

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μαρίτσα Μαργαρίτα

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τὴ λέγανε Ζέττα. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα, χλωμή, μὲ μακροὶ μαύρα μαλλιά, μὲ γλυκὸ καὶ κανονικὸ πρόσωπο. Ζοῦσε μαζί μὲ τὴ μητέρα της, τὴν κ. Φλουρὺ, ποὺ ἦταν μιὰ γυναίκα μ' ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο καὶ μὲ τίμιον χαρακτήρα.

Μένανε οἱ δύο τους σ' ἓνα περιποιημένο τροχόσπιτο, ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἐξω, μὲ μεγάλα γράμματα: «Ζέττα—Μέντιουμ, ὑπνοδότης—Προ-λέγει τὸ μέλλον».

Δὲν εἶχαν πολλὲς σχέσεις μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ τόπου. Ὡστόσο, δειχνόταν καλὸς πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τρέχανε πάντα νὰ περιποιηθῶν τοὺς ἀρρώστους, νὰ ἐλεῖσιν τοὺς δυστυχισμένους. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι.

Ἦταν καὶ κάποιος ποὺ συνδέονταν περισσότερο μαζί τους: Ἦταν παλληκάρι 22 χρονῶν, ἀκροβάτης στὸ τσίρκο. Τὸν λέγανε Ζάκ κι' ἦταν ὁμορφὸ παλληκάρι, μὲ μάτια ποὺ λάμπανε ἀπὸ ἐξυπνάδα... καὶ ποὺ γελῶν τρυφερότητα, ὅταν κινεῖται τὴ Ζέττα.

Ἀγαποῦσε ἀληθινὰ αὐτὴ τὴν κοπέλλα, τὴν τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὴς γυναῖκες ποὺ ἔβλεπε στὸ περιβάλλον του. Ποθοῦσε λοιπὸν νὰ τὴν παντρευθῇ. Κέρδιζε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ δουλειά του κι' ἔτσι τὸ οικονομικὸ ζήτημα δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε.

Τὴν ἔλεγε συχνὰ τὸ δνεϊρά του. Τὴν εὐχάριστο ὅταν νὰ βροῖσιν μιὰ ξεκούρασι κοντά της, ἀπ' τὸ κοπιᾶσι-

κὸ ἐπάγγελμά του!... Ἐκείνη τὸν ἀκούε, βουδῇ, μὲ συγκίνησι, σὰν νὰ δὴν ἔτοιμη νὰ πῇ τὸ ναί. Μὰ ὅταν τὴ ρωτοῦσε ὅσοι ἀν ἤθελε νὰ γίνῃ γυναίκα του, τοὺ ἀπαντοῦσε σοβαρά:

—Ὁχι, Ζάκ. Ὁ νέος παραξενεύεται γι' αὐτὴ τὴν ἀρνησί. Μήπως δὲν πιστεύει στὴν ἀγάπη σου; Μήπως δὲν τὸν ἀγαποῦσε;

—Σ' ἀγαπᾷ πολὺ, μὰ δὲν θέλω νὰ γίνω γυναίκα σου! τοῦλεγε ἡ Ζέττα, δίχως νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ποτὲ τὸ γιατί.

Μιὰ μέρα, ὥστόσο, ποὺ τὴ μάλωσε γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα της, τὴν ἀνέβη τὴν καρδιά της:

—Ἀκουσε, μητέρα, τὴς εἶπε. Λατρεύω τὸ Ζάκ... καὶ θαρρῶ πὺς δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ, γιατί δὲν θέλω νὰ πάρω αὐτόν! Ἦταν βράδυ, ποὺ ἦμασταν μαζί στὸ τσίρκο, στὸ διάλειμμα, εἶδα ὅλες τὴς γυναῖκες νὰ τὸν κυτῶν, νὰ τοῦ χαμογέλανε προκλητικὰ καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τραβήξουν τὴν προσοχή του. Ἐνοῶσα τότε μιὰ φοδερὴ ζήλεια στὴν καρδιά μου... Κι' ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα πόσο θὰ ὑπόφερα, ἂν ἦμασταν παντρεμένοι... Εἶναι πολὺ ὁμορφος.

Ἄν μὴ τὸν ἐπαιρνε καμμιὰ ἀλλή καὶ μὲ παραμελοῦσε, θὰ πέθαινα ἀπ' τὸν πόνο! Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὸ ναί, ἂν καὶ ὑποφέρω πολὺ!

Κράτησε πολὺν καιρὸ, αὐτὸ.

Ἦταν βράδυ, ὁ Ζάκ ἔρχι-σε τὸ νομὲρό του, ὅπως συνήθως. Ἦταν ὁμορφος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα, μὲ τὸ μεταξωτὸ μαγιὸ τοῦ κολλημένο στὸ ὑπόκοχο κορμί του.

Χαίρεται τὸ κοινὸ ποὺ χειροκροτοῦσε. Χαμογέλασε στὴ Ζέττα, ποὺ τὸν κύτταζε ἀπ' τὰ παρασκήνια, καὶ σκαρφάλωσε ὕστερα σ' ἓνα σκηνί.

Ὁ κόσμος τὸν ἀποθέωσε. Θαύμαζαν κι' ἀγαποῦσαν ὅλοι τὸ νεαρό καὶ ὑπέροχο αὐτὸ ἀκροβάτη, μὲ τὴς κομψὲς κι' ἀσθητικὲς ὑπολογισμέ-νες κινήσεις.

Σὲ λίγο σταμάτησε ἡ ὀρχήστρα κι' ὅλοι σάπασαν. Ἦταν τὸ «κλαῦ» τῆς βρα-δυᾶς, μιὰ καινούργια ἀσκή-σι: Ὁ Ζάκ θὰ πηδοῦσε ἀπὸ μιὰ κούνια σ' ἄλλη, ἐ-χοντας τὸ κεφάλι του μέσα σ' ἓνα σάκκο. Ὑστερα θὰ πεφτε ἀπὸ ψηλὰ στὸ ἀπλω-μένο δίχτυ.

Ἐμφανικὰ, ἀντήχησε μιὰ φοδερὴ κραυγὴ. Ἀπὸ ἓνα κακὸ ὑπολογισμό, ὁ Ζάκ δὲν μπόρεσε ν' ἀρπάξῃ τὴ δεύτερη κούνια! Ἐπεσε, ξε-γλύστρησε ἀπ' τὸ πολὺ στενὸ δίχτυ, χτύπησε μὲ ὀρμή στὸ γείσομα τῶν πρῶ-των θεωρείων, κύλησε χάμω ὕστερα κι' ἔμεινε τελειῶς ἀκίνητος!

Ἡ Ζέττα εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένη, κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια γυρολόιμνα ἀπ' τὴ φρίκη. Εἶδε νὰ μεταφέ-ρουν ἐξω ἀπ' τὸ στίβο τὸ ἀναισθητὸ κορμὶ τοῦ ἀγαπη-μένου της Ζάκ.

Στράφηκε ἀπτόμοτα κι' ἀρπάξε τὸ χέρι τῆς μητέ-ρας της.

—Ἐλα! τὴς εἶπε μὲ ὑ-πόκοφον φωνή.

Σκίσανε τὸ πλῆθος καὶ φτάσανε ὡς τὸ καμαρίνι τοῦ Ζάκ. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς ἀπα-γόρευαν τὴν εἰσοδὸ.

Προσπάθησαν ν' ἀκούσουν τί λέγανε ὅλοι γύρω τους. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτα τὸ θετικὸ.

Στὸ τέλος, ἡ μητέρα εἶδε ἓνα κλάουν, φίλο τοῦ Ζάκ, ποὺ ἔδωκε ἀπ' τὸ καμαρί-νι, μὲ ὕφος θλιβερό. Τὸν ρώ-τησε κι' ἐκεῖνος τὴς εἶπε λυ-πημένα:

—Τὸ ταπετσαρισμένο γεῖσομα καὶ τὸ δίχτυ ἐλάτ-τωσαν κάπως τὴν ὀρμὴ τοῦ πεσιμάτος του. Ὁ γιατρός εἶπε πὺς δὲν κινδυνεύει ἡ ζωὴ του. Μόνο πὺς θὰ κου-τασίνη στὸ ἐξῆς καὶ δὲν θὰ μπορῇ πιά δυστυχῶς νὰ ἐρ-γασθῇ στὸ τσίρκο...

Ὅταν γυρίσανε σ' ἀμά-ξι τους, ἡ κ. Φλουρὺ εἶδε τὴ Ζέττα νὰ κάθεται στὸ κρε-βάτι της, βαθεῖα συλλογι-σμένη. Ἦ ἓνα παράξενο χα-μόγελο στὰ χεῖλιά της.

Ἀνισχύθηκε, πῆγε κοντὰ της καὶ τὴς εἶπε χαϊδευ-τικά:

—Τί σκέπτεσαι, μαρό-μου; Σ' ἔχει λυπήσει τὸ ἀ-τύχημα τοῦ Ζάκ;

Τότε ἡ Ζέττα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὅμο της μητέρας της κι' ἀπάντησε χαϊδαιρικά:

—Σκέπτομαι πὺς τώρα μπορῶ ἐπιτέλους νὰ παν-τρευτῶ τὸ Ζάκ!

Ε. ΡΟΥΣΤΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μετὰ τὴν «Γκόλφω» καὶ τὸν «Ἀγα-πητικὸ τῆς βοσκοπούλας», ποὺ τόσο εἶ-χαν ἀπῆλθῃ στὸ πολὺ κοινὸ, ἓνα ἀκόμη παλὴν εἰδυλιακὸ ἔργο, ἡ «Μαρία Πεντα-γιώτισσα», πρόκειται νὰ ἀνέβῃ στὴ σκηνή.

Μὲ νέα διασκευὴ τοῦ κ. Δ. Γιαν-νουκάκη, ἡ «Μαρία Πενταγιώτισσα» θὰ παιχθῇ τὴν περίοδο τῶν ἐορτῶν στὸν Πει-ραιᾶ ἀπὸ τὸν Βίασσο Λεμού.

Ἡ νέα ἐπιθεώρησις τοῦ θεάτρου «Κυ-δέλης» ποὺ γράφουν οἱ κ. κ. Ἀλ. Σα-κελλάριος καὶ Γ. Γιαννακοπούλου θὰ ἔχη τὸν τίτλο «Χωρὶς λεφτά», καὶ θὰ περι-λαμβάνῃ, πολλὰς πρωτοτυπίες.

Τὸ φινάλε, τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως θὰ εἶνε μιὰ λαϊκὴ μουσικὴ κομωδία μὲ ζωντανούς ἀθηναίκοις τύπους, ὅπου οἱ ἀ-δελφὲς Καλοῦτὰ θὰ εἶνε ἀντίζηλοι στὸν ἔρωτα.

Δυὸ ἄλλα πικάντικα νούμερα θὰ εἶνε τὸ «Ἀμὰν κύρ πόλιστα» μὲ τὴν «Ἄνα Καλοῦτὰ καὶ τὸ Σταυρίδῃ καὶ τὴ ὦρα εἶνε τρισημίση» μὲ τὴ Σοφία Βερώ-ν καὶ τὸν Τάκη Μηλιάδῃ.

Ἡ δημοφιλὴς τραγουδιστὴς Τῶνης Μαρούδας ἠχογράφησε σὲ δίσκους τὸ γνωστὸ λαϊκὸ τραγουδάκι «Ἀπόψε φίλα με», ποὺ τὸ διασκεύασε ὁ ἴδιος σὲ μπε-λορό.

Αὐτὸ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πολλοὺς ἄλλους συνθέτες λαϊκῶν τραγουδιῶν νὰ ζητοῦν ἐπιμόνοια ἀπὸ τὸν Μαρούδα νὰ τοὺς διασκεύασῃ τὰ τραγουδία τους σὲ μοντέρνο ρυθμὸ.

Ὁ θίασος Λαίμου ἐτοιμάζει στὸν Πειραιᾶ ἓνα παιδικὸ ἔργο μὲ τὸν τίτλο «Παραμυθία τοῦ Αἰσώπου». Πρόκει-ται γιὰ μιὰ σειρά ἀπὸ σκέτς, ποὺ εἶνε ἐμπνευσμένα ἀπὸ μύθους τοῦ Αἰσώπου. Τὸ ἔργο θὰ παίζεται σὲ καθημερινὰς ἀ-πογευματινὰς, εἰδικὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, κα-θὼς καὶ σὲ Κυριακάτικες πρωινὰς παρα-στάσεις.

Τὰ καλλιτεχνικὰ ψευδώνυμα εἶνε ἀ-παραίτητα, ὅταν τὰ ἐπιθέτα εἶνε μασκο-σκελῆ.

Ἐτσι, ὡς γνωστὸν, ἡ Καλὴ Καλὴ λεγόμενα Καλο - χριστιανική, βρέθηκε δὲ στὴν ἀνάγκη γιὰ λόγους καλλιτεχνικοὺς νὰ διατηρήσῃ μόνον τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸ πατρικὸ τῆς ἐπιθέτου, χρησιμοποιοῦν-τας τὴς ὡς ψευδώνυμο.

Ἦταν νέος τραγουδιστὴς, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἦρθε τελευταῖα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ λέ-γεται Ποτήρης!

Τὸ πιδὸν περιέργου ὅμως ὄνομα εἶχε ἡ νέα ἡθοποιὸς Τζένη Καρέλη, ποὺ ὑπο-δύεται τώρα τὴν Ὀφελία στὸν «Ἀσ-λετ» τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου. Πρὶν ἐμφανι-σθῇ στὸ θέατρο λεγόταν... Καρπούζη!

Τέλος μιὰ γνωστὴ χορεύτρια ἡ Ἀντωνία Γιαννακοπούλου, ποὺ ἔχει ση-μεῖοις τελευταίως πολλὰς ἐπιτυχίες ὡς σολίστ, πῆρε τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυ-μο... Κούκλα.

Ἡ χορεύτρια Πέτροβα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀειλόγους δημιουργίες της σὲ μοντέρνο στῆλ, θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς στὸ «Θάνατο τοῦ Κύνκου» μὲ χορογρ-φία τοῦ Ἀγγελου Γοιμάνη.

Ἡ χορεύτρια Μηνᾶς Γιώτης, ἐτοιμάζει πολλὰς ἀειλόγους δημιουργίες της σὲ μοντέρνο στῆλ, θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς στὸ «Θάνατο τοῦ Κύνκου» μὲ χορογρ-φία τοῦ Ἀγγελου Γοιμάνη.

Μὲ τὸν τίτλο τῆς «Μυστηρία τοῦ Πέ-τροβα» θὰ παιχθῇ προσεχῶς στὴν Ἀθῆ-να μιὰ ταῖνια τοῦρκικῆς παραγωγῆς, ὅπου ἀποπρωταγωνιστεῖ ἡ Ρένα Βλαχοπού-λου.

Στὴν ταῖνια αὐτὴ παίζουν Ἕλληνες καλλιτέχνες, μόνον οἱ κομπάρσοι εἶνε Τούρκοι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ἮΤΑΝ ποὺ ἦταν ἡ κ. Ξανθίππη — ἄρ-παξε καὶ τὸ συναχί, παραγίνε! Στὰ καλά της τραγεῖται μὲ τὰ ρούχα της ἡ ἀνοικτόμυτη αὐτὴ γυναίκα. Φαντάσου, λοιπὸν, σὲ ποῖα κατάστασι ἐκνευρισμοῦ βρισκεται τώρα!...

Τὸ συναχί δὲν εἶναι, βεβαίως, ἀρρώστεια. Εἶναι μιὰ κατάσταση ἐκνευρισμοῦ τῶν ὀσφρη-τικῶν ὀργάνων, ποὺ ταρᾶει, ὡστόσο, τον... ἀρπαζάντα κι' ἐξευτελεῖ τὴν ἱατρικὴ ἐπι-στημὴ, ποὺ ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὴν θεραπεία του καὶ δὲν τὰ καταφέρνει. Οἱ ἀντιδράσεις τοῦ κάθε «ἀσθενούς», ὡς ποῦμε, εἶναι ἀνάλογες μὲ τὸν χαρακτήρα του.

Θέλωμε νὰ ποῦμε, δηλαδή, ὅτι ὑπάρ-χουν πολλοὶ τύποι συναχωμένων. Ὑπάρχει πρῶτα-πρῶτα ὁ διακριτικός, ποὺ προσπα-θεῖ νὰ καταπνίξῃ τὴς συνέπειες τοῦ συνα-χίου του, περιορίζοντας τὴν ἀκτὶνα δράσεως τοῦ ὀσφρητικοῦ ὀργάνου του, μέσα στὸ μαντήλι του. Μὲ ἄλλα λόγια, δηλαδή, μό-λις νοιώσῃ τὰ πρῶτα ἐλαφρὰ προανακρού-σματα τοῦ γαργαλισματος τῆς μύτης, ποὺ προλογίζονται πάντα τὴν ἐκπυρσοκρότησι, βγάζει ἐντρομος τὸ μαντήλι κι' ἀπομονώνει τὸ βελήνεκ, πνίγοντας τὸ φτάρνισμα μέ-σα στὸ μαντήλι μ' ἓνα:

—Ἀαααί!... Ὑπάρχει ἐπίσης ὁ ἀναίδης συναχωμε-νος, ποὺ προσεῖθε θορυβῶδῶς ὅτι τὸ φταρ-νισμα εἶναι δικαίωμα ποὺ ἐξασφαλίζεται ἀ-πὸ τὸ Σύνταγμα, ποὺ μαζί μὲ τὴν ἐλευσε-ρία τοῦ λόγου προστατεύει καὶ τὰ ἀπαρα-γραπτα φταρνιστικὰ δικαιώματα τῶν πολ-ιτῶν. Γι' αὐτὸ, μόλις πρόκειται νὰ φταρ-νισθῇ ὅχι μονάχα δὲν χρησιμοποιεῖ κανε-νὸς εἰδους «σιλανσιέ», ἀλλὰ προσδίδει στὸ φτάρνισμά του ὅση πανηγυρικότητα καὶ φαντασμαγορία μπορεῖ. Σηκώνει πρῶτα-πρῶτα τὸ κεφάλι, ἀφίνει νὰ ἐκδηλωθῇ στὸ πρόσωπό του ἡ ἡδονικὴ ἐκείνη ἐκφρασι ποὺ προκαλεῖ τὸ προκαταρκτικὸ γαργαλήμα τῆς μύτης, ἀναπνέει σπασμωδικὰ δυὸ τρεῖς φορές μὲ θορυβῶδη «ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ» κι' ὕστερα μὲ μιὰ ἀπότομη φόρᾳ τῆς κεφαλῆς ἀφίνει τὸ ὀσφρητικὸ του ὄπλο νὰ ἐκτραχῇ ἐν εἰδῇ Βέρβας:

—Φούουουουου! Ἡ ἐκρηξι, φυσικὰ, συνοδεύεται μὲ ραγ-δαία ψιχάλα, ποὺ βροσιεῖ ὅλους τοὺς πε-ριόικους, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἀναίδης δὲν δίνει δεκαράκι.

Ὑπάρχει ὁ ὑπομονητικὸς συναχωμένος, ὁ νευρικός, ὁ καρτερικός, ὁ ἀπρόσεκτος, ὁ προσεκτικός καὶ ὁ εὐγενικός, ποὺ σὲ καθε φτάρνισμά του σπεύσει νὰ ζητήσῃ συγγνώ-μη ἀπ' τοὺς γύρω του. Ὑπάρχει περὶ ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὁ καυατῆς ποὺ λόγῳ τῆς προ-διασέσεως του περιφερεται μὲ τὴ μύτη κα-τακοκκινὴ καὶ με λυμένο τὸ ζουναρι.

Ὅπως καὶ ναὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι γνω-στὸ ὅτι τὸ συναχί εἶναι ἐκνευριστικὸ. Καὶ τὸ ἀνὶ τοῦ Θεοῦ νὰ συναχωθῇ μπορεῖ νὰ κινή, φυσικὰ, ὑπομονὴ ἀλλὰ τὰ νεῦρα του βρῖσκονται σὲ ἐντασι. Γιατὶ δὲν εἶναι εὐ-χάριστο πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ἐ-κείνη τὴ συνεχὴ ὑγρασία τῆς μύτης, τὸ συ-νεχὲς ἐσωτερικὸ γαργαλήμα της καὶ τὴν ἀ-νυπόφορη εὐφορία της.

Ὁ ἐπιστημονικὸς αὐτὸς πρόλογος γιὰ τὸ συναχί δὲν χρειάζεται, βεβαίως, ἀφοῦ ὅ-λοι οἱ θνητοὶ κατὰ καιροὺς συναχωνοῦνται, μὴ ἐξαιρουμένων οὐτε καὶ αὐτῶν τῶν βα-σιλέων ποὺ κατὰ καιροὺς αἰσθάνονται τὴ σιλήν τους παντᾶρι καὶ ὅμως καμμιὰ κο-ρυφὴ τῆς ἐπιστήμης δὲν μπορεῖ νὰ προσ-φέρῃ τὴ βοήθειά της. Ἐπιμεινᾶμε, ὥστόσο, λιγάκι περισσότερο γιὰ νὰ δώσουμε ἐμμέ-σως μιὰ εἰκόνα τῆς ψυχολογικῆς καταστά-σεως τῆς πεπλημένης μας Ξανθίππης ποὺ ἔκανε—φτού!...—ἓνα συναχί ἐντελὸς ἰδιό-τυπο καὶ μαχητικὸ, ἀντάξιο τῶν δυναμικῶν τῆς χαρακτῆρα.

Δυναμικὸς τύπος ἡ Ξανθίππη μας, λοι-πὸν, ἀσκεῖ ἐπὶ μέρες τὰνὰ δυναμικὰ τὰ... συναχωτικὰ καὶ φταρνιστικὰ της δικαιώμα-τα. Μιὰ ἑλαφρὴ ποντὰ τῆς ἔφερε σὰν πε-σκέσι τὸ συναχί κι' ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ τὸ ἀρ-παξε τὸ περιφέρει πανηγυρικὰ, τὸ προ-βάλλει καὶ φταρνίζεται σὲ διαπασών, βά-ζοντας ὅλη τὴ δύναμὴ τῆς γιὰ νὰ ἐπιτείνῃ τὸν πάταγο τῆς μύτης.

—Ἀ, ψάααααα!... Καὶ σὰν νὰ μὴ φτάνῃ αὐτὸ, κάθε φορὰ μετὰ τὴν ἐκρηξι σχολιάζει ὑψηλοφώνως τὸ συναχί της μὲ τὰ λόγια:

—Νὰ πᾶρ' ὁ διάολος νὰ πάρῃ!

Ἦνα βροντερὸ φτάρνισμα

Ἦ: —Ποῦ στὸ διάολο τὴν ἀρπαξε! Κτλ. κτλ. Ὑστερα κυτᾶ γύρω της προ-κλητικὰ προσπαθώντας νὰ βρῇ κανένα ποὺ νὰ ἐκφράσῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστη δυσφο-ρία γιὰ νὰ διοχετεύσῃ σ' αὐτὸν ὅλη τὴν ἀ-γανάκτησι γιὰ τὸ «ἀνεμεπατισμένο» αὐτὸ συναχί, ποὺ τὴν βρσανίζει.

Νάτην, λοιπὸν, ὡρα ἔξη τ' ἀπόγεμα, ποὺ μπαίνει μέσ' τὸ τρόλλεϋ. Κόσμος ἀρκετός, ἄλλοι καθιστοὶ καὶ ἄλλοι ὄρθιοι. Παίρνει τὸ εἰσιτήριο της, προχωρεῖ, στέκεται στὴ

σύστασι τοῦ κι' ἀμέσως παίρνει τὴν ἀπάν-τησι:

—Σὰς ἐνόλησα μουσιού; —Καὶ βέβαια μ' ἐνοχλήσατε, λέει ὁ κύ-ριος. Κι' ὅχι μονάχα μ' ἐνοχλήσατε ἀλλὰ καὶ ψιχαλίσσατε ὅλον τὸν κόσμο.

—Μὰ ἔχω συναχί, μουσιού. Τί νὰ κά-νω; Ἄν ἐνοχλήσατε νὰ πάρете ἓνα ταξάκι καὶ νὰ πάτε στὴ δουλειά σας. Τὸ ἴδιο ἔχω νὰ συστήσω καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ ἐνοχλοῦνται ἢ ψιχαλίζονται.

Κι' ἐν συνεχείᾳ:

—Ἀαα, ψάααα! ἀντχεῖ τρίτο βροντε-ρό, πεισματωμένο φτάρνισμα ποὺ ἀγανα-κτεῖ ὅλους μαζί τοὺς ἐπιβάτες, καὶ προκα-λεῖ τὴς ζωηρὰς τοὺς διαμαρτυρίες.

—Ἐεεεε!

—Τί κατάστασι εἶναι αὕτη!

—Σὰν δὲν ντρεπόμαστε λιγάκι!

—Ὅποτε ἡ κ. Ξανθίππη σηκώνει τὸ χέρι καὶ κάνει τὸν σταυρὸ της.

—Μὴ χειρότερα, Παναγία μου, μὴ χει-ρότερα! Οὐτε νὰ συναχωθῇ κανένας δὲν μπορεῖ σ' αὐτὸν τὸν τόπο! Πολὺ μυγιάγ-γιχτοὶ μοῦ γινίκατε ὅλοι σας!

Κάποιος φωνάζει:

—Μὰ μὴτ' εἴν' αὕτη!...

—Κι' εἶναι καλύτερη ἡ δική σου, χρι-στιανέ μου;

—Ἄλλος διαμαρτύρεται:

—Πάρε ἀπὸ κεῖ τὴ μύτη σου κυρά μου!

Μὰς γέμισες ψυχάλες!

—Καὶ τί νὰ τὴν κάνω τὴ μύτη μου;

—Νὰ τὴ φᾶς κυρά μου!

—Ἀαα, ψάαα! ἀντχεῖ τρίτο βροντερὸ φτάρνισμα τῆς Ξανθίππης.

—Νὰ φᾶς ἐσὺ τὴ δική σου τὴ μύτη, βλακέντιε!...

Καὶ πεισματωμένη ἀκόμα περισσότερο, ἀλυγιστῇ, ἀτράνταχτῇ, μαχητικῇ, τραβᾷ τρία τέσσαρα ἀπαικτὰ φταρνίσματα ἀκό-μα στὸ τρόλλεϋ, μαζί μὲ τὴν προφορικὴ προκλήσι πρὸς τὸ κοινὸ:

—Ἐτοι φταρνίζομαι ἐγὼ κι' ὁποιαοῦ τ' ἀρέσει! Ὅποιαοῦ δὲν τ' ἀρέσει, νὰ ση-κωθῇ νὰ φύγῃ!

Σὲ μιὰ στάσι μῆκε ἓνας ἀστυφύλακας, πρὸς τὸν ὁποῖον διαμαρτυρήθηκαν ὅλοι.

—Διασώλυνε τὴ τάξι μὲ τὴ μύτη της, τοῦ εἶπαν.

Εὐτυχῶς, ὅμως, ποὺ ἡ Ξανθίππη εἶχε φτάσει στὸν προορισμό της, στράφηκε στὸν κόσμο, κι' ἐξαπέλυσε ἓνα ἀκόμη βρον-τερό.

—Ἀ, ψάαααα!...

Καὶ κατέθηκε ἐν θριάμβῳ μὲ τὸ πυρο-βόλο της προτεταμένο γιὰ νὰ δρέψῃ νέες δάφνες.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ ΛΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὁφειλὰι

Ἐποίησαν ματάκιον εἰς διδα καθ' ὁδὸν κι' ὦ Ζεῦ, ἡδιαφρόσεν σαφῶς κι' ἀναφανδόν, ἐφ' ὃ διὰ τὴν στάσιν της ἐν πρώτοις ἐξενίσθην μετ' οὐ πολὺ ἐθῶμων καὶ τέλος ἐσαντίσθην. Κι' ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς σφοδρᾶς ὀργῆς πρὸς δὲ ὡς γόης ἐξοχος καταφανὲς θιγείς τὴν διδα ἐσταμάτησαν αὐτίκα μετὰ λύσεως ἵνα ζητήσω παρ' αὐτῆς δεούσας ἐξηγήσεις.

—Ὁ! θῆλυ ἀναίδεατόν, τῆς εἶπον ἀρχικῶς, ἐγὼ εἰμι ὁ ἐνδοξὸς ὁ Παρατατικός, πρὸς ὃν ὀφείλουν προσκύνῃ καὶ σέβας ἐπὶ πλέον συλλεθῆν κι' ὁμοθυμαδὸν τὰ πλῆθη τῶν θνητῶν! Ἦλουν τυγχάνω Δὸν-Ζοῦαν ἀντάξιος τιμῆς καὶ θεὸν νὰ γινώσκαι, ὦ θρασυτάτη Μίς, μὲ ποῖον ἄνδρα τοιγαυρὸν ἐνθάδε ὀμιλεῖτε καὶ τί εἰς τούτων πολλαπλῶς κι' ἐνδόξως κρεωστεῖτε! Μοι κρεωστεῖτε κατ' ἀρχὴν ἡ ἄλλως κα-

(τὰ πρῶτον τὴν παροχὴν τιμητικῶς φεφλογερῶν ἐ-ρῶτων)

ΤΟ «ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΗΧΟΥ» δέν είναι ανυπέρβλητο

Η ταχύτης των ήχητικων
κυμάτων μέσα στο νερό

Πριν από λίγον καιρό, οι κάτοικοι του Λονδίνου έδοκιμασαν μια ζωνήρ συγκινησι. Ολόκληρη η πόλις σεισθήκε από τη μια άκρη ως την άλλη, έτσι που πολλοί νόμισαν ότι έπρόκειτο για σεισμό. Οι υποθέσεις έδωσαν κι' έπληραν και μόνον έπειτα από μερικές ημέρες έγινε γνωστό ότι αυτό το δυνατό τράταγμα που συνοδεύονταν και από έναν πάταγο εκρήξεως ώφειλετο σ' ένα στρατιωτικό αεροπλάνο που είχε ξεπεράσει τον «τοιχο» του ήχου.

Αλλά που βρίσκεται αυτός ο «τοιχος» του ήχου; και από τι αποτελείται;

Η έκφρασι αυτή είναι σχετικα νέα. Μόλις πριν από είκοσι χρόνια έκαμε την εμφάνισι της στην επιστημονική ορολογία. Πρώτος ένας Άγγλος επιστήμων, το 1936, υπεγράμμισε την ύπαρξι αυτού του «τοιχου» του ήχου, που, σύμφωνα με τις διαδεδομένους του, θα αποτελούσε εμπόδιο στην έπ' άπειρον αύξησι της ταχύτητος των αεροπλάνων. Κατά τον έν λόγω επιστήμονα, τα αεροπλάνα που θα ξεπερινούσαν την ταχύτητα του ήχου θα θρυμματίζονταν λόγω της βίαιας προσκρούσεως των πάνω στα κύματα που αποτελούν τον τοίχο ή φράγμα του ήχου. Οι έπιτευχόμενες έκτοτε πρόδοι απέδειξαν ότι οι διαδεδομένους του αυτές ήταν κατά το ήμισυ μόνον σωστές. Το φράγμα του ήχου δέν ήταν ανυπέρβλητο. Αλλά το αεροπλάνο, όταν εισχωρούσε σ' αυτή την περιοχή, προσέκρουε πάνω σε μια ζώνη αντίστασεως και το πέρασμα του συνοδεύονταν από μια σειρά εκρήξεων.

Τι είναι, όμως, αυτή η περίφημη ταχύτης του ήχου και πώς μετρήθηκε;

Από την αρχαία ακόμη εποχή ήταν γνωστό ότι ο ήχος απαιτεί ένα ώριμο χρονικό διάστημα για να μεταδοή από το ένα σημείο στο άλλο. Ο Ρωμαίος ποιητής και φιλόσοφος Λουκρήτιος συνοψίζει σ' ένα ποιήμα του όλες τις γνώσεις της εποχής του σχετικά μ' αυτό το ζήτημα και υπογράφει ότι ο ήχος μεταδίδεται με ταχύτητα μικρότερη από εκείνη του φωτός.

Αλλά η πειραματική μελέτη των ακουστικών φαινομένων άρχισε κυρίως το 1600 από τον Γαλιλαίο.

Ο μεγάλος μαθηματικός και άστρονόμος, έπειτα από πολυετείς μερήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο ήχος διατρέχει στον αέρα 373 μέτρα στο δευτερόλεπτο. Ταυτόχρονα σχεδόν, ο ιταλικός του Γάμπριος τ' Ελαχίστων Μερσίνε προσδιώρισε την ταχύτητα του ήχου σε 312 μέτρα.

Η μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο μετρήσεων (61 μέτρα) παρεκίνησε και πολλούς άλλους επιστήμονες να επιχειρήσουν έναν ακριβέστερο καθορισμό της ταχύτητος του ήχου. Αλλά καθένας τους κατέληγε σ' έναν καινούριο αδιέξοδο κι' έτσι αντί για μια ταχύτητα του ήχου ύψισταν δέκα ή είκοσι. Το 1738, τέλος, ο Ακαδ. ο Κασσίνι και ο Μαρράνι αποσχολήθηκαν με το ίδιο πρόβλημα. Τα πειράματά τους παρέμειναν μισητά. Κάθε δέκα λεπτά, ένα κανόνι που είχαν στη θέσιν τους έριχνε και μια κανονία. Οι τρεις επιστήμονες, τοποθετημένοι σε διάφορες αποστάσεις, έμετρούσαν πάνω σε ειδικά χρονόμετρα το χρόνο που έκανε ο ήχος για να φτάσει ως αυτούς, παίρνοντας ως άφετηρία εκκινήσεως την εμφάνισι της λάμψεως. Έτσι κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο ήχος μεταδίδεται με ταχύτητα 333 μέτρων στο 1'.

Μεταγενέστερα πειράματα επέτρεψαν τον καθορισμό της ταχύτητος του ήχου στις ρυγμές, στους υδροσάλινες, στο έδαφος, στο ξύλο κλπ., καθώς και την έπιδρασι της θερμοκρασίας στη μεταβολή των ήχητικων κυμάτων. Καθώς η ταχύτης του ήχου είναι 332 μέτρα στο 1', και σε θερμοκρασία 15 βαθμών 340 μέτρα. Ο τελευταίος αυτός αριθμός άναγνωρίσθηκε γενικά ότι αποτελεί τη μέση ταχύτητα του ήχου.

Στον αέρα ο ήχος έχει τη μικρότερη ταχύτητα. Η ταχύτης του είναι αντίθετα πολύ μεγάλη στα στερεά σώματα. Μεγάλη είναι επίσης η ταχύτης του ήχου μέσα στο νερό. Έχει υπολογισθή ότι ο ήχος περνάει στο γλυκό νερό με ταχύτητα 1435 μέτρων στο 1', και 1500 μέτρων στο 1'2. μέσα στο θαλάσσιο νερό.

—Ελα, Κώστα, και στο σπίτι θα σου δείξω εγώ αυτόν το χορό!...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑ

Δέν το πίστευα ποτέ — πώς να στο πώ; — ότι θά'λεγα και πάλι «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ βαθειά κι' αγνά, κι' ειλκρινά». Δέν το πίστευα ποτέ μου πως ξανά στο χείμαυρο μου την τόση παγωνιά και στην τόση της καρδιάς μου σκοτεινιά, κάποιος πάθος μου θα σπινίξει κορυφές και τα σκόνη θα τα σκόνηζε το φως μιας αγάπης τυφλωμένης και φλογερής, μιας αγάπης που μονάχα ένσ μοιραία, να τη ζής με πάθος, έντονα, πλατεία. Κι' ένα σφιγμένο, ένα χόδι, μια ματιά ευκαιρία είναι για σένα ζηλευτή μες στην τόσο βιαστική στιγμή αυτή να προστάσεις, με κομμένη αναπνοή, και να ζήσης μιαν δόλωση ζωή...

Σ' αγαπώ όλο πιο πολύ με τον καιρό, με να κούφω την αλήθεια δέν μπορώ. Δέν το πίστευα ποτέ — πώς να στο πώ; — ότι θά'λεγα και πάλι «σ' αγαπώ». Κι' ούτε ήταν δυνατόν να φανταστώ, ναί! δέν ήταν! — θέλεις να σου ε' δοκιματώ; — πώς θα'ρχουν και θα γέμεις φίλια τις ρυτίδες και τα κρύα μου μαλλιά.

Τρέλλα θάτανε, νομίζω, να σκεφτώ πως μπορούσα εγώ ξανά να ερωτευτώ ή, απλώς, ποτέ να διανοηθώ ότι αξίζ' από σέ ν' αγαπηθώ. Τρέλλα θάταν! Έτσι πίστευα... Και ναί! Σ' αγαπώ και μ' αγαπας ειλκρινά, μ' αγαπας και σ' αγαπώ παντοτεινά!

Πώς βραδυάζεται κανείς και πώς ξυπνά!... Είπα πη να μη μπλεχτώ ποτέ ξανά, να νικήσω, δηλαδή, τον Σατανά. Είπα πη να μη φανώ ξανά κουτός, όμως είν' ο Σατανάς πιο δυνατός και με νίκησε, και τόβαλε σκοπό να μ' άνοη να σου λέω: «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ βαθειά, κι' αγνά, κι' ειλκρινά», να στο λέω στους γλυνότερους τους ήχους, να στο λέω με τραγούδια και με σιγούς, να στο λέω στην πιο άπομηση την άνοη, να στο βλέμμα, μ' ένα γέλιο, μ' ένα δάκρυ, να στο λέω με τα μάτια, με το στόμα, όλα χρόνια ευτυχισμένα ζήσω ακόμα, να στο λέω δυνατά και σιγαλά, πονηρά μου ένσ κι' οράεις Σατανά, πονηρή της γλώσσας σου ο μαγνήτης με τραβεί και σ' αγαπήσα τρέλλα και παλαδιά...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η διφθερίτιδα και τα παιδιά

Συμβουλές για τις μητέρες

Η διφθερίτιδα είναι μια από τις αρρώστειες, που φοβούνται περισσότερο οι μητέρες. Η αρρώστεια αυτή έκανε κι' έφετος την τακτική χειμωνιάτικη εμφάνισι με αρκετά κρούσματα στην Αθήνα, αλλά και σε άλλα σημεία της χώρας. Μολονότι η έπιστήμη μόρσε ν' αντιμετώπιση με έπιτυχία τον τρομερό αυτό εχθρό της παιδικής ηλικίας, οι μητέρες εξακολουθούν να αγωνίζυν γι' α το παιδι τους σε περίοδο έπιδημίας.

Αλλοτε—στα πολύ παλιά χρόνια, αλλά και στην αρχή του αιώνας μας— η διφθερίτιδα βέρζε κυριολεκτικά τα παιδιά και δεκάδες χιλιάδων πέθαιναν χωρίς η έπιστήμη τότε να μπορή να τα βοηθήσει.

Η έπιστήμη έκαμε κι' εδω το θαύμα της. Βρήκε ύστερα από μακρόχρονες έρευνες και αναζητήσεις το μικρόδιο που προκαλούσε την αρρώστεια αυτή και που από το όνομα του έπιστήμονα που το βρήκε έμεινε πιά στην ιστορία της έπιστήμης ως μικρόδιο του Λέφλερ. Λίγο αργότερο, δυο άλλοι έπιστήμονες βρήκαν τον όρρο της διφθερίτιδας που έσωσε χιλιάδες παιδιά από τον καλούμενο τότε ασφυκτικό θάνατο. Τριάντα χρόνια αργότερα η άκουραστη έπιστημονική έρευνα με τον Ραμόν συμπλήρωσε τον θάρακα της παιδικής ηλικίας ενάντιον της διφθερίτιδας με το αντιδιφθερικό έμβολιο, που προφυλάσσει ασφαλώς από την αρρώστεια.

Η ηλικία που κυρίως προσβάλλεται είναι από 1-6 χρονών και γι' αυτό οι μητέρες πρέπει να έχουν τα μάτια τους άγρυπνα στα μικρά παιδιά. Πρέπει να προσέχουν σε καιρο έπιδημίας να μην πηγαίνουν με άλλα παιδιά, γιατί η μόλυνσι γίνεται με τα σταγονίδια του σάλιου, που σκορπίζει το άρρωστο ή και το σε άνθρωποι εύρισκόμενο παιδι. Την ώρα που βήχει ή που μιλά. Τα παιδιά που είνε κάτω του έτους, συνήθως δέν παθαίνουν διφθερίτιδα, γιατί έχουν μια φυσική άνοχη, από την άνοσια που παίρνουν από τη μητέρα τους.

Σε καιρο έπιδημίας, μόλις το παιδι παρουσιάση πυρετό, πρέπει η μητέρα να το πάη χωρίς καθυστέρησι στο γιατρό. Η διφθερίτιδα έχει τις περισσότερες φορές ένα ξεκίνημα ύπουλο για να εκδηλωθή κατοπιν με ένα άποστομο φράξιμο του λαιμού. Τότε ο γιατρός έχει ν' αγωνισθή σκληρότερα για να σώση το παιδι, ή κι' αν άκομη το πρόλαβή, μπορεί να χρειασθή να του κάνει τραχειοτομή, μια έγχειρσι που πολλές φορές ταλαιπωρεί για πολύ καιρο το παιδι.

Όλο το μυστικό αυτής της αρρώστειας, με τα μέσα που διαθέτουμε σήμερα (αντιδιφθερικό όρρο και τα διάφορα αντιδωτικά, την πενικιλίνη, την στρεπτομυκίνη κλπ.) είναι ή, έγκαιρη διάγνωσι της από τον γιατρό. Σ' αυτό όπως είπαμε και πιο πάνω βοηθά ή μητέρα αν πάη το παιδι της για έξετασι μόλις παρουσιάση τα πρώτα συμπτώματα. Καμμία φορά κάποιος άνορεξις, κάποιος πονοκέφαλος ή και κάποια κόπωσι που παρουσιάζει το παιδι είναι πιθανόν με μερικά άλλα συμπτώματα να είναι ή άπαρχή της αρρώστειας αυτής που άρχίζει στα κρυφα για να εκδηλωθή λίγο αργότερα με άσπρασις ταχύτητα.

Η μητέρα όμως μπορεί να κάμη και κάτι άλλο για να είναι βέβαια ότι το παιδι της δε θα προσβλήη από την διφθερίτιδα.

Πρέπει ύστερα από τον πρώτο χρόνο να το έμβολιάση με το αντιδιφθερικό έμβολιο.

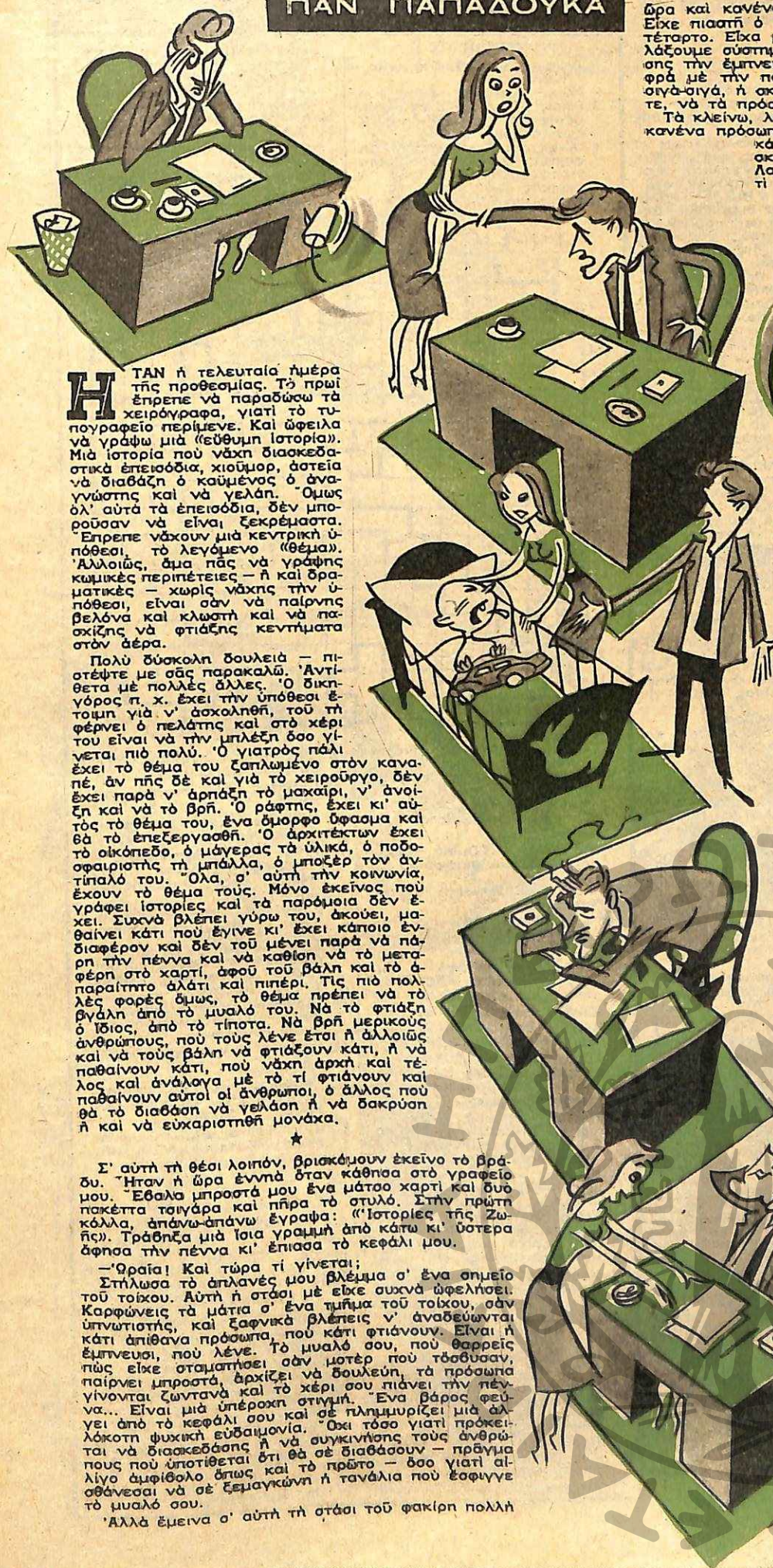
Αν τυχόν πάλι σε μια οικογένεια ένα της παιδι πάθη από διφθερίτιδα, τα υπόλοιπα παιδιά πρέπει να κάνουν από ένα όρρο που τα προφυλάσσει για ένα μήνα και να άρχισουν τα αντιδιφθερικά έμβολια. Ύστερα απ' το δεύτερο έμβολιο η άνοσια δηλ. η προφυλάξις του παιδιού θεωρείται ότι έχει έπληθει.

Το άρρωστο παιδι πρέπει να μείνι στο σπίτι ένα μήνα με ησυχία και περιποίηση. Το σπίτι πρέπει να άπολυμνηθί από το Ύγιονομικό Κέντρο, που θα έιδοποιήη σχετικα από τον γιατρό που θα νοσηλεύη το προσβεβλημένο από διφθερίτιδα παιδι.

ΔΕ ΣΠΟΙΝΑ—ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ

—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
Παιδίατρος

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Όταν λείπει
το θέμα

πάνω-άπάνω είναι γραμμένες οι τρεις λέξεις («Ιστορίες της Ζωής») που με κυττάζουν ειρωνικά, σαν να με κοροιδεύουν. Και σαν να θέλουν να μου πουν:

—Όλα τα είδες έτοιμα και μόνο εμείς σου λείπαμε!

Σιχίζω το πρώτο φύλλο και το πετώ στο καλάθι. «Ας βρω τι θα γράψω κι' έπειτα οι τρεις λέξεις είναι ύπαθεσι πέντε δευτερόλεπτα». Παρακαλώ να έχω ένα διπλό καφέ. Μου το φέρνει ή Μαίρη.

—Κοντεύεις να τελειώσης; με ρωτά.

—Έχεις όρεξι για χιούμορ; Άκόμα δέν έχω άρχισι.

—Και τι κάνεις τόσο ώρα;

—Ασε με σε παρακαλώ.

—Μην ξεχνάς ότι εμά άρχισος θέλεις και τέσσερες ώρες να τελειώσης.

—Ευχαριστώ για την πληροφορία. Κλείσε μου την πόρτα.

Καφές και τσιγάρο, οι δυο καλοί σύντροφοι του ανθρώπου που γράφει. Ας ζαπλώσω στην πολυθρόνα. Ίσως έτοιμολε καλύτερα το μυαλό μου. Παίζει ρόλο και ή στάσι κάποτε-κάποτε. Έτσι, σ' αυτή τη θέσι, άνω-νίζομαι να βρω και να ταιριάζω μια ιστορία. Μια άποιαδήποτε εύθυμη ιστορία. Άδύνατον. Σπινώνομαι και δηματίζω — και τόνα τσιγάρο άπάνω στο άλλο. Αυτή ή λεγόμενη έμπνευσι είναι πολύ μυστήρια. Πότε έρχεται χωρίς να τη ζητάς και πιο συχνά τη ζητάς αλλά δέν έρχεται. Σαν την γυναίκα. Θυμάμαι κάτι που έχω διαβάσει για παλαιότερους και ένδοξότερους συναδέλφους μου. Ένας μεγάλος ποιητής, λέει, έγραφε άπάνω στη σέλλα του ελάου του, που εκάλαζε. Έτσι μονάχα του έρχονταν ή έμπνευσι — εκάλαζε κι' αυτή μαζί με το ζωντανό. Ένας άλλος συγγραφέας, λέει, έβρισκε την έμπνευσι μονάχα άπας, λέει, τα πόδια του σε ζεστό νερό. Ένας άλλος, μεγάλος κι' αυτός, για να γράφη, έπρεπε να είχε άπάνω στο γραφείο του ένα πιστό με σόπια μύλα. Η βαρεία τους μπουρδία, άκόνιζε το μυαλό του. Μυστήρια άνθρωποι—άλλά τους καταλαβαίνω. Αν είχα φροντίσει εγώ από νωρίς να είχα άποκτήσει ένα τέτοιο φάνιο, δέν θα βρισκόμουνα τώρα σ' αυτή τη δύσκολη θέσι. Τι να τώρα σ' αυτή τη δύσκολη θέσι. να πω; Νά είχα συνθέσει, να πω; Νά είχα γράφω να έχω ένα κουμπι άπάνω στο γραφείο μου ή να έβαζα ένα συναποισμό στην πλάτη ή να είχα μια νεκροκεφαλή μπροστά μου... Έδω γέλασα. Μια παλιά άναμνησι ήρθε στο νου μου.

Όταν ήμουν πρωτόβγαλτος σ' αυτή την τέχνη, με μπουτσορώνεις χαρτί. Ημωστε όλοι νεαροί, γεμάτοι έλπίδες και άνευσι για «όξα και θνάλα» ένα περιοδικό. Ίσως να μη τόκατε πάρει είδησι, γιατί κυκλοφόρησε μόνο το πρώτο φύλλο. Λοιπόν, ένα βράδυ, όλοι οι συνεργάτες, άφου τα κοπάνησες, κάναμε έναν περίπατο στο νεκροταφείο. Μεσάνυχτα, φεγγάρι. Το κοινωφές έθρυμα ήτανε κλειστό. Ένας από τη συντροφιά, ο Άγγελος, είχε το θάρρος να πηδών από το μανδρότοικο και να γυρίση σε λί-

Σ' αυτή τη θέσι λοιπόν, βρισκόμουν έκείνο το βράδυ. Ήταν ή ώρα ένννά όταν κάθησα στο γραφείο μου. Έβαλα μπροστά μου ένα μάτος χαρτί και δυο πακέτα τσιγάρα και πήρα το στυλό. Στην πρώτη κόλλα, άπάνω-άπάνω έγραφα: («Ιστορίες της Ζωής»). Τράβηξα μια ίσια γραμμή από κάτω κι' ύστερα άφησα την πέννα κι' έπισα το κεφάλι μου.

—Όρα! Και τώρα τι γίνεται;

Σπλήνωσα το άπλανές μου βλέμμα σ' ένα σημείο του τοίκου. Αυτή ή στάσι με είχε συχνά ώφελήσει. Καρφώνεις τα μάτια σ' ένα τμήμα του τοίκου, σαν υπνωτιστής, και εαφνικά βλέπεις ν' αναδύνωνται κάτι άπίθανα πρόσωπα που κάτι φτιάχνουν. Είναι ή έμπνευσι, που λένε. Το μυαλό σου, που θαρρείς πως είχε σταματήσει σαν μοτέρ που τώδουσιν, παίρνει μπροστά, άρχίζει να δουλεύη, τα πρόσωπα γίνονται ζωντανά και το χέρι σου πινάει την πέννα... Είναι μια ύπεροχη στιγμή. Ένα βάρος φεύγει από το κεφάλι σου και σε πλημμυρίζει μια άλογη ψυχική ευδαιμονία. Όχι τόσο γιατί πρόκειται να διασκεδάσης ή να συγκινήσης τους ανθρώπους που ύποτιθέσαι ότι θα σε διαβάσουν — πράγματος που ύποτιθέσαι και το πρώτο — όσο γιατί ά λίγο άμφίβολο άπως ή τανάλια που έσφιγγε σθάνεσαι να σε εμαγκώνη ή τανάλια που έσφιγγε το μυαλό σου.

Αλλά έμεινα σ' αυτή τη στάσι του φακίρη πολλή

γο, φέρνοντας μαζί του κι' ένα μακάβριο αντικείμενο: Μία νεκροκεφαλή που τη βρήκε έκθετη — ίσως είχε βγεί να πάρει αέρα ή να επισκοπήσει τον κόσμο. 'Ο Άγγελος την κρατούσε επιδεικτικά κι' όπως καταφορίζαμε φώναζε, σαν 'Αμλετ: —Να ζή κανείς ή να μη ζή; 'Ιδού ή άπορία!

Τότε ο Πλάτων, που ήτανε κι' ο διευθυντής του περιοδικού, τού άρπαξε την καυκάλα: —Φέρτε δω. Μου χρειάζεται, είπε με βαρύ ύφος.

Την είδαμε τó άλλο βράδυ άπάνω στο γραφείο του. Στις τρύπες των ματιών είχε βάλει δυό ηλεκτρικά γλομπάκια, ένομένα με σύρμα, στην πρίζα. Έσβυνε τó ηλεκτρικό του δωματίου, λοιπόν, άναβε τά γλομπάκια και γινóταν ένα αμυδρο φώς που έφερνε άνατριχίλα. 'Ο Πλάτων πίστευε πώς θα τούφερνε και έμπνευσι και θα γράφε άριστουργήματα. 'Αλλά ο μακαρίτης, ο ιδιοκτήτης της κεφάλας, έ είχε διαφορετική γνώμη. 'Ο Πλάτων κατάληξε να γίνη επιχειρηματίας, ή καυκάλα με τά γλομπάκια δέν έζιρω τί άπόγινε. 'Αλλά ένώ τί γίνουμαι; 'Εγώ ψάχνω να βρώ ένα θέμα άστειο κι' εγύρηνελο και κύττα που έφτασα! Και ή ώρα είναι παρα τέταρτο. Καλά πάμε.

★
'Όταν μπήκε ή Μαίρη, τρώμαζε.

—Θεέ μου, είπε. Πώς είσαι έτσι;

—Μούφερε έναν καθρέφτη:

—Κύτταζε!

Τρώμαζε κι' έγώ. Τά μαλλιά μου άνακατεμένα, τά μάτια μου άγριεμένα.

—Τί σου συμβαίνει; με ρώτησε με ένοχλητική στοργή.

—Τί θες να μου συμβαίνει; ψάχνω να βρώ ένα θέμα για εύθυμη ιστορία.

—Πώς είναι δυνατόν να βρής εύθυμη ιστορία σ'αυτή την τραγική κατάσταση; 'Εσύ είσαι ή τραγωδία προσωποποιημένη. Για να έμπνευσής κάτι τó διασκεδαστικό, πρέπει να είσαι κι' ο ίδιος εύθυμος, καλοδιάθετος.

—Παιδέψου κι' έσύ δύσπιστη άρες για να σου ρήθ ή έμπνευσι κι' έλα να μου πής.

—Και καννίζεις πολλά τσιγάρα. Πώ, πώ! (Κύτταξε τó στακτοδοχείο). 'Ολ' αυτά έσύ τά κάπνισες;

—'Οχι, ή Μαρία!

—'Εδώ μέσα πνίγεται ο άνθρωπος. Πώς μπορεί να σου ρήθ ή έμπνευσι σ' αυτό τó ντουμάνι; όλομάνει τó μυαλό σου. Πήγε ν' άνοιξη τó παράθυρο.

—'Ας τó παράθυρο, Μαίρη.

—Μά θα πάθης τίποτα.

—Νά πάθω. 'Εγώ είδα κι' έπαθα να δημιουργήσω αυτούς τους καπνούς. Και θες να μου τούς διαλύσης;

—Καννίζεις πολλά!

—Πάλι τά ίδια θ' άρχίσουμε; 'Ας τó πιά αυτό τó βιολί. Και πρό παντός μη με διακόπεις. Μου πιάς τó νήμα των ιδεών μου.

—'Εγώ ήρθα να σε βοηθήσω. Θες να σε βοηθήσω.

—Βόηθα με. Άειντε να ιδούμε τί θα μου πής.

—'Η Μαίρη κάθισε στón καναπέ.

—Δέν έχεις βρή καμμία υπόθεση;

—'Αμ άν είχα βρή, δέν θα ήμωνα τώρα έτσι.

—Λοιπόν, θά σου πώ μία ιδέα. Άρχισε χωρίς νάχης καμμία υπόθεση στó μυαλό σου.

—Πώς θ' άρχισω χωρίς νάχω υπόθεση; Κοροϊδεύεις τώρα;

—Χρυσέ μου, να τί έννοώ. Γράψε μία όποιαδήποτε φράσι. Τά παρακάτω θάάρθουν μόνα τους. 'Η άρχή είναι τó ήμισυ τού παντός.

—'Φραία. Λοιπόν, γράφω. Τί φράσι να γράψω;

—Νά, γράψε π. χ.: «'Εκείνο τó πρσί μπήκα στó τράμ, για να πάω περίπατο. Μπροστά μου βρέθηκε ένας κοντρός».

—Τό έγγραφο. Τί γίνεται παρακάτω;

—Τά παρακάτω είναι δική σου δουλειά. 'Εγώ σου έδωσα τήν άρχή.

—Ευχαριστώ πολύ, με υποχρέωσες! είπα κι' έσχισα τó χαρτί.

—Νά σου πώ μία άλλη γνώμη. Θέμα θέλω, δέν θέλω γνώμη...

—Πολλές φορές από τί γνώμη έρχεται τó θέμα. Δοκίμασες καμμία φορά ν' άρχίσης από τó τέλος;

—Δέν είμαστε καλά. Χωρίς να ξέρω τί έχει γίνει στó μεταξύ, πώς θά γράψω τó τέλος; Τί είναι εκείνο που θά τελειώσει;

—Καλά ντέ... Μία ιδέα είπα. 'Αλήθεια, τώρα θυμήθηκα. Δέν γράφεις για τó θείο σου τόν 'Αριστέδη, με τούς σπάγγους, που μου έχεις διηγήθ;

—Τόχω γράψει. Φαίνεται πώς δέν διαβάσεις ό,τι γράφω.

—Γιά ψάξε στή ζωή του θείου σου τού Αριστέδη. Αυτός έχει πολλά ανέκδοτα.

—Τάχω γράψει όλα και κάτι πασαπάνω. Τόν έχω κατασκευτέλισει τόν άνθρωπο. Ευτυχώς που δέν ζή, άλλωθς θά μου είχε σπάζει τó κεφάλι!

—Τότε να σου πώ μία άλλη ιδέα. Βάλε πρώτα τόν τίτλο κι' έπειτα άρχισε να γράφης.

—'Φραία. Τί τίτλο να βάλω;

—'Νά. Βάλε άς πούμε «Τό πράσινο κουνουπίδι».

—'Η «Μία τυχερή συνάντηση». 'Η «Τό μισοδιασπασμένο βιβλίο». 'Η τó «Σπασμένο ποτήρι».

—Όταν άκουσα τήν τελευταία φράσι, άρπαξα τó ποτήρι που ήταν μπροστά μου και τó σούριξα στόν τοίχο. 'Η Μαίρη τρομοκρατήθηκε. Φαίνεται πώς έδινα τήν έντύπωση τρελλού. Κι' άμέσως άκούστηκαν από τó διπλανό δωμάτιο φωνές και κλάματα.

—Σύνηψες τó Μπέμπη! είπε ή Μαίρη κι' έτρεξε μέσα.

—Αυτός μάς έλειπε τώρα! 'Η Μαίρη καλμάρισε λίγο τó Μπέμπη, αλλά εκείνος έβαλε τίς φωνές:

—Ζέλω μία κούσα!

—Καλά, κοιμήσου τώρα και αύριο ο μπαμπάς θα σου πάρη κούσσα.

—Τώρα τί σέλω!

—Μά τώρα τά μοναζιά είναι κλειστά, Μπέμπη. Είναι νύχτα.

—Τώρα τί σέλω!

—'Απελπισμένη ή Μαίρη ήρθε στó γραφείο μου:

—Αυτά έκανες με τά νεύρα σου. Τώρα, άν δέν τού φέρης μία κούσσα, είναι ικανός να κλείη μέχοι τó πρσί.

—Και πού θά τί βρώ μέσα νύχτα;

—Θά πäs στó περίτερο τίς πλατείας. Είναι άνοιχτό κι' έχει παυνόδεια.

—Τήν πείσιν σέλω! άκούστηκε από μέσα τó παλινάηδο. Πήγα μέχρι τήν πλατεία. Πόσιν κούσσα δέν είχε, πέτυχα μία κόκκινη. Τού τήν πέταξα στó κρεβάτι:

—Πάρτη και βούλωτο!

—Τήν πέταξε με περιφρόνησι:

—Τήν πείσιν σου είπα!

—Δέν έχει πράσιν, πουλάκι μου, τού λέει ή Μαίρη του.

—'Ο Μπέμπης τινάζοταν και χάλανε τόν κόσμο.

—Πές του να πάψη, γιατί θά υπώ μέσα και θά τόν πετάξω από τó παράθυρο! φώναζε.

—'Η Μαίρη στρέθηκε στó παιδί.

—Μήν κλάσι. Μπέμπη. 'Ο υπομπάς σου είναι χιουμοριστάς και ψάχνει: να βρή ένα θέμα για να γράψη μία άστειά ιστορία.

—Κάθισα στó γραφείο μου. Τά χέσια μου έτρευν. Άειντε τίνα ύστερα άπ' όλα αυτά να βρής μία ιστορία για να εύθυμησουν οι άναγνώστες.

—Και έσπινικά έρχεται ή Μαίρη χαρούμενη:

—Σού βρήκα τó θέμα. Νά, θά γράψης τί γίνεται όταν σου λεί τήν θεία και ψάχνεις να τó βής; 'Ολ' αυτά που συνέβησαν άπόψε... Τί λές;

—'Ολ' αυτά που συνέβησαν άπόψε... Τί λές;

—Μή σε φίλησω, Μαίρη!

—'Οσο για τόν τίτλο, τόν έφάνη σέ σένα...

—'Οσο για τόν τίτλο, τόν έφάνη σέ σένα...

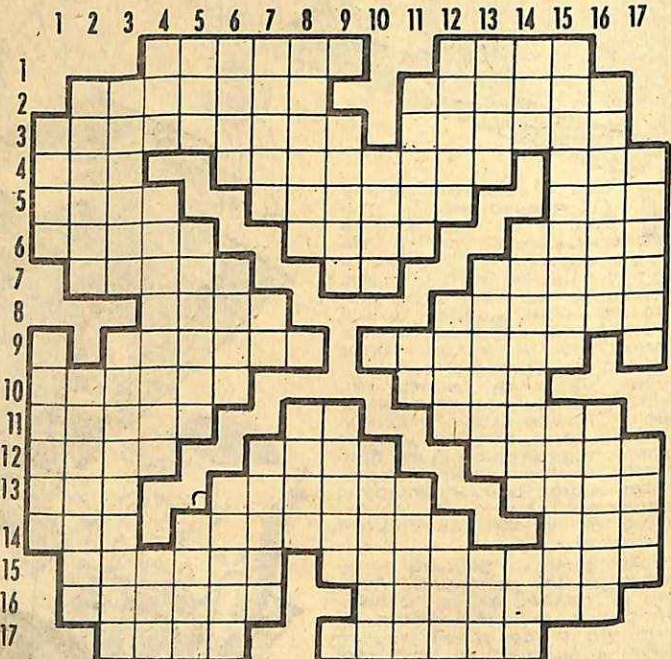
—Και ό τίτλος είναι: «'Όταν λείπει τó θέμα»!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 567

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Λιμάνι της Β.Α. 'Αφρικής.—'Ανθ.
- Μυϊκή σύσπασις.—Όυτε ένα.
- Πλοίο με τó όποιο έγινε μία περίφημη κρουαζιέρα.—'Εξωτικό φρούτο.
- 'Ανεστραμμένη νότα.—'Αφορμή.—'Αρχικά τρομοκρατικής όργανώσεως της 'Αμερικής.
- Ντύουν τή Γη στó πράσινο.

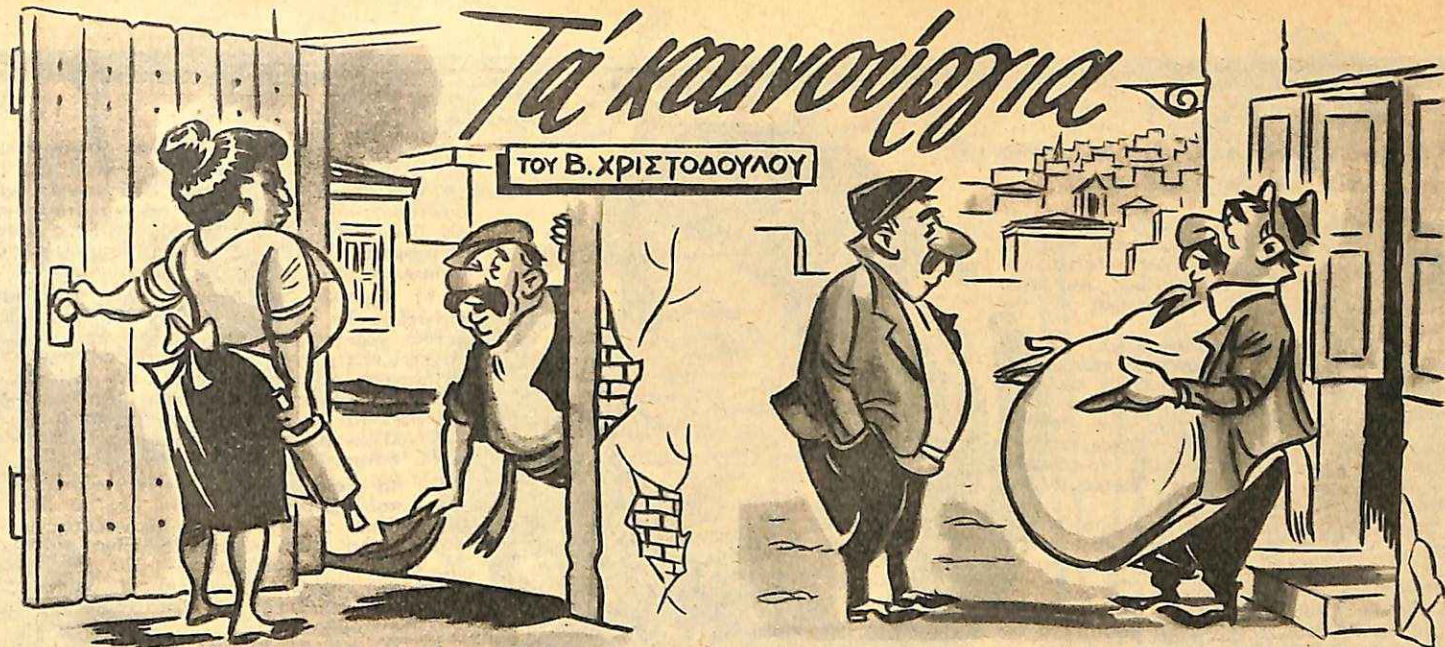

- 'Η παντόφλα των αρχαίων.—Συνεχόμενα στá Ουράλια.
- Προσφέρει στους 'Ισπανούς ένδιαφέρον θέμα.— Προσωπική άντωνυμία (πληθ. β' προσ.).— Ζιζάνιον τού σίτου.
- Βοήθεια.—'Όμοια σύμφωνο.— Πλοκή θεατρικού έργου.
- Τυρί.— Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 'Απαραίτητη στή μοδιότρα.—Κάθε άλλο παρα γοντευτική.
- Μαλακές στήν άφή.—'Αρχηγός κράτους της Εύρώπης.
- Είσοδε έσεις αυτή τή στιγμή.— Βυζαντινή νότα.—Κρύα δέν έχει καμμία άζία.
- 'Εργαλείον των ξυλουργών.—Παιδιά που δέν προέρχονται από νόμιμο γάμο.— Μαγειρικών οκεύος.
- Νικόλαος (ξεν.).—Μής κάνει να μην ασθάνωμεθα καλά.— Τό β' τμήμα της αρχαίας Βαβυλωνίας.
- Φωνήεν.— Θρησκευτική πομπή.— Χρονικό διάστημα (πληθ.).
- Χώρα της 'Ασίας.— Φέρει άστεροειδή στίγματα.
- Μεταφορικό μέσον.— Σύγχρονος.
- Μουσικός φθάγγος.—'Αρχειοάιότατό όνομα των 'Αρχειών και γενικώς των 'Ελλήνων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

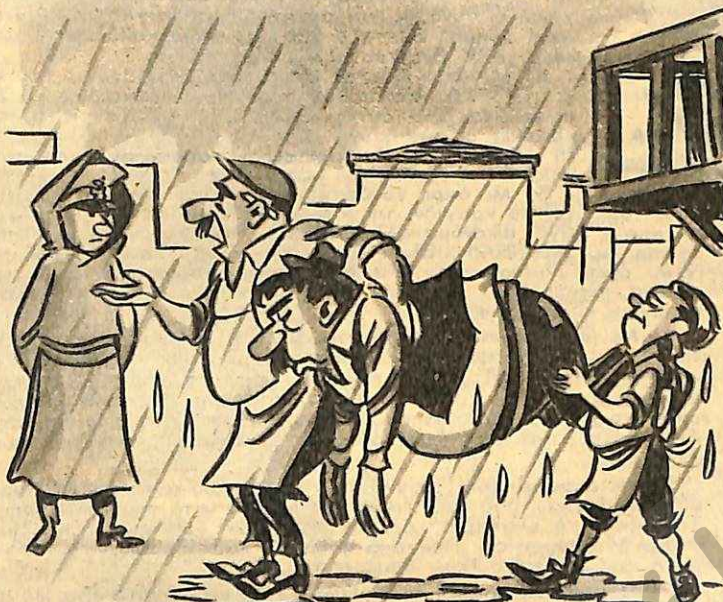
- 'Απ' αυτό ξεκινούν τά πάντα.—'Ο ούρανός καθρεφτίζεται μέσα στά μάτια της.
- Χαρακτηρισμός μαλλιών.—'Αλλοίμονο άν έρθη σ' έπασφ με τί φωτιά.
- Περιφρόνης Γάλλος έπιστήμων (έπών.).— Παντοδύναμο εύρωπαϊκό κράτιδιο.
- Συνεχόμενα στόν Παναμά.

- Δέν φέρει κανένα άποτέλεσμα.—'Αριθμός.
- Διπλασιαζόμενο γίνεται μύγα.— Βόσκει στούς άγρούς.—Διάσπρος μουσουργός.
- Τρόπος λαβής στήν πάλη.—'Αρχή συμπεράσματος.— Τό πρσί όμορφο κομμάτι της ζωής.
- Είναι ή πούδρα.—'Υποθετικός.— Βρίσκονται σ' ένα σημείο τού όρίζοντος.

—Νά μη με περιμένης άπόψε, 'Ανδρομάχη. Διορίστηκα μέλος της έπιτροπής, που θά πάη να επισκεφθ όλα τά καινούργια της γειτονιάς!...

—Πώς τόπαδες έσύ άπόψε με Μήτσο; 'Ακόμα δέν είσαι εις... ένδιαφέρουσας;

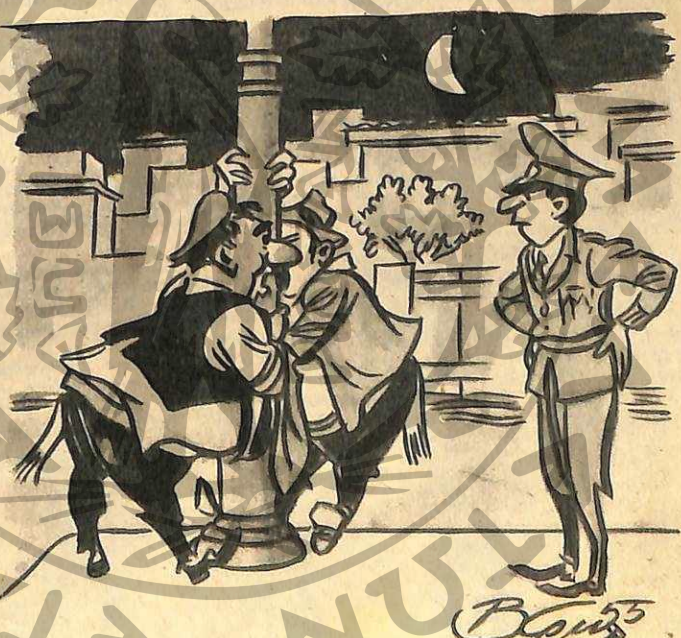
—'Ο ίδιος μάς έδωσε έντολή να τόν μεταφέρουμε μπρούμυτα άπόψε, ένεκα που βρέχει και ύπάρχει κίνδυνος να τού νερωθί τó κρασί!...

—Βοήθεια. κόσμεεσε!... Σαμποτάζ!

—Τί δουλειά κάνεις έσύ;
—...Χρυσεχόος, κύριε πόλισμαν!...

—'Ακούς εκεί! Θα λερώσουμε τó οτύλο! Τί σε νοιάζει έσένα κύριε πόλισμαν; Στήν 'Ηλεκτρική δουλεύεις;

Το κραγιόνι σας φανερώνει το χαρακτήρα σας

ΕΙΧΑΤΕ ποτέ την περιέργεια να μάθετε τι περιέχει το κραγιόνι που βάφετε τα χείλη σας; Αποτελείται λοιπόν από τρία συστατικά: μία χρωστική ουσία, ένα λιπαρό υλικό κι ένα άρωμα.

Υπάρχουν πολλές απόχρωσεις κραγιόνιων. Φυσικά, θα προτιμήσετε πάντα εκείνο που ταιριάζει περισσότερο με τον τύπο σας.

Αν π. χ. το δέρμα σας είναι «σταρένιο», μπορείτε να διαλέξετε ανάμεσα στο κοραλί, το κόκκινο της φωτιάς, το σκάρλετ ή το χρώμα της σκουριάς. Εκτός αν σας άρεση καλλίτερα το καμινίνο.

Σε δέρμα ρόζ, τριανταφυλλένιο, πηγαίνει το κοραλί και το ανοιχτό «κόκκινο καρδινάλιου», ακόμη όμως περισσότερο το καμινίνο ή το φούξια.

Πάντως, πρίν καταλήξετε σε μία συγκεκριμένη απόχρωση, καλά θα κάμετε να δοκιμάσετε διάφορες, βάζοντας λίγο απ' το κάθε κραγιόνι στο εσωτερικό μέρος του καρπού του χεριού σας. Εκεί το χρώμα φαίνεται σχεδόν ίδιο όπως στα χείλη.

Τα πολύ μαλακά κραγιόνια απλώνουν

Συγκεκριμένα, οι γωνίες και οι καμπύλες που άπκτα το κραγιόνι στην άκρη του με τη χρήση, ανταποκρίνονται στα ψυχικά χαρακτηριστικά εκείνης που το χρησιμοποιεί. Θα δούμε εδώ όκτα διαφόρους τύπους μεταχειρισμένων κραγιόνιων και τη σημασία του σχήματος που έχει πάρει το καβένα.

1) Κραγιόνι με άκρη έντελως ίσια και επίπεδη: Το «οφτό» σχήμα του φανερώνει θετικό χαρακτήρα. Η γυναίκα που το μεταχειρίζεται, προχωρεί στο βάθος του κάθε ζητήματος, αδιαφορώντας για την επιφάνεια. Είναι ανυπόμονη και απότομη κάποτε, αλλά συγχωρείται γι' αυτό, γιατί είναι συγχρόνως και αντίκειμενη. Έχει αποφασιστικότητα, επιμονή και πολλές φιλοδοξίες.

2) Με άκρη στρογγυλή: Η γυναίκα αυτή είναι πολύ μεθοδική, καίτοι δεν το δείχνει ίσως. Ξέρει τι επιδιώκει κι' εργάζεται μ' επιμέλεια γι' αυτό το σκοπό. Είναι πρόσχαρη, ευχάριστη, οικονομία — άλλ' όχι τσιγκούνα — ενεργητική και ιδιαίτερος κατάλληλη για δουλειές που απαιτούν προσοχή στις λεπτομέρειες.

3) Με άκρη λοξή: Το κραγιόν αυτό ανήκει σε μία εύστροφη και δημιουργική γυναίκα, τολμηρή, άλλ' όχι πάντα πρακτική 100%. Είναι ζωηρή, έκδηλη κι' αγαπάει πολύ την οικογένεια. Η συντροφιά της την αναγνωρίζει συνήθως γιά άρχηγό. Είναι εύλογη κι' έχει καλή μνήμη. Γίνεται κάπου - κάπου κακόκεφη δίχως λόγο, άλλ' όχι γιά πολλή ώρα.

4) Με άκρη οβάλ: Ανήκει στη ρεαλίστρια, που έχει το γνώσι σαυτόν, αναγνωρίζει τις ευκαιρίες κι' επωφελείται απ' αυτές. Ξέρει να επισκιάζει τις άλλες γυναίκες με την ήσυχη χάρι της. Έχει μία κλίση προς τη μοναξιά. Σπάνια ανοίγει την καρδιά της στους άλλους. Είναι έξυπνη και λεπτολόγη.

5) Με άκρη γουδωτή: Η γυναίκα που γουδιάζει έτσι το κραγιόνι της και το χρησιμοποιεί ως το τέλος είναι οικονομία αλλά και εύαισθητη. Έχει ανάγκη από αγάπη και ενθάρρυνση. Είναι ενεργητική κι' επιδιώκει ν' άρεση. Έχει ανεπτυγμένη κρίση στα οικονομικά ζητήματα, στα οποία σπάνια πέφτει έξω. Αγαπάει τα σπόρ και τα ταξείδια. Είναι στοργική και καλή φίλη.

6) Με άκρη οδοντωτή: Πρόκειται γιά ένα χαρακτήρα πολύπλοκο, φαινομενικά έλαφρό, αλλά σοβαρό κατά βάθος. Καλλιτεχνικές κλίσεις, αγάπη στη μουσική και στην τέχνη. Είλικρινής και θερμός τύπος. Συχνά αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στην ικανοποίηση μίας ήσυχης και μονότονης ζωής και τη δίψα της περιπέτειας. Σχηματίζει σταθερές γνώμες, αλλά δεν ζητεί να τις επιβάλει στους άλλους.

7) Με άκρη μυτερή: Δείχνει τη γυναίκα που αγαπάει την κομψότητα σε όλα, τόσο στον εαυτό της όσο και στο περιβάλλον της. Της άρεσει η έλευθερία. Δεν βιάζεται ποτέ, ντύνεται άργα, διαστέλλει ν' αποφασίσει. Προσέχει πολύ τον εαυτό της και τα πράγματά της και προσελκύει θαυμαστάς.

8) Με άκρη κοφή και στρογγυλή: Η γυναίκα αυτή είναι αξιόγαστη, προσαρμόζεται εύκολα, άκουει με προσοχή όταν της μιλάνε και φυλάει τα μυστικά που της εμπιστευούνται. Δεν της άρουν οι απότομες αλλαγές. Περηφανεύεται ότι κάνει καλά κάθε δουλειά της. Άργει να θυμώσει, συγχωρεί γρήγορα, είναι όμως λίγο ζηλιάρα. Κερδίζει τη συμπάθεια, με την καλή της διάθεση και την έξυπνάδα της.

Γιά τους άνδρες σας

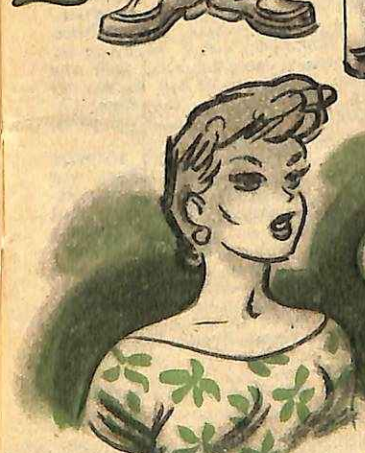
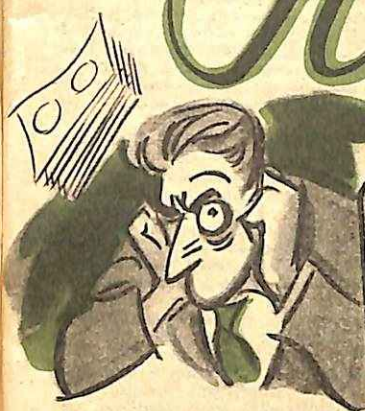
Με τα πρώτα κρύα θα καταργηθή τό... ξεκαπέλλωμα των ανδρών. Αυτό διατάσσει η μόδα και πρέπει να απαιτήσετε να εφαρμόσθ. Τη μόδα αυτή την λανσάρσαν στο Παρίσι. Οι καλλιτέχνες του θεάτρου και της αόθνης και καθώς μαθαίνομε, όχι μόνον οι άρριοι άνδρες, αλλά και οι νεαροί φαίνονται πρόθυμοι να την ακολουθήσουν.

Κατάλαβαν ότι το καπέλλο είναι εκείνο που συμπληρώνει το ανδρικό ντύσιμ. φτάνει μόνο να είναι καλοδιαλεγμένο και καλοεφρεμένο.

Στις γενικές γραμμές το ανδρικό καπέλλο εμφανίζεται με περιωρισμένες διαστάσεις και το μικρόμα αυτό οφείλεται στα μπόρ του που είναι μικρότερα κατά μερικά εκατοστά του μέτρου. Αλλά και ο τεπές άλλαξε. Παρουσιάζεται λιγώτερο ψηλός και πιο μαζεμένος.

Τα καπέλλα με τα μεγάλα μπόρ και με το έλαφρό βαθαύλωμα στον τεπέ είναι έντελως περασμένης εποχής.

Προεόρτια

Ιορτίες μεγάλες έρχονται, αυτές τις εβδομάδες, που θέλουν ξεφαντώματα, χαρές και μπουναμάδες — και συμπολίτες άπειροι — κι' εγώ δεν ξέρω πόσοι, — απ' τις σκοτούρες έχουνε δόλελα... θαμψώσε! Θαμπώνουν και σκοτίζονται γιά ναύρουν κάποια λύσι. Που τα «Καλά Χριστούγεννα» θα τους εξασφαλίσουν, που θα τους κάνη «Αρχιμηνιά» και Φώτα να χαρούνε και στα πολλά τους έξοδα... διέξοδο να βρούνε!

Με τέτοιες έννοιες, σήμερα, ζαλίζουν το κεφάλι τους και βρίσκονται συνέχεια μπροστά σε γρίφους άλυτους γι' αυτό κι' αναμφισβήτητη γριφώδεις είναι όλοι τους! και μιά κντούν τα έθιμα και μιά τό... πορτοφόλι τους! Πολλοί τους σουλατσάρουνε μπροστά σε καταστήματα, που τέτοιες μέρες γίνονται τα πιο πολλά βλαστήματα, άφηρημένοι άλλοι τους μετρούν τα δάχτυλά τους! κι' οι πιο ανοιχτοχέρηδες τά... μαλλιοκέφαλά τους!

Σε φοβερά διλήμματα είν' όλοι βυθισμένοι, και σε θαλασσοδάνεια... βυθίζοντ' ώρισμένοι, γιαν' έχει... χρέος, πράγματι, ο κάθε έρωτευμένος, ή επί τ' άκριβέστερον είν' υποχρεωμένος, ένα μπιζού επίγρυσσo να στείλη στην Έκείνη, αφού ζητά τ' άγόρι της τ' δόλφινσσο να γίνη!

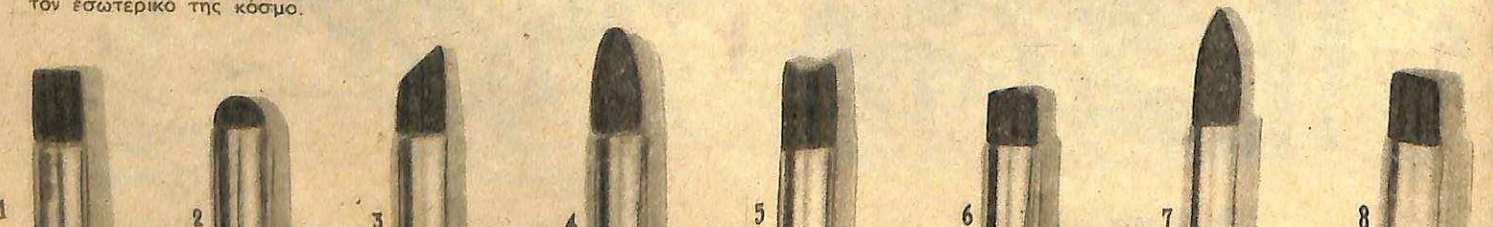
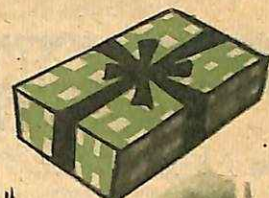
Σε πλήρες άναστατώμα ο Τάκης βροίκετ' ήδη και ψάχνει ναύρη κάποιο του πρωτότυπο παιχνιδι, γιά να το στείλη αυτοστυμμει, στην... παιχνιδιάρη τή Μιμή και με το παιχνιδάκι του να της καταστήματα, πώς πρέπει την άγάπη του κι' αυτή να εκτιμήση... Να σταματήσει δηλαδή, με κάθε συγχρονο δαγδή, ή θανασστή και φίλο της εδώ κι' εκεί να τρέχη, κι' αυτόν γιά... παιχνιδάκι της άράδα να τον έχη!

Πελαγωμένος κι' άκεφος, αυτές τις μέρες είναι ο γρηναίος λεγάμενος κι' ο γιά το θεάθηναι, γιάτι με δώρο πλούσιο, ο «ραμολι» οφείλει να κάνη το κουμάτι του στην άσπλαχνή του φίλη... Μπιζού και γούδες σκέπτεται, να της ξαναφανίσουν, μ' θεωρείται άπύθανον αν θα την συγκινήσει, και, κατά τα φαινόμενα, έφ'έτος έχει άπ' όνι, με μιά Πακάο δαχτύπητη την κόφτρα του να... κόψη!

Με σκέψεις το τσερέλο του κι' ο Φάνης το φορτώνει, κι' άγνώριστο τον βλέπουνε γνωστοί του και γειτόνοι, γιαν' είναι μισθοδίατος, εν άναπαράδι, με πεθερά και σύζυγο και τέσσερα παιδιά και λογαριάζει επίμονα το κάθε τι που πρέπει να βγη άπ' το μισθούλη του κι' άπ' την ισχνη του τσέπη!

Και πρέπει, με τη γνώμη του και με τα είωθότα, το δώρο της κυρίας του να πάρη πρώτα - πρώτα, να ράψη ένα φουστάνι της ή ένα παλτουδάκι, να ντύση έσοτοπρεπώς το κάθε του παιδάκι, να πάρη τα δωράκια τους, τούτέστιν τα παιχνιδιά, κάτι γλυκά, κάτι ποτά, χαμπόσα μπιγλιπιδιά... Και πρό παντός και μ' όλ' αυτά, πρέπει να κόψη και λεφτά, ή εν ανάγκη ο άμοιρος να... κόψη τα λαϊμά του, γιά να χαρίση κι' έξυπνο δωράκι στη μαμά του, αν θέλη μέσ' στο σπίτι του γυαλί να μη ρείση, κι' ο νοικοκύρης του σπιτιού γούνια πολλά να ζήση!

Επιστολογράφος
Μα. Ταβλιά
Επιστολογράφος
Ε. Σουρτζής

ΗΡΩΪΚΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ (1940-45)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

ΤΑ μηνύματα από την Ελλάδα έφταναν χαρούμενα: Οι Γερμανοί υποχωρούσαν. "Αφ'ηταν τον τόπο μας έπειτα από τέσσερα χρόνια σχεδόν αδιάσπαστης σκληριάς. Ο Έλληνας λαός πανηγύριζε ήδη την επικείμενη απελευθέρωσή του, με τραγούδια κι επιθέσεις εναντίον των φαλαγγίων που υποχωρούσαν. Τό κελάρχημα του μάν-λινερ, που τόσες νύκτες μας είχε δώσει πάνω στα χιονισμένα βουνά της Ηπείρου, άκουγαν τώρα μέσα στις πολιτείες, σε κάθε γωνιά, πίσω από τις μισητές ορέες του Χίτλερ. Ο πόλεμος τελείωνε. Ήταν φανερό πια πως με τη θριαμβευτική πρόλαση των συμμαχικών στρατευμάτων στη βόρειο Ιταλία και το άγριο σφυροκόπημα στη Βαλκανική από τη συμμαχική αεροπορία, οι Γερμανοί δεν μπορούσαν να κρατήσουν στη λεκάνη της Μεσογείου. Έβλεπαν καθαρά να χάνονται η μία μετά την άλλη οι βάσεις τους, να γκρεμίζονται οι γέφυρες και να καταστρέφονται οι σιδηροδρομικοί κόμβοι. Πού να σταθούν; Η άποχώρησή τους ήταν αναγκαία. Νά φύγουν. Τίποτε άλλο δεν τους έμενε. Νά φύγουν...

Σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες, η αεροπορία μας έδρεπε θριάμβους και δάφνες. Από την Έρμη, που είχαν πολεμήσει σαν τούς άστρους, οι αεροπόροι μας είχαν μεταφερθεί νικητές στην Ιταλία, που είχε πετάξει κι αυτή από πάνω της το βαρύ ζυγό του φασισμού. Η γαλανόλευκη κυμάτιζε θριαμβευτικά στη Ρώμη. Μά ο κυματισμός της δεν είχε τίποτα το κατακτητικό. Μ' όλο που μία ωριμένη μεριά των Ιταλών διατηρούσε ακόμη μέσα της το εμμέσως μικρόβιο που είχε σπείρει τόσα χρόνια στην ψυχή της ο Μουσσολίνι, όλοι οι έλληνες πίστευαν τους Έλληνες σαν απελευθέρωτες. Κι αυτή ήταν η αλήθεια. Τα φανταράκια μας, που πριν από λίγο ακόμη λογάρωναν τη μεγάλη εκδίκηση, που θα έπαρναν μόλις δά πατούσαν απ' Ιταλικό έδαφος, έδειξαν τέτοια κατανοήσιμα για τους ήττημένους, που ξάφνιασε όλο τον έλευθερο τότε κόσμο. Κανείς δεν τό πιστευε, αυτό. Ακόμη και ο Γ. Παπανδρέου, δεν έκρυβε τις άνησυχίες του. Και άπευθυνόμενος κάποτε στους Έλληνες μαχητές, τους έλεγε:

— Έθνικες μας ανάγκες επιβάλλουν να ξεχαστούν τα πάθη με τους Ιταλούς. Η Ιταλία είναι η μόνη χώρα που βρίσκεται πιο κοντά μας και θάχουμε ανάγκη από τη φίλτα της, έτσι καθώς βρισκόμαστε απομονωμένοι στη Βαλκανική και περικυκλωμένοι από σκληρές φυλές...

Η ύπόδειξη όμως αυτή ήταν σχεδόν περιττή. Γιατί οι Έλληνες δεν είχαν κανένα σκοπό να θίξουν τους Ιταλούς. Άλλωστε βρέθηκαν, μπορεί να πη κανείς, σε φιλικό περιβάλλον και κάθε εχθροπραξία άπ' ήταν αντίθετη, όχι πρὸς τα συμφέροντα του τόπου μας — γιατί αυτό κανείς δεν τό λογάρωνε τότε — αλλά πρὸς τα εγγενή ελληνικά αίσθηματά. Βέβαια, όπως είπαμε πιο πάνω, ο πόλεμος τελείωνε. Μά δεν είχε τελειώσει ακόμη. Βρισκόταν στο ξεμίσγισμα του, που ήταν φοβερό και άλεθριο μέσο σπινθηρίσματος πόλεμου. Οι Γερμανοί, καθώς έβλεπαν τό καταρρέουσά τους, αντί να γίνουντα πιο συνετοί σκεπτόμενοι τό μέλλον, γίνονταν ακόμη χειρότεροι, ακόμη πιο θηρία. Έκαυαν, σκότωναν και κατέστρεφαν. Η άποχώρησή τους έμοιαζε με μαύρο θανατικό.

Φθονισμένα φτερά

Χιλιάδες νεκρούς άφηναν στο πέρασμά τους...

Στό μεταξύ οι άποστολές της Αεροπορίας της Βαλκανικής συνέχιζαν άκατάπαυστα. Τά ελληνικά καταδιωκτικά χτυπούσαν συγχοινωνικές άρτηριές και κόμβους του εχθρού στην Αλβανία και Γιουγκοσλαβία, κάθε πλωτό μέσο που κινούνταν γιά έξυπρήσει του στό άνατολικά παράλια της Αδριατικής, μέσα στις δαντελιένες άκτές της Δαλματίας. Από τό σημείο αυτό, θ' άφήσουμε να μιλήσει ένας από τους ήρωες της αεροπορίας μας, ο έπισημηγόνης Ηλίας Καραταμάρης. Δανειζόμεστε μερικά ενδιαφέροντα σημεία, όπως ακριβώς τ' άναφέρει μέσα στις πολυτιμές πολεμικές άναμνήσεις του: «Οι κινηματογραφικές μας ταινίες — των φωτοπολιβόλων — άποτυπώνουν άδισταχτα κάθε καταστροφή που κάνουν στον εχθρό. Οι έπιτυχίες μας ίκανοποιούν άμεσα, καθώς και τους συμμαχούς. Πάντα στην όρμη μας και τον έλληνα γιά την άναζήτησή της πληροφορίας ή του στόχου, πολλές φορές ξεχνάμε πάλι στη Σερβία φάγοντας γιά στόχο που θά μας ίκανοποιήση, άδιαφορώντας γιά την ώρα που περνάει και μας άπειλει από βενζίνη ή γιά τά άντιαεροπορικά που μας συνοδεύουν παντού.

»Έτσι στις 11 Οκτωβρίου — συνεχίζει ο Ηλίας Καραταμάρης — πετώντας γιά έπιθετική άναγνώριση στους δρόμους που είναι παράλληλοι με την άκτή της Σερβίας με τους ύποσημηγόνους Φραγκιά, Δημητριάδη και Σαχαρίδη, ξεχαστήκαμε και ξεπεράσαμε τά όρια που μας είχαν δώσει γιά έρευνα. Πάνω στους χάρτες μας είχαμε σημειώσει με κόκκινο μολύδι την περιοχή που θά πετούσαμε και τις σχετικές πορείες. Η περιοχή άρχιζε λίγα μίλια Β. άπ' την κόλαση αυτή του άντιαεροπορικού κάθε διαμετρήματος και τέλειωνε στά είκοσι με είκοσι πέντε μίλια Ν. του Ναυστάδμου.

»Πετώντας στά 600 μ. από τη θάλασσα, βρεθήκαμε πολλές φορές σε ύψος λίγα μόνο μέτρα άπάνω άπ' τό δρόμο που φάινανε γιά εχθρικά άυτοκίνητα. Αυτό ήταν πολύ έπικίνδυνο γιατί τά εχθρικά πολυβόλα και πυροβόλα, μάς συνόδευσαν άπειλητικά. Διαταγή είχαμε να πτώμε όχι πιο κάτω από τά 600 μ., μά ήταν άβύσσος να κρατήσουμε τό ύψος μας. Η δίψα της έκδίκησης μάς σκαμπάνε τη λογική. Φωνάζω άπ' τον άσύρματό μου στους συμμαχούς μου, μά μοι θυμίζουν την άσπρη διαταγή όταν κατέβαιναν στο χαμρά και μοι τό ύποσχέθηκαν.

»Μά ήταν σκληρά κατάβαση μέγα τό πείσμα πνίγναι μέσα και με κάθε προσοχή έρευνάμε τους δρόμους και τις γύρω περιοχές, δεν μιλούσε κανείς, παρά τό χαλάζι των άντιαεροπορικών βλημάτων, γιατί κι αυτό με την ίδια λύσσα φάγονταν με όρμη οι μάτια γιά γερμανικό στόχο. Σιγά-σιγά όμως ποσοσυνθήκαμε και πνίγναι πὸ βορρινά άπ' τά όρια μας, ξαφνικά βουκόμισαμε και τά τρώγα, έφταναν στο ύψος μας. Δαναζώνουμε γιά τη γκάφα μου, μά τό μυαλό μου έδω δουλεύει λογικά και είναι στο χέρι μου να ξεγελάσω τον εχθρό και να γλυτώσουμε άναπόφατο.

»Από κάτω μας βουβωλεί ησυρία και δεν μάς χτυπούν καθόλου. Μας πνίγνουν όμως και εν' βέβαιον, γι' αυτό και δεν μάς χτυπάνε πού άρχίζουμε τις έπιθέσεις. Άν είχαμε ρουκέτες, θά μπορούσαμε να κάνουμε

καλή δουλειά, μά θάταν ζήτημα αν θά γύριζε έξω και ένας στη βάση του. Μά τά κανόνια δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε οσοδήποτε, ενώ αν έπιχειρήσουμε να άρχίσουμε βολή, θά μάς άρπάξουν τά θανατηφόρα βλήματα των άντιαεροπορικών και με πιθανότητα εναντίον στα έκατό θά πέφταμε μέσα στο Σπλιτ, ενώ όλοι μάς τύχαινε να γλυτώσουν βά-πεφταν άσφαλώς στα ένενηντά μίλια θάλασσα που μάς χωρίζει άπ' την Ιταλική άκτή που ήταν και η βάση μας.

»Μου περνάνε άπ' τό μυαλό χίλιες ιδέες. Η εύθνη πούφερα τό σχηματισμό πάνω άπ' τό γερμανικό ναύσταθμο και οι συνέπειες σε τυχόν ζημιές και τά παθαινώμε. Μία στροφή μάς και μία άλλη έπιδεσι μέσα στα έργοστάσια, θάχε άσφαλώς πολύ καλά άποτελέσματα με κανόνια, μά διατηχώς στα έργοστάσια αυτά έργάζονται άζώοι Γιουγκοσλαδοί, που δεν φταίνε σε τίποτε, ούτε έξ άλλου και μάς έχουμε διαταγή να χτυπήσουμε τό ναύσταθμο. Μία τέτοια έπιχείρηση αν γινόταν, δεν θά την έκαναν ποτέ μονοκινήτρια καταδιωκτικά, αλλά τουλάχιστον δικινητήρια βαμβαρδιστικά και όχι φυσικά στα 150 μέτρα, αλλά άπ' τις 3.000 μ. και πάνω.

»Τά λίγα ευτερόλεπτα που χρειάστηκαν γιά να περάσουμε τον όρμη του ναύσταθμου, μοι φάνηκαν χρόνος. Περνώντας όμως άπέναντι και συνεχίζοντας την έρευνα γιά άλλον δρόμο, γέλασα μόνος μου πως έξεγέλασαμε τά γερμανικά άντιαεροπορικά και δεν μάς χτυπήσαν καθόλου. Ήταν τό μόνο μέρος σχεδόν σ' όλη μας τη διαδρομή που δεν μάς χτύπησαν άντιαεροπορικά και ο ούρανός δεν γέμισε άπ' τους γκρίζους κανιούς των έλαφρών πυροβόλων...

»Όταν προσιγνώθηκαμε, με πλησιάζει ο ύποσημηγόνης Φραγκιάς και με ρωτάει πονηρά, ξεκουμπώνοντας τό άλεξιπτωτό του:

— Κύριε σμηναγέ, μήπως πετάξαμε πάνω άπ' τό Σπλιτ;

— ΚΑτά τέτοιο έγινε, του άπαντώ, και φανήκαμε πολύ τυχεροί.

— Φτηνά την γλυτώσαμε...

Με τον ίδιο αυτό τρόπο, με τό ίδιο πάντα μαχητικό πνεύμα, όπως ακριβώς τό περιγράφει ο έπισημηγόνης Καραταμάρης, πολεμούσαν οι άδάσαστοι μαχητές των Έλληνικών Φτερών. Άδερφαμένοι πλάι τους, πολεμούσαν κι όλοι οι σύμμαχοι έξένοι. Έτσι, από ώρα σε ώρα, από στιγμή σε στιγμή, περιμεναν ν' άκουστούν οι χαρούμενες καμπάνες, που θά σημαίναν τό τέλος του πολέμου. Οι άποστολές συνεχίζονταν με άξονομένο όλοένα ρυθμό. Χτυπούσαν άδιάκοπα τον εχθρό, όπου κι αν τον συναντούσαν: Στους δρόμους, στον άέρα, στη θάλασσα, στα βουνά. Τό κυνήγι που τό έκαναν ήταν άτελείωτο. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, νύχτα και μέρα, δεν τον άφηναν να σταθή σε χωρό κλαρί. Οι Γερμανοί τά είχαν σπείσει. Όσοι ήταν εχθιστοί άπέναντι στην Αθήνα και στην ύπαιθυ Άτική, έκαναν σαν τά μονασμένα θηρία. Έκείνη η γνωστή σιδηρένια Ατική, έκαναν σαν τά μονασμένα θηρία.

Κροτούσαν βέβαια οι φρουροί τά τακούνια τους, καθώς παρουσίαζανε όπλα στους άξιωματικούς, αλλά τό έκαναν μονάχα από συνήθεια, χωρίς σέβας στον άνώτερο, χωρίς την παλιά άκριβεία που άποτελούσε τη δύναμη της Βέρμαχτ. Οι Γερμανοί έρευναν και δεν έφευγαν. Όλο έφευγαν κι' όλο παρουσιάζονταν καινούργιοι. Από την άλλη μεριά σκότωναν όσο ποτέ άλλοτε. Σε μία μονάχα νύχτα αίματοκύλισαν τό Γαλά-

τσι, τό Ηράκλειο, του Βεύκου, την Καλογρέζα, την Κυμέλη, τό Ρούφ και τά Πετράλωνα. Μονάχα η Καισαριανή έμενε τώρα άπάρητο φρούριο. Αύτο που πολεμούσαν έκει ήξεραν καλά τη δουλειά τους: Έβόλιν σφαιροβόλα γύρω-γύρω, έστησαν τά πολυβόλα τους από όμάματα και περιμεναν τον εχθρό να φανή. Μά εκείνος δεν έκανε αυτή την κουτοπόνηρα. Ηξερε πως οι Καισαριανιώτες ήταν οι πιο χαροκάμενοι άπ' όλους τους κατοίκους των αθηναϊκών προαστίων και δεν τόλμούσε να τά βάλει μαζί τους, όπως έκανε άλλοτε που ήταν κυρίαρχος.

Έκανε λοιπόν τά στραβά μάτια και σπερφόταν άλλοι. Χτυπούσε και χτυπάνταν. Κι' ήταν τέτοια η φθορά του, που άναγκάστηκε στις 3 Οκτωβρίου 1944, να ρίξη από αεροπλάνο προκηρύξεις, σαν τελευταία έλδοποίησι: «Ημέραν και νύχτα λαμβάνουν χώραν δολοφονία, άνταλλα-ποδοσίων, ληστρικά έπιθέσεις, ληλασίες και πράξεις σφα-ποτάς. Ο γερμανικός στρατός άπεφάνισεν όπως άμέσως και με όλα τά ες την διάθεσιν του μέσα παρέμεινέ με δριμύτητα. Τό άδών αίμα, τό τὸν θά ρούφη κατά την διάρκειαν τούτων ένεργειών, θά βαρύνη άποκλειστικώς τους ύποκινητάς των ταραχών». Αλλά δεν βαρύνει, ποιος λογάρωνε αυτές τις φοβέρες; Οι Έλληνες έκαναν τη δουλειά τους και οι Γερμανοί τη δική τους. Κάθε νύχτα, οι τελευταίοι, άποτρα-βιδόντουσαν πρὸς την πεδιάδα της Έλευσίνας. Σημαίναν με τις σειρήνες συναγερμό, γιά να κλείσουν οι πολίτες τά παράθυρά τους, ώστε να περάσουν οι φάλαγγες άπαράρητες. Μά πού να γελαστή κανείς;

Όταν μάλιστα μαθεύτηκε πως οι πρώτες συμμαχικές δυνάμεις έφτα-σαν στον Αραξο κι' ότι τό πρώτο κομμάτι της ελληνικής γης έλευθερώ-θηκε, ο άνεμος της έλευθερίας που φύσηξε άπὸ τη δυτική Πελοπόννησο, έφερε παραλήρημα χαράς. Οι αεροπόροι μας στις βάσεις τους, κάπου στη Μεσσηνία, περιμεναν ώρα με την ώρα διαταγές, γιά ν' άρχίσουν κι' αὐτοί τό σφυροκόπημα εναντίον των Γερμανών, που έφευγαν από την άσπασμένη Ελλάδα φυσικά, σε όλο αυτό τό διάστημα δεν έμεναν με σταυρωμένα χέρια. Οι έπιθέσεις τους σε άλλα έδάφη — άπ' όπου δη-λάστη περνούσαν οι Γερμανοί — συνεχίζονταν χωρίς καμμία διακοπή. Κάθε τους πτήση ήταν κι' ένα φλεγόμενο πανηγύρι...

Στις 12 Οκτωβρίου τό μεσημέρι, Έταιμ. Κοττάς, άπογειώθηκε γιά έπιθετική έρευνα σε άρτηριές πάνω από τη Γιουγκοσλαβία και συγκε-κοιμένα πάνω από τους δρόμους Ζάγκνιόβιν-Νουστάρ-Τζαβλάνικα. Και τά τέσσερα αεροπλάνα πετούσαν από 6.000 πόδια με μικρούς έλιγμούς, γιά ν' άποφύγουν τ' άντιαεροπορικά πυρά και γιά να κάνουν καλύτερη άναγνώριση. Καθώς πετούσαν έρευνάσαν τό έδαφος, ο άνθυποσημηγό-νης Λαμπρόπουλος άντελήφθη πρώτος κάτι μαύρες κουκκίδες, που έρε-γαν λίγη-λίγη πάνω στο μεγάλο δόμο. Ένα χαμράλο θριάμβο στε-βόφτηκε από χέλι του και μέσα από τις χοντρές διόπτρες του, τά έλ-ληνικά του μάτια άστράωναν χαρούμενα. Κάτι τέτοιο ήθελε. Κάτι τέτοιο ζήτησαν όλοι.

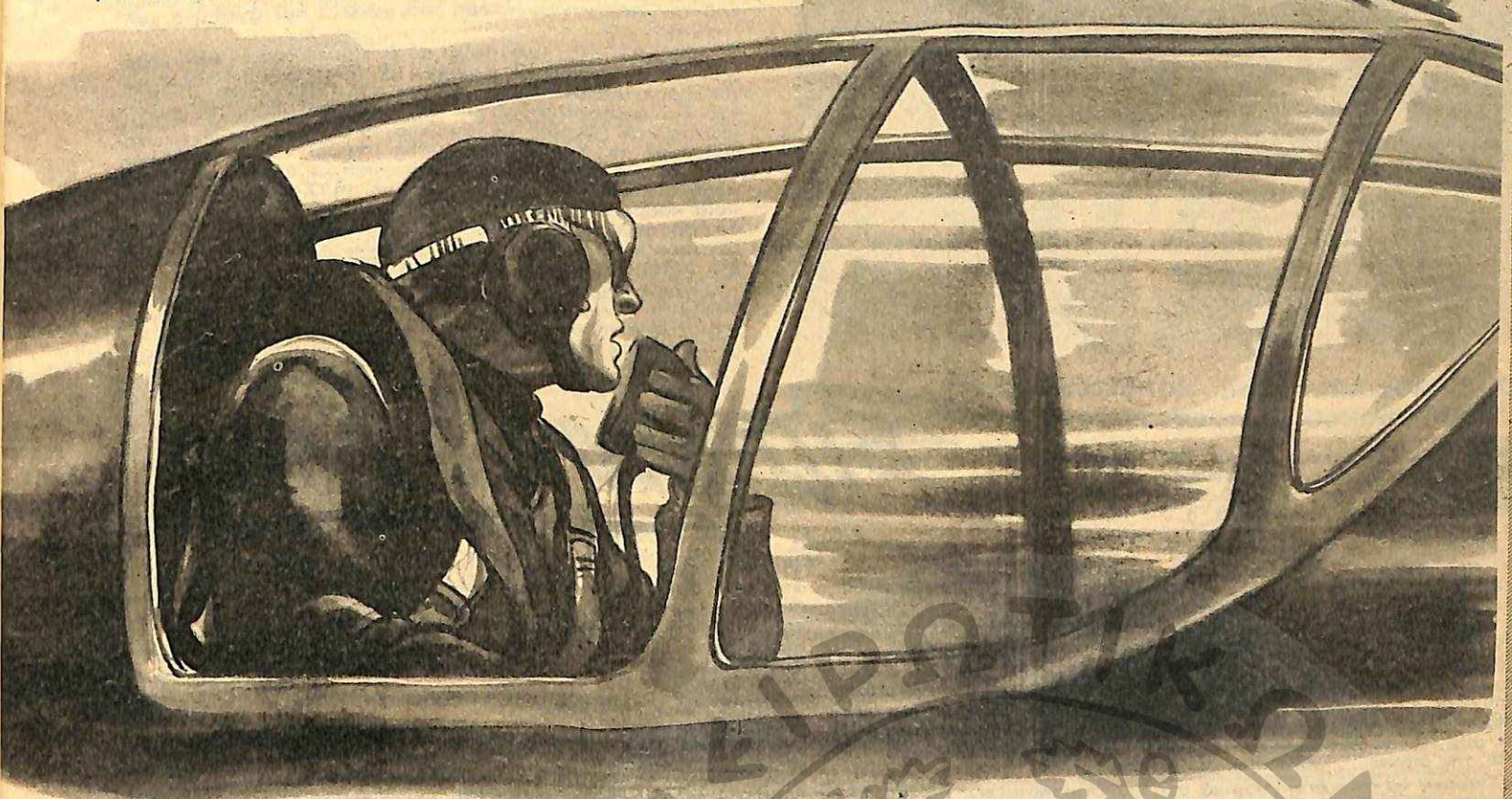
Χωρίς να χάσει καιρό, άνοίξε τό μικρόφωνό του. — Πράσινο άρχηγός! Πράσινο άρχηγός από πράσινο δύο! Αύτοκι-νιχα κάτω δεξιά! Έτοιμος...

Στην είδησι αυτή, που την άκουσαν όλοι οι πύλτοι, έρριξαν τά μά-τια τους στο σημείο που άνάγγειλε ο Λαμπρόπουλος. Άμέσως σχεδόν, χωρίς καμμία δισταγία, ένόπισαν μια φάλαγγα από τρία φορτηγά άυ-τοκίνητα, που βρισκόταν μόλις δυο τρία χιλιόμετρα, νοτιοδυτικά από ένα στενό χωριό. Ο άρχηγός έδωσε γρήγορα την άπάντη, που ήταν συγχρόνως και διαταγή:

Ο Κ. Πράσινο δύο από πράσινο ένα. Κατάλαβα. Πάρτε άποστά-σεις γιά έπίθεσι...

Τά τέσσερα αεροπλάνα έτοιμάστηκαν. Σιγά-σιγά άρχισαν να χά-νουν ύψος. Ο άέρας γέμισε άσφυκτικά από τό βαρύ άγκομαστικό τους, καθώς καθιέρωναν με φούρια γιά νά πλέρουν τό στόχο τους. Με μία άρσιτερη στροφή, ο Κοττάς βρέθηκε στα βορεινά του χωριού, με κατεύ-θυνη τά φορτηγά άυτοκίνητα, που έξακολουθούσαν τον τρελλό άπεγνω-σμένο τους δρόμο. Με γωνία 30 μοίρες, πήρε την τελευταία εύθεία κι' έφτασε στα τετρακόσια μέτρα. Τότε άκριβώς άνοίξε όλα του τά κανό-νια. Οι κρότοι των όπλων — χιλιάδες κεραυνοί — πλημμύριζαν την άτμό-σφαιρα και οι καρδιές των ανθρώπων, των Σέρβων χωρικών, που θά είχαν τραυώσει σίγουρα στα πρόχειρα καταφύγια τους, θά χτυπούσαν μ' άγωνία. Τά θανατηφόρα βλήματα, που έπείσαν στην Έλλάδα...

Χτυπώντας πάντα, ο άρχηγός έφτασε μέχρι τά 30 μ. πάνω από τα φορτηγά και πήρε άνοδο γιά νά έαναγνώριση. Συγχρόνως μαζί του, έξακολουθούσαν τά χτυπήματα στο στόχο ο ύποσημηγόνης Πετράκης, ο άνθυποσημηγόνης Λαμπρόπουλος και ο σμηναγός Κόκκινος. Η έπίθεσι τους ήταν άσύγκριτη. Τά κανόνια τους έκαναν άληθινή θραύσι και τό ένα μετά τό άλλο, τ' άυτοκίνητα άφηναν δειλά-δειλά λίγο καπνό, γιά ν'

άπλωθη κατόπι η φωτιά και να φουντώσουν οι μηχανές και οι δεξα-μενές της βενζίνης. Οι ύποχθόνες έκρηξεις συντάραζαν άπ' τά θεμέλια τη γη. Και οι φλόγες, διχαλωτές, πεινασμένες, τεράστιες, ύψώνονταν κατακόκκινες πρὸς τον ούρανο. Ήταν ένα θέαμα δραματικό και μεγα-λειώδες. Ένα θέαμα, όπως πάντα σε τέτοιες στιγμές, άσύλληπτο μέσα στην τραγικότητά του.

Όστόσο η κακή μοίρα διέγραφε κι' αυτή τό θανατό της κύκλο, γιά τον ένα από τους τέσσερις αεροπόρους. Σε μία στροφή που έκανε ο σμηναγός Έταιμ. Κοττάς γιά νά πάρη κατεύθυνσι βολής, ένα πυκνό άντιαεροπορικό άρχισε να χτυπά από ένα μικρό ύψωμα, που βρισκόταν στο βορειοδυτικό άκρο του χωριού και σε άρκετη άπόσταση από τό ση-μείο που γινόταν η έπίθεσι. Ο Κοττάς όμως φαίνεται πως δεν τό είχε άντελήφθη και πέρασε άνάμεσα του. Λίγο προτού σμυθί τό άνοπό-φευκτο, άκούστηκε η φωνή του στο ραδιοτηλέφωνο, να δίνει οδηγίες στους άλλους:

— Πράσινο σχηματισμός, από πράσινο ένα! Χτυπάτε κανονικά, όπως στην άσκησι...

Αυτό έδειχνε πως ο άρχηγός, άπορροφημένος καθώς ήταν από τό στόχο του, δεν είχε άντελήφθη πραγματικά τό εχθρικό άντιαεροπορικό, και έξακολουθούσε να πετά χωρίς προφύλαξεις. Με φανερή άγωνία, ο ύποσημηγόνης Πετράκης έσπευσε από μικρόφωνο:

— Πράσινο ένα από πράσινο τρία! Σε χτυπούν από βορρά...

Μά ο θάνατος καυφοφυλάτουμε ήδη πάνω από τό κεφάλι του άρχη-γού, σκεπτόμενος, μαύρος, άδυσσάλεος. Τό αεροπλάνο του Κοττά χτυ-πήθηκε άξφρα από ένα άντιαεροπορικό βλήμα, που πήγε και σπινώ-θηκε στην πρόσθετη δεξαμενή της βενζίνης και πήρε φωτιά. Άμέσως σχεδόν έχασε τη δύναμη πλεύσεως κι' άρχισε να σκαμπανεάζει σαν μεθύμενο. Όπως έδειχναν τά πράγματα, με τά βλήματα θά χτυπή-θηκε κι' ο πιλότος του θανατηφόρα. Διαφορετικά θά πνολάβαινε ίσως να πηδήση με τ' άλεξιπτωτό του στο έδαφος. Είχαν οι συντροφοί του να πυροπολήται τό αεροπλάνο του άρχηγού τους και γέμισαν δέος και συγκίνησι.

— Κύριε σμηναγέ! φώναζε στο μικρόφωνο ο Λαμπρόπουλος, γιά να τον ειδοποιήση έγκαιρώς. Πήρατε φωτιά, κύριε σμηναγέ...

Οι νεκροί όμως δεν άκούνε. Τό χαλύβεινο πουλί, καθώς είχε πάρει κατεύθυνσι γιά στόχο, ταλαντεύτηκε δακίλντρο. Η φωτιά-σημείωνι ο Καραταμάρης στις άναμνήσεις του — άφηνει μία ούρα σαν κομήτη και τό αεροπλάνο άπότομα παίρνει γωνία άνοδου. Κερδίζει λίγο ύ-

— Κύριε σμηναγέ! φώναζε στο μι-κρόφωνο ο Λαμπρόπουλος. Πήρατε φωτιά...

ψος και γέρνει με χαμένη ταχύτητα, γιά νά πέση και νά κορφοθή μα-ζι με τό χειριστή του, νοτίως του χωριού μερικά χιλιόμετρα. Μία έκρη-ξις που γέμισε την γύρω περιοχή με φωτιά και καπνό, ήταν η τελευ-ταία πνοή του Κοττά πάνω σε σερδικά έδαφος. Ο Λαμπρόπουλος κά-νοντας βολή στο στόχο, αλλάζει κατεύθυνσι και χάνεται πίσω από τό ύψωμα που βρίσκεται δυτικά του χωριού και άποφεύγει έτσι τό άντι-αεροπορικό.

»Ο Πετράκης πετάει χαμηλά πάνω άπ' τό αεροπλάνο, άμφώντας τό άντιαεροπορικό, γιά να βεβαιωθεί γιά τό τέλος του άρχηγού του. Ο καπνός τώρα άραίωσε και η φωτιά περιορίστηκε. Ένα κομμάτι άλεξιπτωτο πέφτει σιγά-σιγά καθώς είχε κομμάτιαστη άπ' την έκρηξι. Τό μεταξωτό πανί έχει σκαπό να σκεπτή τον ήρωικό Κοττά, που έ-δωσε και την τελευταία πνοή του γιά τον άγώνα της Έλευθερίας. Τ' άλεξιπτωτο συνεχίζει την κασάδα του, ενώ παράλληλα η άγνή ψυχή του άρχηγού τό σχηματισμό άνέλαμψε στους κόλπους του καλού Θεού που τον πήρε κοντά του σε άντάλλαγμα των ηρωικών του πράξεων.

Ο σμηναγός Έταιμινώνας Κοττάς δεν ύπηρε πύ άνέμεσα στους ζωντανούς. Η αλλαία της ζωής του είχε κλείσει άκριβώς την ήμερο που είχε έλευθερωθή η Αθήνα.

Έδω και τό έπίσημο άνακοινώθέν, γιά την άπώλεια του Έλληνα αεροπόρου: «ΗΜΕΡ.: 25 Οκτωβρίου 1944. Αριθ. Ρ. 3ς. ΑΠΟΡΡΗ-ΤΟΝ. (Ο) (1) Σμηναγός ΚΟΠΠΑΣ Ε. (163) Έλλην, άγνοείται ο πλησιέστερος συγγενής. (2) Έξαφανισθείς πιστεύεται ότι έφονώθη. (3) 335 Μοίρα Διώξεως (ΈΛΛ.). (Κ) Δεν ειδοποιήθη ο πλησιέστερος συγγενής. Αίτιον καθυστέρησης, η μη λήψη άρχικού σήματος, εκ της Μονάδας. (Η) Σπιδάρ J. G. 946. (C) Άπεγείωθη την 12.05 ώραν της 12-10-44 διά πολυβόλων από Ζαγκνιόβιν. Νουστάρ, Τζαβλάνικα. (G) Έπιθήμενος εναντίον τριών εχθρικών φορτηγών άυτοκινήτων έβλήθη υπό άντιαεροπορικού πυρός, προερχόμενου εκ κλι-νών λόφου, τό δε αεροπλάνον έχασε ταχύτητα άνερχόμενος κατόπι βολής από κατή έξακολουθούσιν ίτακόμενος εις εύθείαν γραμμήν. Έδεάθη φλεγόμενον ζωηρός. Ούδεις διεσώθη. (B) 335 Μοίρα Διώξεως (ΈΛ.). Ε.Β.Α. Πληροφοριακός.

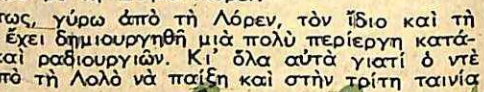
Λίγες μέρες άργότερα, τά ξενητεμένα πουλιά έαναγνώριζαν στη φω-λιά τους. Ο μαύρος ούρανός της Έλλάδας, χαμογελάει πάλι έλευθε-ρος και γαλανός. Ήταν η εύλογη μέρα του γυρισμού...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

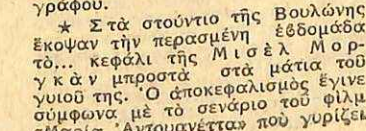

Σήμερα πάντως, γύρω από τη Λόρεν, τὸν ἴδιο καὶ τὴ Λολομπρίτζινα ἔχει δημιουργηθῇ μιὰ πολὺ περιέργη κατά-
σταση ἔχοντας καὶ ραδιουργίῳ. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ ὁ ντὲ
Σικά ζήτησε ἀπὸ τὴ Λολὼ νὰ παίξῃ καὶ στὴν τρίτη ταινία

Η Σοφία Λόρεν και ο Βιττόριο ντε Σίκα στο φιλμ «Ψωμί, έρωτας και...»

Ἡ Ντόρις Νταϊή ἀφιερώνει ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὥρες τῆς στὴ συγγραφὴ τῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς. Ἐνα μεγάλο περιοδικό θὰ τῆς ἀκριβοῦς πληρώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὰ δημοσιεύσῃ καὶ καταπίνῃ θ' ἀποτελέσουν τὸ θέμα ἐνὸς φιλμ, στὸ ὁποῖο φυσικά θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἡ ἰδία.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

κα βασιλεύει άπάνω στο γοητευμέ-
νο σύμπαν, με διάδημα βασιλικό
της τής άναλυτά χρυσάφει του ή-
λιου.

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που τό κατα-
λαβαίνεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν δέν τό καταλά-
βαινα, δά ήμουν κάτι περισσότερο
από βλάξ!... Τό καλοκαίρι, λοιπόν,
ή γυναίκα βασιλεύει τό χειμώνα δ-
μως, πώς νά εμφανιστή!... Όταν
αρχίσω τό κρύο, και γίνη ανάγκη έ-
πιτακτική τό γουναρικό, που όχι
μόνο προέρχεται από άρκούδα, άλ-
λά κάνει κι εκείνη που τό φοράει
νά μοιάζη με άρκούδα, όταν άρχισή
ό θήκας και ξεσπάση τό συνάχι, ό-
ταν γενικευθούν τά «γκούχ!», και τά
«άφού!», όταν κοκκινίσουν οι μύτες
και προσηύχουν τά χεράκια από τίς
χιονίστρες κι' από κρινόι γίνουμε
λουκάνικα, τότε βράστα μουντζω-
τα!... Η γυναίκα παίρνει, ανηλεώς
την κάτω βόλτα... Τό σώμα της, ά-
πληστο γιά ζεστασιά, την άποήητα
πίσω από τά πολλά ρούχα, οι γραμ-
μές έξασφινίζονται μέσ' στά μάλλινα
και επικρατεί καθεστώς άναγκαστι-
κής καύσιμης του κώλους...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εχω άδικο, λοιπόν,νά
μελαγχολώ μέ τό πρώτο ξεροδόρι!..

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εχεις όσο δικίο έχω
κι' έγω νά μελαγχολώ...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εσύ; Γιατί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρωτάς; Τό καλοκαί-
ρι είναι συμφορικό όσο και όμορ-
φο... Οι άποκαλύψεις του συμπί-
πτουν μέ την οικονομία... Μέ μισή
πύχη ύφασμα, ή γυναίκα είναι όσο
πρέπει ντυμένη... Ο έμπορος είσ-
πράττει ίσα - ίσα τό τίμημα ενός
μικρού φύλλου σукής... Κι' ό άντρας,
τό δυστυχισμένο, τό προσιάνιο θυμα
της γυναικείας κοκεταρίας, πληρώ-
νει λιγώτερο και θαυμάζει περισσό-
τερο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε είναι πολύ φυσι-
κό νά φέρνη και σε σένα τό πρώτο
ξεροδόρι, όπως και σε μένα, μελαγ-
χολία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μελαγχολία μόνο!...
*Απόγινωσι δέ λές; Η ψυχή μου
κλαίει και δόδυται από σονέττο του
Μαλαρμέ... Αισθάνομαι όλη την κα-
τήφεια που προκαλεί ό χειμώνας
πούφτασε, κι' όλο τον ήλιγο που
μου φέρνουν προκαταβολικά όλοι οι
επικείμενοι λογαριασμοί τών έμπο-
ρων που δά αναλάβουνε νά σε ντύ-
σουν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως θά είχες την ά-
πάτησι νά μείνω γδυτή και μέσ'
στον άντικυκλώνα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό θάτανε γραφι-
κό κι' επικερδές δυστυχώς όμως εί-
ναι άνεφάρμοστο...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά που τό κατάλα-
βες... "Ετοιμάσου, λοιπόν, νά φανής
γενναίωδους; Θέλω παλτό, φόρεμα,
παπούτσια, αδιάβροχο, γάντια, που-
λόβε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ βαθιά συντρι-
βή): Πάει! Τό πρώτο ξεροδόρι, σά-
ρωσε, έκτός από τά τελευταία κι-
τρινα φύλλα του φθινοπώρου και τό
πορτοφόλι μου!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο χειρότερος σπιτονοικοκύρης

Στό Σίδνεϋ της Αυστραλίας, κά-
ποιος Βίσερ καταδικάστηκε σε πρό-
στιμο 75 λιρών, γιατί βασάνισε τους
ενοικιαστές του γιά νά τον άναγκά-
σουν ν' αδειάσουνε τό σπίτι του.
Μεταξύ άλλων, άλλαξε κατά την ά-
πουσία τους την κλειδαριά της πόρ-
τας τους, έβγαζε έξω κι' άφινε στον
κήπο τά έπιτάλια τους, άφαίρουσε τά
παρθεριόφυλλα, έκοβε τό γκάζι, τό
νερό, τό ηλεκτρικό... "Εστρας άκό-
μη και στο σημείο νά γκρεμίση την
καπνοδόχο του σπιτιού!

Επίκαιροι στίχοι

«ΦΡΑΤΟΤΗΣ ΜΗΔΕΝ»

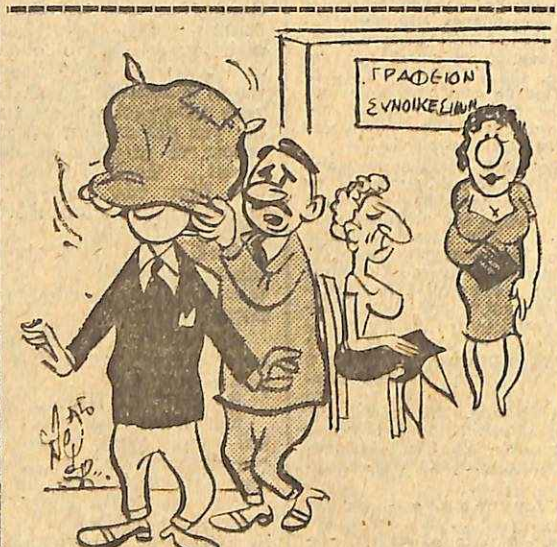
"Όσο πάει και χειμωνιάζει,
τ' αγεράκι περνοιάζει,
τό κιονόνερο σαγκώνει, ό βαρριάς λυσομανά
και τίς άσπρες τους κουκούλες έχουν βάλει τά
(βουνά!)

Πέφτει χιόνι στα λαγκάδια,
πέφτει πάχνη στα λειβάδια,
πέφτουν νυχια, πέφτουν μύτες, άπ' τους πάγους
(τους πολλούς
κι' οι τίμες μας μόνον κάνουν περιπάτους... ύψη-
(λούς!)
Απλάη, ένω προβάλλει παγερώτατος χειμών,
δέν μπορεί νά δη κανείς μας και... "παγίωσιν τι-
(μύν)!

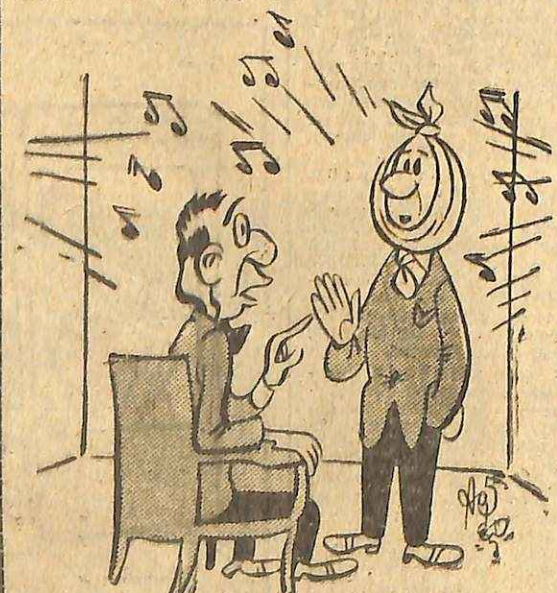
ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΠΑΣΤΡΙΚΑ

Παραδέχονται, βεβαίως, τό κεφάλια τά σοφα,
πώς ακρίβησε τό λαδί και πουλιέται στα κρυφά,
άλλ' οφείλεται, σου λένε, ή τιμή του ή ακρίβη
και στην άπαραίτητή μας... σάπωνοπαρασκευή.

Άπ' τόν σάπινα, τούτέστιν, τό λαδάκι άπορροφάται
και...σπορέλαιον καλείσθε, συμπολίτες μου, νά φάτε,
επειδή χωρίς άστέια
πρέπει ή ένδοξη μας γη
ν' άποκτήσιν τεραστία
σαπουνοπαραγωγή,
γιά νά δύνανται, άνέτως, οι σοφές μας κεφαλές,
νά μας συκνοαραδιάζουν σαπουνόφουσες πολλές.
Γ. Θ-ς

— Νά μου επιτρέψετε... γιατί τό γραφείο μας
εργάζεται μέ άπόλυτη εχεμύθεια!...

— Πονόδοντος;
— Όχι, ραδιόφωνα!...
(Του 'Αρχέλαου)

Η ΠΡΩΤΕΪΝΗ, κλειδί της ζωής

Πού οφείλεται ό άξιοθαύμαστος
ρόλος της

Σέ κάθε μέρος του σώματός μας ύ-
πάρχει ένα είδος ούσιας, που λέγεται
πρωτεΐνη, άλλου πρωτόστερη κι' άλ-
λου λιγώτερη. Τό αίμα κι' οι μύς ά-
ποτελούνται κατά τό 1)5 από πρωτεΐ-
νη, ό έγκέφαλος κατά τό 1)12, τό
σμάλτο τών δοντιών κατά 1)100 μόνο.
Πάντως, από κανένα ζωντανό μέρος του
σώματος δέν λείπει τελείως ή πρωτεΐνη.
Αυτό ισχύει επίσης γιά τά ζώα και
τά φυτά. Δέν ύπάρχει ζωή, κανενός εί-
δους, χωρίς πρωτεΐνη. Άκόμη και τά
μικρόβια και οι ίοι αποτελούνται από
πρωτεΐνη.

Οι ίοι είναι τά απλούστερα ζωντανά
πράγματα, τόσο μικρά ώστε τά μικρό-
βια φαίνονται γίγαντες μπροστά τους.
Μερικοί άπ' αυτούς έχουν τόσο μικρές
διαστάσεις, ώστε θάπρεπε νά βάλου-
με 40.000 στη σειρά, γιά νά σχημα-
τισθή πάχος ενός χιλιοστομέτρου.

Άπ' όλες τίς ζωικές λειτουργίες, οι
ίοι διατηρούν μόνο την ικανότητα του
παραπλασισμού. Παραπλασισάζονται
μέσα στα ζωντανά κύτταρα άλλων πλα-
σμάτων και τους προκαλούν έτσι διά-
φορες ασθένειες, όπως είναι ή πολιο-
μυελίτις, ή παρωτίτις ή τό κοινό συ-
νάχι.

Οι ίοι λοιπόν δέν είναι τίποτ' άλλο
από ένα πολύπλοκο μόριο πρωτεΐνης.
Μπορούμε νά πούμε έπομένως ότι ή
πρωτεΐνη είναι ή ίδια ή ζωή.
Όταν την άπομόνωναν γιά πρώτη
φορά από ζωντανούς ιστούς, πριν από
120 χρόνια περίπου, οι έπιστήμονες
κατάλαβαν πώς ήταν μία ξεχωριστή
ούσια. Γι' αυτό άλλωστε ό Όλλανδός
βιοχημικός Μούλντερ της έδωσε τό 1838
αυτή την όνομασία, γιά νά δείξη πώς
είχε μία πρώτη θέση μεταξύ των χημι-
κών ουσιών.

Οι πρωτεΐνες αποτελούνται από χη-
μικά άτομα, όπως και όλα τά υλικά
σώματα. Διαφέρουν όμως από τά άλλα
σώματα, γιατί τό μόριο τους είναι τε-
ρασίο. Ένώ τό μόριο του νερού περιέ-
χει 3 άτομα, της ζάχαρης 45 και του
λίπους 170, τό μόριο της πρωτεΐνης
του γάλατος αποτελείται από 5.941 ά-
τομα! Είναι δηλαδή 45 φορές μεγαλύ-
τερο άπ' του λίπους και 120 φορές πιο
μεγάλο άπ' της ζάχαρης. Υπάρχουν δέ
και άλλες πρωτεΐνες, με έκκατομμύρια
χιλιάρδια ή με έκκατομμύρια άτομα στο
μόριο τους!

Πρέπει νά σημειωθή ότι έχει πολύ
μεγάλα μόρια και ή κυτταρίνη, τό κύ-
ριο συστατικό του ξύλου. Επίσης και
τό γλυκογόνο, ένα ζάχαρο που πα-
ράγεται στο ήπαρ. Κι' όμως ή κυττα-
ρίνη χρησιμεύει μόνο σαν ένα στερεό
περίβλημα τών κυττάρων και τό γλυ-
κογόνο σαν καύσιμη ύλη του οργανι-
σμού, ένω οι πρωτεΐνες εξυπηρετούν έ-
κκατομμύρια ή δισεκατομμύρια διάφορες
λειτουργίες μέσα στο σώμα μας.

Γιατί αυτή ή βασική διαφορά; Θά
καταλάβουμε τό λόγο, άν καταγε-
νομή την κυτταρίνη ή τό γλυκογόνο
μέ ώρισμένα δέξα. Τά μόρια τών ου-
σιών αυτών διασπώνται έτσι σε μικρό-
τερα «κομμάτια», πολλά, άλλα όλα ό-
μοια μεταξύ τους (ένα είδος απλού
σακχάρου). Άκριβώς, λοιπόν, επειδή
αποτελούνται από συστατικά ενός είδους
μονάχα, ή κυτταρίνη και τό γλυκογό-
νο δέν μπορούν νά βρουν πολλές έ-
φαρμογές στους ζωντανούς οργανισμούς.

Υποθέστε πώς αναλαμβάνετε νά
φτιάσετε μία νέα γλώσσα, έχοντας στη
διάθεσί σας μόνο ένα γράμμα: τό άλ-
φα. Οι λέξεις της θ' αποτελούνται ά-
πλάς από περισσότερα ή λιγώτερα άλ-
φα. Θάνα δηλαδή μία γλώσσα καθό-
λου ικανοποιητική.

Κάπως καλύτερα θά τά καταφέρε-
τε, άν μπορούτε νά χρησιμοποιήσετε 2
γράμματα, ακόμη πιο καλά μέ 3, και
άσυγκρίτως καλύτερα μέ 20.

"Ετσι λοιπόν και οι πρωτεΐνες, με
την επίδρασι δέξων, διασπώνται σε πολ-
λά συστατικά, τά «αμινοξέα» που δια-
φέρουν μεταξύ τους. Υπάρχουν πρά-
γματι περί τό 20 διάφορα αμινοξέα.
Μπορούν δέ νά συνδυασθούν μεταξύ
τους μ' ένα πλήθος τρόπους και νά
σχηματίσουν πρωτεΐνες διαφορετικές ή
μία άπ' την άλλη.

"Ετσι έξηγείται επίσης γιατί άπ' τό
μόριο μιας τέτοιας θαυμαστής ούσιας
μπορεί νά δημιουργηθή ή ζωή.

ΕΝΑΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ!

Οι θαυματικές άποδράσεις του Λέο "Ιρμπυ από τό ζουρλομανδύα, τόν «τροχό του θανάτου» και τό κλειδί τών θηρίων.

ΜΟΝΟ από τους έφοριακούς και τους κυνηγούς αυτογρά-
φων δέν μπορεί νά γλυτώση, λένε οι φίλοι του γιά τό
μικροκατωμένο Λέο "Ιρμπυ. Και δέν έχουν άδικο. Γιατί
έδώ και πολλά χρόνια, ή μόνη σοβαρή άσχολία του "Α-
μερικανού αυτού, που έχει περάσει τά έξήντα και είναι ήδη παππούς,
είναι νά φυλακίζεται μόνος του κατά τους πιο περίεργους και δύσκο-
λους τρόπους και μετά — πάλι μόνος του — νά κατορθώνη νά δρα-
πευθή. Άκριβώς χάρις σ' αυτήν την μοναδική του ικανότητα, ό Λέο
"Ιρμπυ είναι σήμερα ένας από τους πιο γνωστούς θαυμαστικούς της
"Αμερικής και ό μόνος επαγγελματίας δραπέτης, που οι άστυνομικοί
δέν έχουν κανένα λόγο νά κυνηγήσουν.

Τά νοήματα που έκτελει, άλλοτε σε θέατρα ή κέντρα και συχνότε-
ρα στην τηλεόρασι, είναι πάντοτε θεαματικά και του έξασφαλίζουν την
άγλη του κοινού και τά μέσα γιά νά ζή πλούσια.

"Όταν πρόκειται νά δώση μία παράστασι, ό "Ιρμπυ φροντίζει, νά
είναι από πριν έφοδιασμένος με ένα ειδικό σακκάκι, που ό ίδιος τό
ονομάζει «ζουρλομανδύα», επειδή, τόσο σε εμφάνισι όσο και σε άπό-
δοσι, μοιάζει με πραγματικό ζουρλομανδύα.

Τό σακκάκι αυτό, φτιαγμένο από γερό ύφασμα, χρησιμεύει στον
"Ιρμπυ γιά ένα σωρό νοήματα. Τά μανίκια του είναι ραμμένα στις
άκρες και όταν τό φοράν οι βοηθοί του, φροντίζουν νά τού σταυ-
ρώσουν τά χέρια και νά τά δέσουν στερεά στους άγκώνες.

Τό πιο συνήθισμένο, άλλα καθόλου εύκολο νοήμα του "Ιρμπυ, εί-
ναι όταν κατορθώνη νά βγαίνει από τόν ζουρλομανδύα, χωρίς νά τόν
βοηθή κανείς. Και πάνω σ' αυτό δημιουργεί ένα σωρό νοήματα, που
κάνουν τους θεατές νά κρατάνε την άνάσα τους και νά ξεσπάνε σε χει-
ροκροτήματα.

"Άλλοτε, οι βοηθοί του τόν βάζουν μέσα σ' ένα πελώριο σιδερένιο
δοχείο, που είναι φτιαγμένο γιά νά χωράη πενήντα γαλόνια νερό και
έναν άνθρωπο. Όταν ό "Ιρμπυ μπαίνει — ή καλύτερα τόν βάζουν —
μέσα στο δοχείο, μέ τό κεφάλι πρós τά κάτω και
τά χέρια του δεμένα με
χειροπέδες ή αλυσίδες,
τό δοχείο περιέχει πενήν-
τα γαλόνια νερό.

Τά σενεργά του μπο-
ρεί νά τά εξετάση όποι-
ος θελήση και μία έπι-
τροπή θεατών αναλαμ-
βάνει πάντοτε νά κλεισθ
τό σκέπασμα του δοχείου
και νά τό κλειδώσει από
έξω με τέσσερα γερά
λουκέττα.

Μόλις τελειώσουν αυ-
τές οι προετοιμασίες, οι
βοηθοί τραβάνε κουρτι-
νες γύρω από τό δοχείο και
άφίνουν τόν "Ιρμπυ νά
τά καταφέρει έντελώς μο-
νος του νά βγη άπό τη
φυλακή του. Όπως λέει
ό ίδιος, τό πρώτο πρά-
γμα που φροντίζει είναι
νά κινή μια τούμα μέ-
σα στο στενό δοχείο και
νά φέρη τό κεφάλι του
έπάνω, γιατί άλλωστε
κινδυνεύει νά πνιγθ.

"Υστερα, από αυτό,
πρέπει νά βγη μόνος του από τό κλειδωμένο
δοχείο, γιά νά μην πάθη άσφυξία. Και πρα-
γματικά, δύο λεπτά μετά τό κλείσιμο, ό "Ιρ-
μπυ άνοίγει τίς κουρτινες και εμφανίζεται
μπροστά στους θεατές. Πώς τό καταφέρει;
Αυτό είναι τό μυστικό του και, φυσικά, δέν
τό άποκαλύπτει σε κανένα. Γι' αυτόν τόν λό-
γο, άλλωστε, ζητά νά ύπάρχουν οι κουρτι-
νες γύρω του, την ώρα που βγαίνει από την «φυ-
λακή» του.

Επειδή, καθώς φαίνεται, έχει άδυναμια στο
κερό, ό "Ιρμπυ έκτελεί συχνά ένα άλλο νοή-
μα με νερό. Ντυμένος μόνο με ένα μαγιό
και δεμένος στα χέρια και τά πόδια, άφίνει
νά τόν βάλουν μέσα σε μία μικρή δεξαμενή
με γυάλινα τοιχώματα, γεμάτη νερό. Τά πό-
δια του δένονται στο σκέπασμα της δεξαμε-
νης, που κλείνει έρμητικά. Οι κουρτινες πέ-
ρουν και πάλι και σε δύο λεπτά ό "Ιρμπυ
μφανίζεται έλεύθερος, χωρίς χειροπέδες.

"Όταν δέν έχη διάθεσι γιά μπάνιο, ό κα-
ταπληκτικός αυτός άνθρωπος, δεμένος πάντο-
τε με χειροπέδες στα χέρια και τά πόδια, ά-
φίνει νά τόν βάλουν πάνω σε μία πλαφόρμα,
που περιστρέφεται άργά. Τριγύρω του, σε ση-
μείο που σχεδόν άκουμπάν στο γυμνό σώμα
του, οι βοηθοί του καρφώνουν 27 κοφτερά
μασιά.

Και ή παραμικρή κίνησι του "Ιρμπυ μπο-
ρεί νά τού στοιχίση σοβαρά τραύματα ή και
ζωοκτονία. Αυτός, όμως, κατορθώνει νά
άπαλλαγη από τά δεσμά του, χωρίς την πα-
ραμικρή γρατσουνιά.

Τό καταπληκτικό είναι ότι, ένω τό νοήμα
αυτό γίνεται μπροστά στα άγρυπνα μάτια τών
θεατών, κανείς δέν μπορεί νά έξηγήση πώς ό

Ε' πάνω: Ο Λέο είναι ύποχρεωμένος νά
δραπευόσθ από αυτό τό δοχείο, που τό
κλειδώνουν με λουκέττα από έξω. Κά-
τω: Ο ζουρλομανδύας είναι τό πιο άπα-
ραίτητο εξάρτημα του Λέο "Ιρμπυ.

θαυμαστικούς αυτούς κατορθώνει νά έλευθερωθή. Και, φυσικά, ό ίδιος
δέν έχει κανένα λόγο νά τό άποκαλύψη.

Ο "Ιρμπυ, δέν άρκείται μόνο στα νοήματα που φτιάχνει ό ίδιος.
Πολλές φορές οι θεατές του — κυρίως από την τηλεόρασι — τού προ-
τείνουν διάφορα ένδιαφέροντα νοήματα τά υιοθετεί και τά
έκτελει.

Κάποτε, π. χ., άρκετοί θεατές έγραψαν και ρωτούσαν άν ό "Ιρμπυ
θά μπορούσε νά γλυτώσθ από τόν μαρτυρικό «τροχό του θανάτου»,
του χρησιμοποίηθηκε πολύ στον μεσαιώνα σαν μέσο γιά βασανιστή-
ρια τών καταδίκων.

Ο "Ιρμπυ μελέτησε ό ίδιος τά σενεργά που θά χρησιμοποιούσε γιά

Η πιο εύκολη δουλειά γιά τόν Λέο "Ιρμπυ, είναι νά ξεφύγν
από αυτήν την παγίδα, χωρίς την βοήθεια κανενός.

νά κινή από έντολωσιακό τό νοήμα του και τρεις βραδύς άργότερα
ικανοποίησε την άπαιτησι τών θεατών του. Πάνω σε έναν έρλινο τροχό,
που ή διαμέτρος του ήταν λίγο μεγαλύτερη από τό σώμα του, οι βο-
θοί του τού έδωσαν με αλυσίδες τά χέρια, τά πόδια και αρκετά μέρη
του σώματός του.

Ο τροχός τοποθετήθηκε κάθεται, ώστε ή μισή του έπιφάνεια νά βρί-
σκεται μέσα σε μία δεξαμενή με νερό. Ο τροχός άρχισε νά γυρίζη
άργά και σε κάθε του στροφή, τό κεφάλι του "Ιρμπυ έμενε γιά ένα
διάστημα στο νερό.

Όταν έπρόκειτο γιά βασανιστήρια, τό θύμα δέν μπορούσε νά άν-
τού τροχού και ή μαρτυρούσε, όποτε τόν έλευ-
θερώναν, ή πέθαινε.

Ο "Ιρμπυ ύπέστη τό ίδιο μαρτύριο, άλλα
πολύ σύντομα κατάρθεσε νά λυθή από τά δεσμά
του χωρίς νά πάθη τίποτε. Από τότε, έκτελει
τακτικά τό νοήμα αυτό με έπιτυχία. Τό πώς
κατορθώνει και λύνεται δέν τό έχει ανακαλύ-
ψει κανείς, παρ' όλο που και τό νοήμα αυτό
γίνεται μπροστά στα μάτια του κοινού και
κάτω από την άγρυπνη επίελεψι μιας όμάδος
θεατών.

Η πιο δραματική και θεαματική άπόδρασι
του επαγγελματία δραπέτη, έγινε δυνατή χά-
ρις στην έμπνευσι ενός "Αμερικανού, που ρώ-
τησε τόν "Ιρμπυ άν θά κατορθώνε νά ξεφύ-
γη από τά νύχια μιας άγριας τίγρεως. Κι'
αυτήν την φορά, ό τολμηρός θαυμαστικός δέ-
χθηκε την πρόκλησι και έτοιμάσε μόνος του
τό νοήμα του, που τό παρουσίασε από την
τηλεόρασι.

Στή μέση της αίθουσας όπου δόθηκε ή πα-
ράστασι, είχε τοποθετήθ ένα σιδερένιο κλου-
δί, μέσα στο όποιο τριγυρνούσε μία έξαγριω-
μένη τίγρις.

Πάνω από τό θηριο, άλλα σε σημείο που
νά μην κινδυνεύη από τά νύχια του, κρεμό-
ταν, με τά πόδια ψηλά και τό κεφάλι πρós τά
κάτω ό "Ιρμπυ, κλεισμένος μέσα στον «ζουρ-
λομανδύα» του.

Τά πόδια του ήταν δεμένα στο χοντρό σκι-
νι ενός γερανού.

Τό πιο δραματικό στοιχείο, όμως, ήταν έ-
να έκκεντρο, που ένας ειδικός μηχανικός του
έκανε τό καλοσκοπισμένο λεπίδι που βρισκό-
ταν προσηρμωμένο στην άκρη του, νά πλη-
σιάζη τό σκινί του γερανού.

Σέ ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα, τό λε-
πίδι του έκκεντρου θά έκοβε τό σκινί και ό
"Ιρμπυ θά έπεφτε στα νύχια της έξαγριωμέ-
νης τίγρεως.

Άλλά ό "Ιρμπυ πρόλαβε νά βγη από τόν
ζουρλομανδύα και νά έλευθερωθή, λίγο πριν
τό σκινί κοπή έντελως.

A woodcut illustration of a woman in a striped dress and hat looking out from a balcony, with two men running in the background.

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Τὰ λόγια σου μὲ ἔκαναν νὰ σκεφθῶ

ὁ Παρνταγιάν προτοῦ Φοῦνι
νία ἦταν ὁ γάμος τοῦ Τσίκο μετὰ τὴ Ζουάνα.

Η ΚΟΡΗ
τοῦ γελωτοποιοῦ

τερο άνθρω

23

Στην Κολομνέτση σήμερα ο άνθρωπος που μπορεί να θεωρηθεί ο γηραιότερος του πλανήτη μας. Πρόκειται για τον Σεσίλ Περέϊρα, που είναι σήμερα 166 χρόνων. Περνά δηλαδή κατά 20 ολόκληρα χρόνια τον Γεωργιανό, που γιόρτασε πρό ολίγου στη Μόσχα την 146η επέτειο των γενεθλίων του και τον οποίο η Ρωσία επέδεικνε ως τον γηραιότερο άνθρωπο της Ης.

στον κόσμο πως δίνω την κόρη μου στον Τσικό;... Όλοι θα με έλεονολογήσουν.

— Γιατί τό λες αυτό, πατέρα; είπε η Ζουάνα. Έγώ, όμως, ξέρω πολλούς ανθρώπους που λένε ότι ο Τσικό κι' εγώ θα φτιάξουμε ένα ταιριαστό ζευγάρι.

— Για πές μου έναν απ' αυτούς τους άνοητους, της φώναζε ειρωνικά ο πατέρας της.

— Είναι άνοητος, λοιπόν, ο ιππότης ντε Παρνταγιάν; είπε η Ζουάνα.

— Έ, τί έκαμε ο ιππότης ντε Παρνταγιάν; ρώτησε ο πατέρας της.

— Ο ιππότης ντε Παρνταγιάν λέει πως δεν μπορεί να γίνει πιδό ταιριασμένο ζευγάρι από τον Τσικό και μένα.

— Βέβαια, ταιριάζετε στο ανάστημα, είπε ο πατέρας της. Άλλ' αυτό δεν είναι αρκετό.

Για να την ξεφορτωθώ, έδωσε μια διφορούμενη απάντηση στην κόρη του.

Άλλ' η Ζουάνα τον πολιορκήσε και τις επόμενες ημέρες και κατάφερε, στο τέλος, να του πείσει τη συγκατάθεσή του.

Οι γάμοι του Τσικό και της Ζουάνας έγιναν μια Κυριακή πρωί. Η περιέργεια είχε κάμει χιλιάδες κόσμο να μαζευτεί γύρω στην εκκλησία. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι έπευφήμιζαν μ' ένθουσιασμό τους νεονύμφους, όταν, μετά το τέλος της ιεροτελεστίας, τους είδαν να βγαίνουν μαζί.

Στο βιβλίο των γάμων υπέγραψαν ως μάρτυρες ο ιππότης ντε Παρνταγιάν κι' ο Τορέρο, που συνώδεψαν τους δυο νεονύμφους ως την καινούργια κατοικία τους.

Το μεσημέρι, ο ιππότης, ο δόν Κάισαρ κι' η Ζιράλντα έφαγαν για τελευταία φορά στο πανδοχείο του Πύργου. Λίγη ώρα αργότερα, αποχαιρέτησαν τον Μανουέλε κι' έφυγαν για τη Γαλλία.

Η λειτουργία των Παρισίων

Ο Έρρίκος της Ναβάρρας είχε νικήσει αναρίθμητες φορές τους έχθρους του στα πεδία των μαχών. Παιδιά μου, έλεγε στους στρατιώτες του, παραμεινετε ακλόνητοι στις γραμμές σας. Αν σε κάποια στιγμή χάσετε τη σημαία από τα μάτια σας, αναζητήστε το λευκό λοφίο μου: Θα το βρήτε πάντα στο δρόμο της τιμής και της δόξης. Είχε τώρα το μεγαλύτερο μέρος των ευγενών, ακόμη και των καθολικών, με το μέρος του. Άλλ' ο δούκας της Μαυέννης κρατούσε πάντοτε το Παρίσι στην έξουσία του.

Η πολιορκία της πρωτεύουσας του βασιλείου συνεχιζόταν από καιρό. Ο λαός ήθελε ν' ανοίξει τις πύλες στον Έρρίκο της Ναβάρρας, αλλά οι Ισπανοί και Γερμανοί μισθοφόροι του δούκα της Μαυέννης κατέπνιξαν μέσα στο αίμα κάθε εκδήλωση υπέρ της συμφιλίωσης και της ειρήνης.

Η πολιορκία αυτή ήταν από τις φοβερότερες που αναφέρει η ιστορία. Ο βασιλιάς Έρρίκος είχε αποκλείσει με τόσο άριστο μηχανισμό τρόπο την πρωτεύουσα, ώστε, κατά την έκφραση ενός χρονικογράφου της εποχής, μόνον ο αέρας μπορούσε να μπαίνει μέσα σ' αυτήν. Η πείνα δημιουργούσε κάθε μέρα αναρίθμητα θύματα. Ανήκουστα δράματα ξετυλιγόταν, εξ' άλλου, στις διαφόρες συνοικίες. Μια μητέρα, αναφέροντας οι χρονικογράφοι, έδρασε το πτώμα του νεκρού παιδιού της και το έδωσε στα άλλα της παιδιά να το φάνε. Ο δήμος είχε οργανώσει λαϊκά συσσίτια στα οποία μοιράζονταν σούπες, όπου κολυμπούσαν κεφάλια, ούρες και πόδια ποντικών. Από το νεκροταφείο των άθων ξέβαθαν τη νύχτα πτώματα και μετέφεραν τους σκελετούς στους μύλους για να τους κάμουν άλευρι. Μ' αυτό το άλευρι έφτιαναν ψωμί!

Ο Έρρίκος έκλεινε πολλές φορές για το μαρτύριο των άγαπητών του Παρισίων κι' είχε επιτρέψει να μεταφερθούν σε άλλες πόλεις οι γέροι και τα παιδιά. Αλλά, μ' όλο που είχε πάρει την απόφαση να ξαναγυρίσει στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας, δίσταζε ακόμη.

Ο αρχιεπίσκοπος των Παρισίων αποφάσισε, τέλος, να βγεί από την πόλη για να διαπραγματευθεί ο ίδιος με το βασιλιά την παράδοσή της.

Στο μεταξύ, οι διαμαρτυρόμενοι κληρικοί και ευγενείς επέτρεζαν το βασιλιά να μην εγκαταλείψει τη θρησκεία του. Μεγαλειότητα, του έγραψαν σε μια αναφορά, είμαστε βαθύτατα λυπημένοι γιατί βλέπουμε τους έχθρους μας να προσπαθούν να σας όπισθασούν με τη βία από τους κόλπους της θρησκείας μας. Ευαρεστηθήτε να μην αφήσετε να διαπραχθεί παρόμοιο σκανδαλό.

Ο Έρρίκος απάντησε με τα αξιοσημείωτα αυτά λόγια:

«Αν αποσιώσω τη γνώμη σας, δεν θα υπάρχει έπειτα από λίγο καιρό ούτε βασιλιάς ούτε βασίλειο της Γαλλίας. Επιθυμώ να προσφέρω την ειρήνη σ' όλους τους υπηκόους μου και να ξαναδρώ τη γαλήνη της ψυχής μου».

Προτού αποφασίσει το μεγάλο βήμα, έκαμε ακόμη μια προσπάθεια για να συμφιλίωση τις δυο εκκλησίες: την καθολική και την προτεσταντική. Άλλ' η προσπάθεια αυτή απέτυχε λόγω της έπιμονής του παπικού λεγάτου.

Έτσι, δεν έμεινε άλλη διέξοδος στο βασιλιά από την έπιστροφή του στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας.

Την αποφάσισε τέλος.

Η επίσημη τελετή έγινε στις 25 Ιουλίου 1593, μια Κυριακή.

Ο Έρρίκος αποχαιρέτησε πρώτα τους άγαπητούς συγγενότους του.

Ο Θεός είναι ένας, τους είπε. Διαφέρει μόνον ο τρόπος της λατρείας. Άλλ' ο τύπος δεν μπορεί να μεταβάλει την ουσία. Η σκέψη μου θα είναι πάντα κοντά σας. Προσεύχεσθε για μένα και για την ήρεμιά της ψυχής μου.

Η καθολική εκκλησία είχε διατυπώσει ώρισμένους όρους, που ο βασιλιάς αναγκάστηκε να δεχτεί. Σύμφωνα μ' αυτούς, ο

Έρρίκος θα ζητούσε ο ίδιος να ξαναγίνει δεκτός στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας.

Στα προπύλαια της εκκλησίας του Αγίου Διονυσίου είχε στηθεί ένας επισκοπικός θρόνος, που ήταν σκεπασμένος με λευκό δαμασκηνό ύφασμα. Πάνω σ' αυτό το θρόνο, που είχε τα έμβληματα της Γαλλίας και της Ναβάρρας, καθόταν ο αρχιεπίσκοπος της Μπουρζ. Δεξιά του στεκόταν ο νεαρός καρδινάλιος ντε Μπουρμπόν, εξαδελφος του βασιλιά κι' ολόγυρα οι έπισκοποι με τις ολόχρυσες μίτρες τους στο κεφάλι και τις ποιμαντορικές ράβδους τους στο χέρι.

Ο Έρρίκος φορούσε ένα πολυτελέστατο ένδυμα από λευκό σατέν με ολόχρυσες κεντήματα, μανδύα από μαύρο βελούδο, καπέλλο από μαύρο βελούδο επίσης με μαύρο λούρι. Στο μπροστινό μέρος αυτού του καπέλλου λαμποκοπούσε ένας μεγάλος λευκός άμβυστος.

Μπροστά στο ναό τον περίμενε ένας άδβας που του έδωσε να άσπασθώ τον έσταυρωμένο και το 'ιερό Ευαγγέλιο και τον έρράντισε με αγιασμένο νερό. Ο βασιλιάς ανέβηκε κατόπιν τα σκαλοπάτια και γονάτισε μπροστά στον αρχιεπίσκοπο της Μπουρζ.

— Ποιός είσαστε; τον ρώτησε ο αρχιεπίσκοπος.

— Είμαι ο βασιλιάς, απάντησε ο Έρρίκος.

— Και τί ζητάτε;

— Ζητάω να γίνω δεκτός στους κόλπους της καθολικής, άποστολικής και ρωμαϊκής εκκλησίας.

— Το έπιθυμείτε πραγματικά;

— Ναι, το έπιθυμώ και το θέλω.

Ο βασιλιάς έκαμε τότε μια όμολογία πίστεως, που το κείμενό της είχε συμφωνηθεί από πριν και ο αρχιεπίσκοπος του έδωσε πρώτα να φιλήσει το δακτυλίδι του και κατόπιν το παραχώρησε άφεισι άμαρτιών και τόν ευλόγησε.

Όλα αυτά είχαν καθορισθεί ως και στις πιο μικρές λεπτομέρειες από πριν.

Ο βασιλιάς μπήκε κατόπιν στην εκκλησία, όπου παρακολούθησε τη βεία λειτουργία.

Η λειτουργία αυτή του εξασφάλιζε ένα στέμμα κι' ένα βασίλειο.

Γύρω στο ναό το πλήθος πανηγύριζε το θρίαμβο της ειρήνης και το τέλος των δεινών του. Μια καινούργια περίοδος γαλήνης, ευημερίας και δόξης άρχιζε για τη Γαλλία.

Ο προστατευόμενος του Παρνταγιάν

Ο Έρρίκος 4ος είχε έγκατασταθεί από έναν περίπου μήνα στο Λούβρο, όταν ο Παρνταγιάν μαζί με τον Τορέρο και τη Ζιράλντα έφτασαν στο Παρίσι.

Ο ιππότης έγκατέστησε τους δυο φίλους του σ' ένα πανδοχείο και κατόπιν έτρεξε στα άνακτορα όπου έγινε άμέσως δεκτός από το βασιλιά Έρρίκο.

Ο Παρνταγιάν γονάτισε μπροστά του και, με τη συνηθισμένη έλευθεροστομία του, του είπε:

— Μεγαλειότητα, σας άφησα βασιλιά της Ναβάρρας και σας ξαναβρίσκω βασιλιά της Γαλλίας. Άν λυπάμαι για κάτι, είναι ότι δε βρισκόμουν κοντά σας κατά τη θριαμβευτική είσοδό σας στην πρωτεύουσα του βασιλείου σας.

Ο Έρρίκος τον σήκωσε και τον έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Για έναν άφωσιωμένο φίλο όπως σεις, ιππότες, θα υπάρχει πάντοτε θέσις κοντά στο βασιλιά, απάντησε. Και η άποστολή σας στην Ισπανία;

— Τερματίσθηκε σύμφωνα με τις προσδοκίες σας, μεγαλειότητα.

— Έχετε το έγγραφο;

— Χωρίς αυτό δεν θα τολμούσα ποτέ να ξαναπαρουσιαστώ μπροστά σας.

Έβγαλε ταυτόχρονα την περίφημη περιγραφή και το την παρέδωσε.

Ο βασιλιάς την κτύπησε μερικές στιγμές κι' έπειτα την έσχίσε σε αναρίθμητα κομματάκια.

— Κύριε, είπε στον Παρνταγιάν, σας χρωστάω δυο φορές το θρόνο μου. Μην πητέ δηλ... Έχω καλή μνήμη και ξέρω να εκτιμώ τις υπηρεσίες που μου προσφέρουν. Άς δούμε, δεν μπορώ να κάμω τίποτε για σας;

Έρρίκος θα ζητούσε ο ίδιος να ξαναγίνει δεκτός στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας.

Στα προπύλαια της εκκλησίας του Αγίου Διονυσίου είχε στηθεί ένας επισκοπικός θρόνος, που ήταν σκεπασμένος με λευκό δαμασκηνό ύφασμα. Πάνω σ' αυτό το θρόνο, που είχε τα έμβληματα της Γαλλίας και της Ναβάρρας, καθόταν ο αρχιεπίσκοπος της Μπουρζ. Δεξιά του στεκόταν ο νεαρός καρδινάλιος ντε Μπουρμπόν, εξαδελφος του βασιλιά κι' ολόγυρα οι έπισκοποι με τις ολόχρυσες μίτρες τους στο κεφάλι και τις ποιμαντορικές ράβδους τους στο χέρι.

Ο Έρρίκος φορούσε ένα πολυτελέστατο ένδυμα από λευκό σατέν με ολόχρυσες κεντήματα, μανδύα από μαύρο βελούδο, καπέλλο από μαύρο βελούδο επίσης με μαύρο λούρι. Στο μπροστινό μέρος αυτού του καπέλλου λαμποκοπούσε ένας μεγάλος λευκός άμβυστος.

Μπροστά στο ναό τον περίμενε ένας άδβας που του έδωσε να άσπασθώ τον έσταυρωμένο και το 'ιερό Ευαγγέλιο και τον έρράντισε με αγιασμένο νερό. Ο βασιλιάς ανέβηκε κατόπιν τα σκαλοπάτια και γονάτισε μπροστά στον αρχιεπίσκοπο της Μπουρζ.

— Ποιός είσαστε; τον ρώτησε ο αρχιεπίσκοπος.

— Είμαι ο βασιλιάς, απάντησε ο Έρρίκος.

— Και τί ζητάτε;

— Ζητάω να γίνω δεκτός στους κόλπους της καθολικής, άποστολικής και ρωμαϊκής εκκλησίας.

— Το έπιθυμείτε πραγματικά;

— Ναι, το έπιθυμώ και το θέλω.

Ο βασιλιάς έκαμε τότε μια όμολογία πίστεως, που το κείμενό της είχε συμφωνηθεί από πριν και ο αρχιεπίσκοπος του έδωσε πρώτα να φιλήσει το δακτυλίδι του και κατόπιν το παραχώρησε άφεισι άμαρτιών και τόν ευλόγησε.

Όλα αυτά είχαν καθορισθεί ως και στις πιο μικρές λεπτομέρειες από πριν.

Ο βασιλιάς μπήκε κατόπιν στην εκκλησία, όπου παρακολούθησε τη βεία λειτουργία.

Η λειτουργία αυτή του εξασφάλιζε ένα στέμμα κι' ένα βασίλειο.

Γύρω στο ναό το πλήθος πανηγύριζε το θρίαμβο της ειρήνης και το τέλος των δεινών του. Μια καινούργια περίοδος γαλήνης, ευημερίας και δόξης άρχιζε για τη Γαλλία.

Ο προστατευόμενος του Παρνταγιάν

Ο Έρρίκος 4ος είχε έγκατασταθεί από έναν περίπου μήνα στο Λούβρο, όταν ο Παρνταγιάν μαζί με τον Τορέρο και τη Ζιράλντα έφτασαν στο Παρίσι.

Ο ιππότης έγκατέστησε τους δυο φίλους του σ' ένα πανδοχείο και κατόπιν έτρεξε στα άνακτορα όπου έγινε άμέσως δεκτός από το βασιλιά Έρρίκο.

Ο Παρνταγιάν γονάτισε μπροστά του και, με τη συνηθισμένη έλευθεροστομία του, του είπε:

— Μεγαλειότητα, σας άφησα βασιλιά της Ναβάρρας και σας ξαναβρίσκω βασιλιά της Γαλλίας. Άν λυπάμαι για κάτι, είναι ότι δε βρισκόμουν κοντά σας κατά τη θριαμβευτική είσοδό σας στην πρωτεύουσα του βασιλείου σας.

Ο Έρρίκος τον σήκωσε και τον έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Για έναν άφωσιωμένο φίλο όπως σεις, ιππότες, θα υπάρχει πάντοτε θέσις κοντά στο βασιλιά, απάντησε. Και η άποστολή σας στην Ισπανία;

— Τερματίσθηκε σύμφωνα με τις προσδοκίες σας, μεγαλειότητα.

— Έχετε το έγγραφο;

— Χωρίς αυτό δεν θα τολμούσα ποτέ να ξαναπαρουσιαστώ μπροστά σας.

Έβγαλε ταυτόχρονα την περίφημη περιγραφή και το την παρέδωσε.

Ο βασιλιάς την κτύπησε μερικές στιγμές κι' έπειτα την έσχίσε σε αναρίθμητα κομματάκια.

— Κύριε, είπε στον Παρνταγιάν, σας χρωστάω δυο φορές το θρόνο μου. Μην πητέ δηλ... Έχω καλή μνήμη και ξέρω να εκτιμώ τις υπηρεσίες που μου προσφέρουν. Άς δούμε, δεν μπορώ να κάμω τίποτε για σας;

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε ευχαριστημένος.

— Μα την πίστι μου, μεγαλειότητα, αυτή τη φορά δεν θα σας δυσαρεστήσω, άπάντησε. Γιατί, πραγματικά, έχω να σας ζητήσω μια ξεχωριστή εύνοια...

— Άς άκούσωμε την αίτησή σας, είπε καλόκαρδα ο βασιλιάς. Άν δεν είσαστε πολύ άπαιτητικός...

Μέσα του σκεφτόταν: «Είνε κι' αυτός σαν τους άλλους. Όλοι σου προσφέρουν μια εκδούλευσι κι' έπειτα άπλώνουν το χέρι τους για να πάρουν την άμοιδή τους... Για να πούμε, όμως, την άλήθεια, ο Παρνταγιάν την άξιζει περισσότερο από κάθε άλλον. Η υπηρεσία που μου πρόσφερε είναι άνεκτίμητη».

Ο Έρρίκος 4ος κατηγορήθηκε ότι δείχτηκε άγνώμων σ' εκείνους που τον βοήθησαν για να καταλάβει το θρόνο του. Η άλήθεια είναι πως είχε αναρίθμητες αίτήσεις να ικανοποιηθεί. Γι' αυτό δείχνόταν πάντα επιφυλακτικός.

Ο Παρνταγιάν υποκλίθηκε μπροστά στο βασιλιά.

Έπειτα είπε:

— Θα παρακαλέσω τη μεγαλειότητα σας να μου επιτρέψει να της παρουσιάσω ένα στενό φίλο μου που έφερα από την Ισπανία.

— Αυτό είναι όλο; ρώτησε ο βασιλιάς Έρρίκος με όλοφάνερη ικανοποίησι.

— Θα ζητήσω για το φίλο μου αυτόν μια άξιοπρεπή θέσι στο στρατό της μεγαλειότητός σας, πρόσθεσε ο ιππότης.

Ο βασιλιάς έκαμε έναν άδιόρατο μορφασμό.

— Μια τιμητική θέσι, συνέχισε ο Παρνταγιάν που πρόσθεσε αυτό το μορφασμό.

Ο φίλος μου είναι άρκετά πλούσιος για να μην έχη ανάγκη από μισθό.

— Θαυμάσια, είπε ο βασιλιάς Έρρίκος που το πρόσωπό του ξαναγίαινε χαρούμενο.

Ο φίλος σας θα έχη τη θέσι που έπιθυμείτε γι' αυτόν... Άφήνω σε σας την έκλογή.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε και συνέχισε:

— Θα σας παρακαλέσω επίσης, μεγαλειότητα, γι' άνάμνησι της έκτιμήσεως σας προς το άτομό μου, να ενδιαφερήτε με ιδιαίτερη προσοχή για το φίλο μου και να του δώσετε τις άπαιτούμενες εύκαιρίες για να μπορέσει να διακριθεί στην υπηρεσία σας.

— Διάβολε! είπε ο βασιλιάς Έρρίκος. Αυτό είναι αυτονόητο!

— Θα σας παρακαλέσω ακόμη, μεγαλειότητα, εξακολουθήστε ο ιππότης, να ευαρεστηθήτε ν' αναγνωρίσετε ως δούκα το κτήματά που ο φίλος μου θα άγοράσει στη Γαλλία.

— Ω, μα αυτό είναι αδύνατον! φώναξε ο βασιλιάς. Πώς μπορώ να δημιουργήσω ένα καινούργιο δούκα;... Θα πέσουν όλοι πάνω μου σαν τους λύκους για να με κομματιάσουν... Κι' έπειτα, πώς μπορώ να κάμω δούκα έτσι εύκολα τον πρώτο τυχεράστο;

— Ο φίλος μου δεν είναι τυχεράστος, απάντησε ψυχρά ο Παρνταγιάν. Είναι γνήσιος ευπατρίδης και, μάλιστα, κατάγεται από πολύ μεγάλη γενιά.

Ο βασιλιάς άρχισε να μαλακώνει.

— Τέλος πάντων, άφού μου το έγγραφέ σεις, είπε. Θα ιδούμε...

— Το έγγραφώ, μεγαλειότητα. Άλλά δεν άπαντήσατε στην αίτησή μου: ναί ή όχι;

— Ναι, διάβολε! απάντησε ο βασιλιάς. Βλέπετε πως δεν μπορώ να σας άφηθώ τίποτε. Άλλά δεν νομίζετε πως πρέπει να ξέρω από πριν ποιόν πρόκειται να τιμώ με την εύνοιά μου;

— Από τη στιγμή που μου ύποσχεθήκατε αυτή την εύνοια, δεν έχω λόγο να σας κρύψω ποιός είναι ο άνθρωπος για τον όποιον σας την ζήτησα.

Πήγε πιο κοντά στο βασιλιά και του έήγησε με λίγα λόγια ποιός ήταν ο Τορέρο για τον όποιον του είχε ζητήσει αυτή τη χάρι.

— Και δεν το λέγατε πρωτότερα; φώναξε ο Έρρίκος 4ος. Η χάρι που μου ζητήσατε δεν σας ύποχρεώνει καθόλου, από τη στιγμή που σ' τις φλέβες του προστατευόμενου σας κυλάει βασιλικό αίμα της Γαλλίας. Έχω καθήκον να ύποστηρίξω αυτό το

νέο, που είναι γυιός μιάς πριγκηπίσσης της Γαλλίας και να του δώσω τη θέσι που του ταιριάζει στο βασίλειό μου.

Κτύπησε τον Παρνταγιάν με συγκίνηση, με θαυμασμό σχεδόν.

— Και για τον εαυτό σας δεν θα μου ζητήσετε τίποτε; τον ρώτησε, παραξενεμένος για την αφιλοκέρδεια του.

— Άλλά δεν έχω ανάγκη από τίποτε, μεγαλειότητα, απάντησε. Ά... δηλ... έκαμα λάθος... θα σας ζητήσω κι' εγώ κάτι για τον εαυτό μου...

— Ζητήστε ό,τι θέλετε...

— Μου χρειάζεται, μεγαλειότητα, μια άοριστη άδεια...

— Είπατε μία άοριστη άδεια;

— Ναι. Έχω ανάγκη να μπορώ να διαθέσω έλευθερα τον εαυτό μου για ένα χρονικό διάστημα που δεν μπορώ να προσδιορίσω.

— Ά! έκαμε ο βασιλιάς άπογοητευμένος. Ποιός ξέρει σε ποιά καινούργια περιπέτεια λογαριάζετε να ριχθήτε.

— Η περιπέτεια αυτή είναι πολύ πεζή, μεγαλειότητα απάντησε ο ιππότης. Πρέπει να ψάξω για να βρω ένα παιδί...

— Ένα παιδί; είπε έκπληκτος ο βασιλιάς. Δεν καταλαβαίνω! Τί σας έ έλθεσε αυτό το παιδί;

— Το παιδί αυτό είναι ο γυιός μου, γαλειότητα, απάντησε ο Παρνταγιάν.

Ο Έρρίκος γέλασε με την καρδιά του.

— Είσαστε ένας διαβολευμένος άνθρωπος, άγαπητέ μου Παρνταγιάν, του είπε. Μάρτυς μου ο Θεός ότι θα ήθελα να σας έχω άδιάκοπα κοντά μου. Άλλ' άφού πρόκειται να ψάξετε για να βρήτε το γυιό σας δεν μπορώ να σας κρατήσω. Πηγαίνετε... και μην άργήσετε να μου φέρετε τον προστατευόμενο σας.

Ο Παρνταγιάν έφυγε ένθουσιασμένος από το Λούβρο και την άλλη μέρα παρουσίασε τον Τορέρο στο βασιλιά Έρρίκο.

Έπειτα από λίγο καιρό έγινε στην Παργία των Παρισίων ο γάμος του δόν Κάισαρ με την άγαπημένη του Ζιράλντα.

Επίλογος

Ο Παρνταγιάν στάθηκε τυχερός στις έρευνές του. Ένα από τα πρώτα δυνάμια του μικρού καταλόγου που του είχε παραδώσει η Φάουστα ήταν της Κλωντίν ντε Μπαυλιέ, ήγουμένης της μονής της Μονμάρτρης.

Απ' αυτήν έμαθε που θα εύρισκε τη Μύρτι και το γυιό του.

Η Μύρτις, όταν άκουσε πως η έπιθυμία του ήταν να πάει αυτό το παιδί, άπάντησε:

— Άφού η κυρία μου σας είπε ότι το παιδί αυτό είναι δικό σας, αυτό σημαίνει πως το έμπιστεύεται στις φροντίδες σας. Δεν μπορώ, λοιπόν, παρά να σας το παραδώσω.

Ο μικρός Παρνταγιάν ήταν ένα ζωρό

και καλοθρεμμένο παιδάκι. Ο ιππότης εύρισκε πως του έμοιαζε πολύ, πράγμα που ήταν, άλλωστε, άλήθεια.

Το παιδάκι αυτό το έμπιστεύθηκε σε μία θεία του από τη Γασκώνη, που το άναθρεψε με μεγάλη προσοχή. Ο νεαρός Παρνταγιάν κατατάχθηκε αργότερα στους σωματοφύλακες του Λουδοβίκου 13ου και διακρίθηκε στους άγώνες εναντίον των Άγγλων.

Κάτω από τα τείχη της Ροσέλης έκέρδισε το βαθμό του λοχαγού και τον τίτλο του κόμητος του Μοντρέϊν, γι' άνταμοιβή των υπηρεσιών του.

Άλλά, μιλώντας για το γυιό, κοντέψαμε να ξεχάσουμε τον πατέρα. Δεν έκαμε, άλλωστε, να πούμε πολλά πράγματα γι' αυτόν.

Ο Παρνταγιάν υπηρέτησε πιστά τον Έρρίκο 4ο κι' έλαβε μέρος σε πολλές μάχες, όπου διακρίθηκε για την ανδρεία και την αποφασιστικότητα του. Δεν δέχτηκε, όμως, ποτέ καμιά άνταμοιβή και, μετά τη δολοφονία του βασιλιά, άποτραβήχτηκε σ' ένα μικρό κτήμα που είχε στο Πυι - Λε - Ντόμ, όπου έζησε άρκετά άκόμη χρόνια, με μόνη συντροφιά τις άναμνήσεις της περιπετειώδους ζωής. Κάπου - κάπου, έπισκεπτόταν επίσης τους φίλους του: τον δούκα της Άγκουλέμης και τον Τορέρο που είχε γίνει στο μεταξύ δούκας του Σαιντ - Ετιέν και συνταγματάρχης των βασιλικών τυφεκιστών.

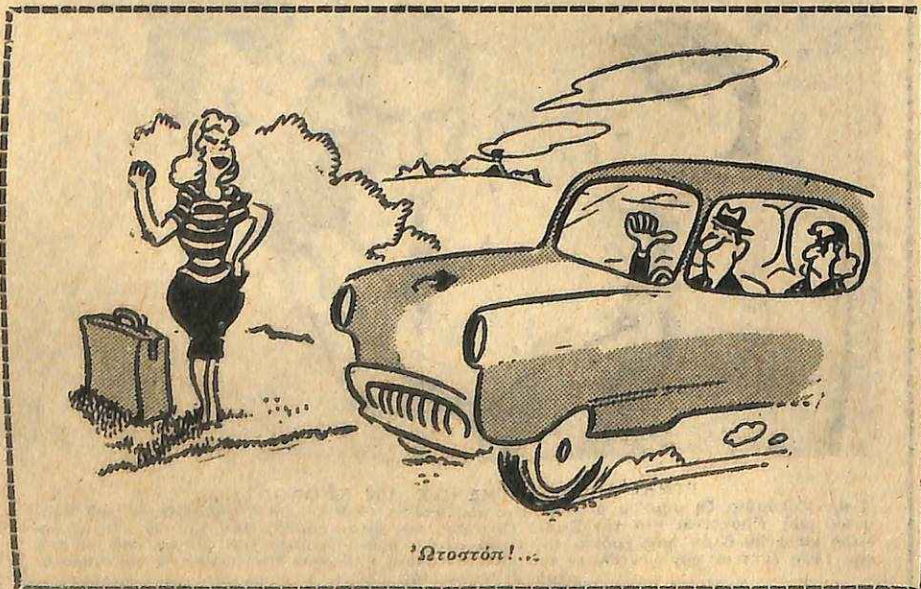
Ο δούκας της Άγκουλέμης ανέλαβε διάφορα σημαντικά αξιώματα επί της βασιλείας του Έρρίκου 4ου και κατόπιν του Λουδοβίκου 13ου. Όσο για τον Τορέρο, εκτός από το θάρρος και την ανδρεία του, απέδειξε επίσης ότι είχε έξοχα στρατηγικά χαρίσματα. Έλαβε μέρος σε πολλές μάχες στη Γερμανία και την Ιταλία, άλλ' άρνήθηκε πάντοτε να πολεμήσει εναντίον της Ισπανίας.

Η Φάουστα δεν άναμνηχκε σε καινούργιες παρατολμές έπιχειρήσεις σαν αυτές που την είχαν άπασχολήσει στο παρελθόν. Άφού έζησε κάμποσο καιρό στην άφαινια, έγκαταστάθηκε κατόπιν στη Ρώμη, όπου έχτισε ένα πολυτελέστατο μέγαρο και το έπλούτισε με σπάνια έργα τέχνης. Στις αίθουσες αυτού του μεγάρου συγκεντρώνονταν καρδινάλιοι, ποιητές, πρίγκιπες, καλλιτέχνες κτλ. Άλλ' οι συγκεντρώσεις αυτές είχαν μόνον κοσμικό χαρακτήρα. Η πολιτική ήταν ξένη άπ' αυτές.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ αν η Φάουστα ξανάδωσε την καρδιά της σε άλλον άνδρα ή αν έμεινε πιστή στην άνάμνησι του Παρνταγιάν.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι, πεθαίνοντας, άφησε την κολοσσιαία περιουσία της στον κόμητα του Μοντρέϊν, που τότε μόνον πληροορηόθηκε πως η υπέρτα του ήταν μία έκκεντρική Ιταλίδα πριγκηπίσσα, που σ' τις φλέβες της κυλούσε το αίμα των Βοργιάν.

ΤΕΛΟΣ

Ώστοντόν!...

Σε προσεδοποιώ, Άντριάνα! Άν με ξαναβορίσης έτσι στη συζήτηση, θα τ' άναρω δια γής Μαδιάμ!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΙΣ

Συναρπαστικές περιπέτειες ενός "Αγγλου κυνηγού της ζούγκλας με θηρία και ιθαγενείς

ΕΝΑΣ δαιμονισμένος θόρυβος από άδεια κουτιά, τύμπανα και άγριες φωνές — άναφέρει ο "Αγγλος κυνηγός Α. Μέρφιλντ — με ξύπνησε απότομα εκείνο το πρωί. "Ο μαύρος υπηρέτης μου Ντένγκις έτρεξε να με πληροφορήσει ότι μία τίγρις — όπως λένε οι μαυροί τις λεοπαρδάλες — είχε αρπάξει μία μικρή κατοικία μέσα από το χωριό.

Ευτυχώς οι κάτοικοι την είχαν αντιληφθεί άμέσως και με τους δαιμονισμένους κρότους και τις φωνές τους, την ανάγκασαν να εγκαταλείψει τη λεία της και να τρέξει στα πόδια.

"Ο τρόμος τους, όμως, στη σκέψη ότι η λεοπαρδάλη, που άσφαλώς ήταν πεινασμένη, θα εξαγορεύσει, ήταν άπεριγραπτος. Αυτό, μαζί με το γεγονός ότι μου χρειαζόταν το πολύτιμο δέρμα μιας λεοπαρδάλης, μ' έκαναν ν' αποφασίσω να κυνηγήσω αυτό το θηρίο.

"Ο πιο άπολεσματοικός, αλλά και μοναδικός σκεδόν τρόπος για το κυνήγι του ξυπνίου αυτού θηρίου, είναι το στήσιμο ένδρας ή νύχτα. Οι ιθαγενείς και οι έμπειροι κυνηγοί της ζούγκλας, δένουν σε ένα δέντρο ένα μικρό ζώο, για να τραβήξουν την προσοχή του θηρίου και παραφυλάξουν όσο πιο κοντά μπορούν.

Την ίδια μέθοδο αποφάσισα να ακολουθήσω και εγώ. "Αλλά για να μην κινδυνέψω από μία ξαφνική επίθεση της λεοπαρδάλης, διάλεξα τον κορμό ενός δένδρου και άφου τον στερέωσα γερά στη γη, έστισα στο επάνω μέρος του μία μικρή εξέδρα από κορμούς και κλαδιά.

"Εφοδίσσα κατόπιν την εξέδρα μου με ό,τι ήταν άπαραίτητο για την άδουκία επιφυλακή μου και μόλις σκοτεινιάσει ανέβηκα εκεί πάνω για να περιμένω την εμφάνιση του θηρίου. Και για να το τραβήξω στην εξέδρα, έδωσα στον κορμό ενός δένδρου ένα μικρό σκυλί, γιατί οι λεοπαρδάλες προτιμούν τα σκυλιά περισσότερο από πολλά άλλα ζώα.

"Σχεδόν σ' όλη την διάρκεια της πρώτης νύχτας, που την πέρασα άγρυπνος πάνω στην εξέδρα, το σκυλί ούρλιαζε φοβισμένο και κύτταζε διαρκώς τριγύρω του ανήσυχο. "Η λεοπαρδάλη όμως δεν έκανε την εμφάνισή της, παρ' όλο που τα ούρλιασματά έπρεπε να έχουν τραβήξει την προσοχή της.

Την δεύτερη νύχτα, ακολουθώντας την συμβουλή των κατοίκων του χωριού, άντικατέστησα το σκυλί με ένα καινούργιο δόλωμα: μία μικρή κατοικία, που μου προμήθεψαν οι ίδιοι. "Από την άρχη που την έδωσα στο δέντρο, η κατοικία κουνούσε ανήσυχα το κεφάλι της, σαν να ήθελε να άσπασαλαγή από κάτι που την ένοχλούσε, και έβγαζε συχνά δυνατές κραυγές.

Το φέρισμα της αυτό μου φάνηκε στην άρχη άνεξήγητο, αλλά την άλλη μέρα οι ιθαγενείς μου έξηγησαν ότι της είχαν βάσει επίτηδες ένα χαλίκι στο ατύ, για να την ένοχλή και να φέρη κοντά της την λεοπαρδάλη με τις φωνές της...

"Ως τη μία μετά τα μεσάνυχτα, το μόνο πλάσμα που έκινε και άκούγονταν, όσο μπορούσα να δω και να άκούσω, ήταν το καίσιτο-δολωμα. Ξαφνικά, όμως, και εκείνο έπαψε να φωνάζει. Γύρισε το κεφάλι του και προσηλωθηκε σαν ύπνωτισμένο σε ένα σημείο.

Με τα δάχτυλά μου στην σκανδάλη και στο φανάρι με το όποιο είχα εφοδιάσει το όπλο μου, έστρεψα κι' εγώ τα μάτια μου στην ίδια κατεύθυνση.

Χωρίς σχεδόν να διακρίνεσαι στο φώς της σελήνης, μία σκιά προχωρούσε προς το δέντρο, που είχα βάλει την κατοικία.

Για μία στιγμή η σκιά εξαφανίστηκε και φάνηκε λίγο, άργότερα λίγα μέτρα μακρύτερα από την κατοικία, που είχε ξαναρχισεί να ούρλιαζε.

"Άναψα το φανάρι μου, βέβαιος ότι η σκιά ήταν η λεοπαρδάλη που περιμένα. Μόλις η φωτεινή άκτινα καρφώθηκε πάνω της, η λεοπαρδάλη σταμάτησε και στήλωσε τα μάτια της στο φανάρι.

Τα παράξενα μάτια της έλαμπαν με ένα δικό τους φώς και τα άπλωμένα μπροστινά της πόδια έδειχναν ότι ήταν έτοιμη να πηδήσει πάνω στην εξέδρα μου. Αλλά δεν πρόλαβε να κάνει το πήδημα, που θα σήμαινε για μένα βέβαιο θάνατο από τα νύχια της. Μία σφαίρα μου την έκανε να κυλιστεί στο χώμα και να μείνη άκίνητη.

"Ο υπηρέτης μου και μερικοί ιθαγενείς από το χωριό έτρεξαν σε λίγο κοντά μου και όλοι μαζί προχωρήσαμε προς το άκίνητο θηρίο. "Αλλ' όταν φτάσαμε σε άπόσταση είκοσι μέτρων, σταματήσαμε. Οι ιθαγενείς άρχισαν να πετάνε πέτρες πάνω στη λεοπαρδάλη, ενώ εγώ προχωρούσα με προσφύλαξη και με το χέρι έτοιμο στην σκανδάλη.

"Η προσφύλαξη αυτή ήταν άπαραίτητη, γιατί όπως πολλά από τα θηρία της ζούγκλας, η λεοπαρδάλη μένει έντελώς άκίνητη όταν τραυματισθεί, έπειδή ξέρει ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να γλυτώσει. Πολλοί πρωτόπειροι κυνηγοί, έχουν πληρώσει με τη ζωή τους την βιασύνη τους να τρέξουν κοντά στο θήραμά τους, πριν βεβαιωθούν θετικά ότι είναι νεκρό. Και, φυσικά, δεν είχα καμμία διάθεση να πάσω τα ίδια.

"Όταν βρέθηκαν πάνω από το άκίνητο θηρίο, το κατάφερα με το πόδι μου ένα χτύπημα στην κοιλιά.

"Ακριβώς την ίδια στιγμή, ένα από τα εδκίνητα πόδια της λεοπαρδάλης τινάχθηκε με άστραπιαία ταχύτητα προς το μέρος μου. "Επειδή όμως περιμένα κάτι τέτοιο, είχα την πρόνοια να τραβήξω πίσω και να πυροβολήσω την ίδια στιγμή. Αυτή τη φορά το θηρίο δεν κινήθηκε κι' όταν άκόμη οι ιθαγενείς το φορτώθηκαν για να το μεταφέρουν στο χωριό.

Παρ' όλο που η λεοπαρδάλη ήταν νεκρή, η δεμένη κατοικία εξακολουθούσε να ούρλιαζε και η πρώτη μου σκέψη ήταν να κυτάξω τριγύρω μου, έπειδή φοβόμουν καμμία καινούργια εμφάνιση θηρίου. "Υστερά όμως θυμήθηκα το χαλίκι και είπα στους ιθαγενείς να το βγάλουν από το ατύ της κατοικίας. "Αλλά παρ' όλες τις προσπάθειές τους δεν το κατόρθωσαν και ξέροντας ότι άραγ ή γρήγορα το χαλίκι θα προκαλούσε ένα μαρτυρικό θάνατο στο δύστυχο ζώο, άναγκάστηκα με λύπη μου να το σκοτώσω, για να μην ύποφέρη.

Το γδάρσιμο των θηρίων που σκότωνε, το άνέθετα πάντα στους ιθαγενείς, που είναι ειδικοί γι' αυτήν την δουλειά.

Ειδικά για την λεοπαρδάλη, όμως, χρειαζόταν να μείνω κοντά τους, να βεβαιώσω ότι το θήραμά μου θα διατηρούσε άναπαφες τις τρί-

τοξ του μουστακιού του άκόμη και μετά το γδάρσιμο. "Η άνησυχία μου αυτή φαίνεται άσφαλώς άδικαιολόγητη, αλλά οι

ιθαγενείς έχουν την συνήθεια να βγάζουν τις τρίχες αυτές από όλες τις λεοπαρδάλες που πέφτουν στα χέρια τους. Γι' αυτό, όσοι άγοράζουν ολόκληρα δέρματα, λεοπαρδάλεως από τους ιθαγενείς, διαπιστώνουν πολύ γρήγορα ότι τα μουστάκια της είναι ψεύτικα!

"Η έξηγησή της παράξενης αυτής συμπεριφοράς βρίσκεται στο γεγονός ότι οι τρίχες του μουστακιού της λεοπαρδάλεως είναι ένα από τα φοβερότερα μέσα εξοντώσεως ενός ανθρώπου.

Οι ιθαγενείς που θέλουν να ξεφορτωθούν κάποιον, τις κόβουν σε μικρά κομματάκια και τις άνακατεύουν με το φαγητό του. Το θύμα δεν μπορεί να διακρίνη τα μικρά αυτά κομματάκια στο φαγητό στα, που όταν φθάσουν στα έντερα του, τα διατηρούν και το προκαλούν έτσι ένα μαρτυρικό θάνατο.

"Η άλήθεια είναι ότι λίγοι "Αφρικανοί καταφεύγουν στη δολοφονία κι' αυτό γιατί τιμωρείται με τις βρύτερες ποινές. "Ωστόσο, έρριζώνουν και κάνουν τα μουστάκια των λεοπαρδάλεων και τα άντικαθιστούν με ψεύτικα, άν παρ' όλη την άνάγκη, για να μην πέσουν στα χέρια κάποια εχθρού τους και γίνουν οι ίδιοι θύματα ενός τόσο βασανιστικού θανάτου.

"Έξ ίσου πρωτότυποι και δυνήρητοι είναι και διάφοροι άλλοι τρόποι δολοφονίας, που βρίσκουν οι ιθαγενείς, για να ξεφορτώνονται τους άντιπάλους τους. "Ένας από αυτούς είναι να καρφώσουν μικρά, δηλητηριώδη άγκάθια στο χώμα, μπροστά στην είσοδο της καλύδας του άντιπάλου τους.

Μόλις πατηθεί, το άγκάθι αυτό μπαίνει στο δέρμα του ποδιού, που δεν είναι τόσο ευαίσθητο ώστε να νοιώσει το τσίμπημα και άργά, αλλά σταθερά, φέρνει τον θάνατο. "Ο τρόπος αυτός, βέβαια, δεν είναι πάντοτε εύγλωττος, γιατί το άγκάθι μπορεί να μπη στο πόδι κάποιου άντιπάλου μέλους της οικογένειας.

Παρ' όλα αυτά, είναι άρκετά διαδεδομένοι στις διάφορες φυλές της "Αφρικής και χρησιμοποιείται κυρίως από τις μουστικές οργανώσεις που ύπάρχουν στην "Αφρική.

"Άρκετά από τις μουσικές αυτές οργανώσεις είναι άκίνδυνες και εξυπηρετούν κοινωνικούς και φιλόανθρωπικούς σκοπούς. "Υπάρχουν όμως μερικές, που οι σκοποί τους είναι καθαρά δολοφονικοί. "Η πιο γνωστή σ' όλην τον κόσμο από αυτές τις οργανώσεις είναι η "Κοινωνία των Λεοπαρδάλεων", που άποτελεί ένα άλυτο μυστήριο για τους λευκούς.

Τον πρώτο καιρό που πήγα στο Καμερούν, διαπίστωσα ότι οι έργατες της φυτείας που ανέλαβα, δεν έδιναν έξω από τους εδκινούμενους τους άφρονες οι "άνθρωποι-λεοπαρδάλες". Μερικές σκόρπιες νυχτερινές εμφανίσεις τους, που σιγά-σιγά έγιναν συχνότερες, έρριξαν τους ιθαγενείς σε μία κατάστασι τρόμου, που από νύχτα σε νύχτα μεγάλωνε περισσότερο. Μερικοί, μάλιστα, έπεσαν στο κρεβάτι με πυρετό από τον φόβο τους.

Μιά και τα καθήκοντά μου με ύποχρέωναν να κυκλοφορώ άρκετές φορές τη νύχτα, αποφάσισα με έναν άλλο λευκό να εξακριβώσουμε την άλήθεια για τους "άνθρωπους-λεοπαρδάλες".

"Εφοδιασμένοι με τα όπλα μας, στήσαμε κάθε βράδυ καρτέρι μέσα στην φυτεία, περιμένοντας την εμφάνισή τους.

"Ένα από τα πολλά βράδια της άναμονής, διακρίναμε άνάμεσα στα δένδρα μία άλλοκοτη σιλουέτα, που προχωρούσε με την ευκίνησία λεοπαρδάλεως. Πυροβολήσαμε και οι δύο ταυτόχρονα και άκούσαμε μία ανθρώπινη κραυγή πόνου.

"Όταν πλησιάσαμε πάνω από το θύμα μας, που ήταν νεκρό, διαπιστώσαμε ότι έπρεκειτο για έναν από τους ιθαγενείς της φυτείας. Στο κεφάλι του και γύρω στο λαιμό του είχε τυλιγμένο ένα δέρμα λεοπαρδάλεως, που άπλωνόταν και στο ύπολοιπο σώμα του. Σε κάθε ένα από τα δάχτυλά του είχε στερεωμένα άτσάλινα νύχια, άπαράλλαχτα με νύχια λεοπαρδάλεως.

Το στήθος του και η κοιλιά του ήταν γεμάτα άσπρες βούλες, για να δίνουν πιο ζωντανή την έντύπωση της λεοπαρδάλεως.

Αυτή ήταν η πρώτη επαφή μου με τους "άνθρωπους-λεοπαρδάλες", αλλά δεν με βοήθησε να μάθω τίποτα για τον σκοπό της μουσικής οργανώσεώς τους.

"Άρκετά χρόνια άργότερα, οι ιθαγενείς του Κρίμπι τρομοκρατήθηκαν από την όραση των "ανθρώπων-λεοπαρδά-

λεων". Μία γυναίκα χάθηκε ένα βράδυ από την καλύδα της και το άλλο πρωί βρέθηκε νεκρή μέσα στο δάσος. Το στήθος της ήταν κομματισμένο και η καρδιά της έλειπε.

Δύο μέρες άργότερα, μία άλλη ιθαγενής άκολούθησε την τύχη της πρώτης, και ύστερα μία τρίτη.

Οι δολοφονίες αυτές έγιναν γύρω στα Χριστούγεννα και σταμάτησαν το ίδιο άπότομα όπως είχαν άρχισει.

"Στις τρεις αυτές περιπτώσεις — καθώς και σε όλες άκόμη έχω ύπ' όψη μου — τα σημάδια του στήθους φαίνονταν να έχουν γίνει από λεοπαρδάλες.

"Αλλά άκόμη και ένας πρωτόπειρος κυνηγός ξέρει ότι τα σαρκοδόρα αυτά δεν θα περιορίζονταν στο να πάρουν μόνο την καρδιά του θύματός τους, αλλά θα το κατασπαράζαν ολόκληρο.

"Επρόκειτο λοιπόν ολόφανερα για δολοφονίες από μέλη της "Κοινωνίας των Λεοπαρδάλεων" και είχαν πάντοτε τα ίδια χαρακτηριστικά γνωρίσματα: γίνονταν γύρω στα Χριστούγεννα, τα θύματα ήταν πάντοτε γυναίκες, το στήθος τους ήταν άνοιγμένο κι' έλειπε μόνο η καρδιά τους.

Παρ' όλο, ωστόσο, που είδα πολλές φορές με τα μάτια μου θύματα των "ανθρώπων-λεοπαρδάλεων", δεν κατόρθωσα να λύσω ως σήμερα το μυστήριο, που κρύβεται πίσω από την ύπαρξη της παράξενης αυτής οργανώσεως και τους λόγους που οδηγούν τα μέλη της στις άνεξηγητες και χωρίς λόγο δολοφονίες.

Μόνο μία φορά, που κυνηγούσα έλέφαντες στο "Ακοαφιμ, νόμισα ότι πλησίασα λίγο στη λύσι του μυστηρίου. Πλησιάζοντας άπαρατήρητος σε ένα χωριό ιθαγενών, είδα έναν ήλικιωμένο άνδρα, ντυμένο σαν λεοπαρδάλη, να χορεύει γύρω από μία φωτιά, ενώ οι ιθαγενείς τον παρακολουθούσαν σαν μαγεμένοι.

Τον χορό του, που ήταν γεμάτος από έφφρενα πηδήματα στον άέρα, κτυπήματα των ποδιών στο χώμα και άπίθανες κινήσεις του εδκίνητου σώματός του, τον παρακολουθούσαν και άρκετες από τις άνυπαίρες κοπέλες του χωριού.

Τον χορεύτη τις έπαιρνε μία-μία στην άγκαλιά του, την ώρα που χόρευε και εκείνες δεν έφεραν καμμία αντίσταση. "Υστερα τις πετούσε άπότομα στο χώμα και εκείνες έμεναν άρκετην ώρα άκίνητες σαν ύπνωτισμένες.

Οι ιθαγενείς με πληροφορήσαν την άλλη μέρα ότι ο χορεύτης αυτός ήταν ένας έρημιτης, που ζούσε έξω από το χωριό, σε μία σπηλιά στο βουνό.

Δεν θέλησαν όμως να μου δώσουν καμμία πληροφορία για τη ζωή και τη δράσι του.

"Εκείνο πάντως για το όποιο βεβαιώθηκα είναι ότι οι "άνθρωποι-λεοπαρδάλες" έχουν μία άπίστευτη εδκίνησια και μπορούν να μεταμφιεζονται και να φέρονται σαν λεοπαρδάλες με τρόπο άληθοφανή. Πολλές φορές, άκόμη και έμπειροι κυνηγοί θηρίων έχουν ξεγελασθή

Είδα έναν ιθαγενή, ντυμένο σαν λεοπαρδάλη, να χορεύει γύρω από μία φωτιά...

από την εμφάνισή τους. Αυτό όφείλεται κατά ένα μεγάλο μέρος στο γεγονός ότι παρουσιάζονται και δρουν μόνο τη νύχτα.

Την τακτική αυτή την έχουν άντιγράψει από τις λεοπαρδάλες, που άποφεύγουν να κυκλοφορήσουν στο φώς της ημέρας. Μόνο δε όταν βασανίζονται από την πείνα άποφασίζουν να βγουν την ημέρα από τη φωλιά τους.

Μία τέτοια λεοπαρδάλη άντιμέτωπισα ένα μεσημέρι που κυνηγούσα άντιλόπες.

"Ένας θόρυβος από τρέξιμο ζώων με έκανε να σταθώ άκίνητος. "Από μία άκρη του δάσους είδα να ξεπροβάλλη ένα άγριο έλάφι και πίσω του μία λεοπαρδάλη.

Το έλάφι έρχόταν κατευθείαν προς το μέρος μου, αλλά αυτό δεν μου έκανε και μεγάλη έντύπωση, γιατί ξέρω ότι πολλές φορές, τα κυνηγημένα άγρια πρέζουν προς τους ανθρώπους, πιστεύοντας ότι θα βρουν καταφύγιο κοντά τους.

Παρ' όλο που έχουν δοθεί πολλές έξηγήσεις στο φαινόμενο αυτό, πιστεύω ότι η έξηγησι είναι πολύ άπλη: Μέσα στην παραζάλη τους, τα άγρια άνιμίζουν ότι ο άνθρωπος είναι κορμός δένδρου και την τρέχουν να άνεθούν σ' αυτόν ή να κρυφτούν πίσω του.

Σήκωσα λοιπόν το όπλο μου και όταν τα δύο ζώα έφθασαν σε άπόσταση 40 περίπου μέτρων, έστειλα μία από τις σφαίρες μου στην καρδιά της λεοπαρδάλεως.

Το γρήγορο τρέξιμο του θηρίου σταμάτησε άπότομα και το έλάφι, βλέποντας ότι είχε γλυτώσει από τον θάνασιμο κίνδυνο, έκανε στροφή και χάθηκε στο δάσος.

"Αφού βεβαιώθηκα λοιπόν ότι η λεοπαρδάλη ήταν νεκρή, την πλησίασα και διαπίστωσα ότι είχε γεννήσει πριν λίγες μέρες.

Τότε κατάλαβα ότι η λεοπαρδάλη είχε άποφασίσει να βγίη για κυνήγι την ημέρα, έπειδή άσφαλώς πεινούσε τρομερά. "Αποφάσισα μάλιστα να βρω τα μικρά της όχι μόνο για να τα σώσω από την πείνα, αλλά και για να τα έξημερώσω.

Μάζεψα δσους ιθαγενείς μπρεσα και ξεκινήσαμε όλοι άναζητώντας τις μικρές λεοπαρδάλες.

Στο δρόμο μας ύπρχαν άρκετά ίχνη της μητέρας, αλλά αντί να μας βοηθήσουν, μας μπέρδεψαν περισσότερο, γιατί δεν άκολουθούσαν μία ώριμη έμφάνιση.

Πραγματικά, το έξιπνο αυτό θηρίο, βάλεγε κανείς πώς γεννιέται με την ικανότητα να βρίσκει τους πιο αστατικούς τρόπους για να κρύβεται το ίδιο και να κρύβη και τα μικρά του.

"Ετσι, μόνο χωρίς στην εύνοια της τύχης κατόρθωσαμε να βρούμε τα δύο μικρά θηρία.

Τα μεταφέραμε στο χωριό και της άρκετον καιρό τα κράτησα μαζί μου. "Αργότερα τα χάρισα σε μία φίλη μου, που για πολλά χρόνια τα είχε έντελώς έλευθερά μέσα στο σπίτι της.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΚΗΝΗ 1η

29

Ο Γκιαννέζος αθλητής Μάζαο Χαντά, που κατείχε ως το 1936 το παγκόσμιο ρεκόρ του άλματος τριπλού με 15 μ. 75. Το ρεκόρ του κατέρρευσαν το 1936 από τον συμπατριώτη του Τασίμα με 16 μ.

ΝΕΕΣ ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ «Μεγάλες Δυνάμεις»

Η ανακατάκτηση των αξίων στους παγκοσμίους αθλητικούς στίβους

Μετά το τέλος του τελευταίου πολέμου παρατηρήθηκε σε παγκόσμια κλίμακα, μια σημαντική ανακατάσταση, στις καθιερωμένες ως τα 1939-40 αθλητικές αξίες. Χώρες, που και τις παραμονές του πολέμου είχαν τα πρωτεία, πέρασαν στο δεύτερο και τρίτο επίπεδο, ενώ ξεπήδησαν άλλες καινούργιες αθλητικές «μεγάλες δυνάμεις». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Φινλανδία, που, ως το 1939, ήταν μία από τις πρώτες αθλητικές χώρες του κόσμου. Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο οι μεγάλοι πρωταθλητές Κολεμάινεν, Νούρμι και Ριτόλα, και άργότερα οι άσσοι Λεχτινέν, Ίζο-Χάλλο, Σαλμίνεν και Μαϊκί, ήταν άσυναρπαστοι στους δρόμους αντοχής. Από το 1945 κι' εδω όμως οι Φινλανδοί έχασαν την κυριαρχία τους στις μεγάλες αποστάσεις.

Το ίδιο συνέβη και με τον άκοντισμό, που έχει γίνει εθνικό άθλημα των Φινλανδών. Από τα πρώτα κι' όλες μεταπολεμικά χρόνια οι Άμερικανοί Γιάγκ, Μάλλερ και Μπουντ Χέιγν, γκρέμισαν τους Φινλανδούς Ρουουτάρια, Χιτάνεν και Νικκινέν από τους θρόνους τους. Η ανακατάκτηση αυτών των αξίων έφερε νέες δυνάμεις στο αθλητικό προσκήνιο. Το 1946, στο πρωτάθλημα Εύρωπης, της Σαγκάλης, έκανε την πρώτη της θριαμβευτική εμφάνιση, ιδιαίτερα στα γυναικεία αγωνίσματα, η Ρωσία. Από τότε ο ρωσικός αθλητισμός επιβλήθηκε ως ο καλύτερος της Ευρώπης.

Επίσης, με επί κεφαλής τον θρυλικό Έμιλ Ζατοπέκ, το διακόβολο Μέρτα, το σφαιροβόλο Σκόμπλα, τον άλτη εις ύψος Κόθαρ Τεχοσλοβακίας, και τους δρομείς ημιαντοχής Ίγκρος, Τάμπορι, Ροζαλόγκι και Κόθας της Ουγγαρίας, αναδείχθηκαν μέσα σε λίγα χρόνια σε μεγάλες αθλητικές δυνάμεις.

Στο ίδιο αυτό διάστημα, μία άλλη, με εξαιρετικά ανεπτυγμένο τον αθλητικό στίβο, χώρα, η Ιαπωνία, πήρε κυριολεκτικά την κάτω βόλτα. Άρχοντας θα μείνουν στους παλιούς φιλάθλους τα κατορθώματα των Γκιαννέζων πρωταθλητών, στα χρόνια του μεσοπολέμου. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936, που έγιναν στο Βερολίνο, μήπε θριαμβητής στο Στάδιο, ο Γκιαννέζο-κορεάτης μαραθωνοδρόμος Κίτσι Σόν. Ένας άλλος Γκιαννέζος, ο Ολυμπιονίκης Ταζίμα, είναι ο πρώτος αθλητής, που έφθασε τα 16 μέτρα στο άλμα τριπλού. Πριν απ' αυτόν, ο συμπατριώτης του Χαντά κατείχε το παγκόσμιο ρεκόρ με 15 μ. 75. Ο Ναμπου ένα διάστημα είχε αναδειχθεί σ' έναν από τους καλύτερους αθλητές, στο άλμα εις μήκος, με επίδοσι 7 μ. 98. Ο μικρόσωμος Μουράκο, έδινε έπικές μάχες με τους Φιν-

λανδούς δρομείς των 10.000 μέτρων, ενώ ο Όγιε το 1937 πηδούσε με το κοντάρι 4 μ. 35. Ένας άλλος Γκιαννέζος, ο Γιοσιόκα, που έτρεχε πάντοτε μ' ένα μαντήλι δεμένο στο κεφάλι του, σημείωσε 10' 3, στα 100 μέτρα, ενώ η άλλη τρία Χιτόμι, σε μία εποχή ήταν άσυναρπαστοι στο άλμα εις μήκος. Τέλος ο Άσκούμα πηδούσε στο ύψος 2 μ. 01, επίδοσι, που ήταν σπάνια γύρω στα 1935-36.

Τι όφειλεται αυτή η κατάπτωση; Η δόξα; Τιποτα, σχεδόν. Σήμερα η Ιαπωνία δεν υπολογίζεται πια ως «μεγάλη δύναμις» στα αγωνίσματα του στίβου.

Σε τι οφείλεται αυτή η κατάπτωση; Ο Ισχυρισμός ότι η Ιαπωνία δεν έχει συνέλθει ακόμη από τα δεινά του πολέμου, δεν μπορεί να σταθεί. Γιατί άλλες χώρες, που δεινοπάθησαν όσο κι' αυτή, αν όχι περισσότερο, κατάρθηκαν μέσα σε λίγα χρόνια να προσδώσουν καταπληκτικά.

Ο Ισχυρισμός αυτός καταρρίπτεται, εξ άλλου και από το γεγονός ότι οι Γκιαννέζοι κολυμβητές εξακολουθούν να είναι οι καλύτεροι του κόσμου, όπως εξαιρετικοί είναι και οι Γκιαννέζοι παίκτες του πίκ-πόνκ. Μία που ο πόλεμος δεν μπόρεσε να σταματήσει την εξέλιξη των αθλημάτων αυτών, έπόμενο είναι να μην επηρεάσει, ανεπανόρθωτα και την εξέλιξη του αθλητικού στίβου.

Τελείως διαφορετική είναι η περίπτωση της Φινλανδίας. Η χώρα αυτή πέρασε σε δεύτερο πλάνο, είναι αλήθεια, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο αθλητισμός της βρίσκεται σε κατάπτωση. Αποδείξεις είναι ότι οι περισσότεροι αθλητές της καταρρίπτονται τα εθνικά τους ρεκόρ. Ξεπεράστηκε όμως η Φινλανδία γιατί άλλες χώρες, έτυχε να σημειώσουν μεγαλύτερες προόδους απ' αυτήν. Αντίθετα, στην Ιαπωνία, κανένα εθνικό ρεκόρ δεν καταρρίφθηκε, από το 1939 κι' εδω. Η παρακμή συνεπώς του γιαννέζικου αθλητισμού είναι πραγματική. Σε τι να οφείλεται άραγε;

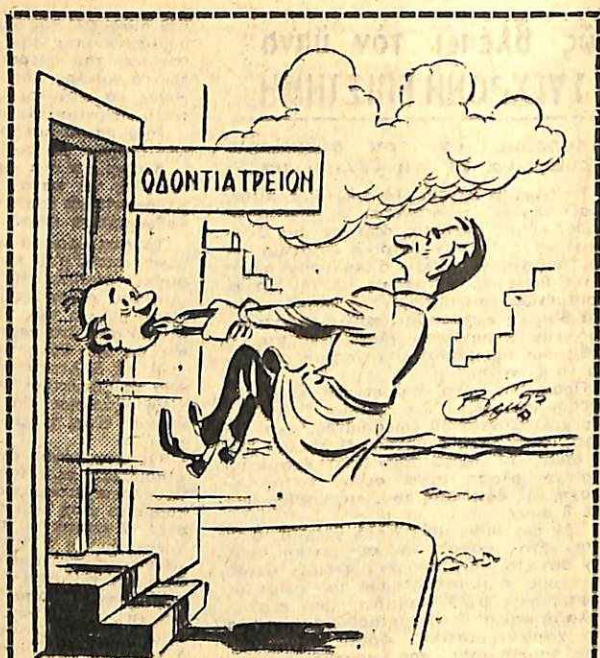
Την ίδια ερώτηση έκανε στους Γκιαννέζους ειδικούς ένας ξένος δημοσιογράφος, που έπισκεφθηκε, τελευταία, τη χώρα τους. «Οι αθλητές μας, αποκτήθηκαν οι Γκιαννέζοι, είναι μικρόσωμοι κι' αυτό αποτελεί εμπόδιο στην πρόοδό τους. Οι δρόμοι, τα άλματα και οι ρίψεις έχουν ύψος τη μέγιστη εξέλιξη, στα τελευταία χρόνια, και έμεις δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε το ρυθμό της εξέλιξης αυτής. Μόνο μία έλπιδα μας μένει! Να ανεβάσουμε τη μέση σάχη της σωματικής διαπλαστικής της φυλής μας. Το ανέβασμα αυτό συνεπείνεται, τώρα, αλλά θα περάσει ακόμη πολλές καιρούς για να αποδώσει τους καρπούς του».

Ο Ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να ληφθεί στα σοβαρά υπ' όψη γιατί όπως πολύ σωστά παρατηρείται, προπολεμικά οι Γκιαννέζοι αθλητές ούτε πιο ψηλάσωμοι, ούτε πιο εύρωστοι ήταν από τους σημερινούς συναδέλφους τους. Και όμως σε πολλά αγωνίσματα υκούσαν τους Άμερικανούς και τους Ευρωπαίους άσους του στίβου.

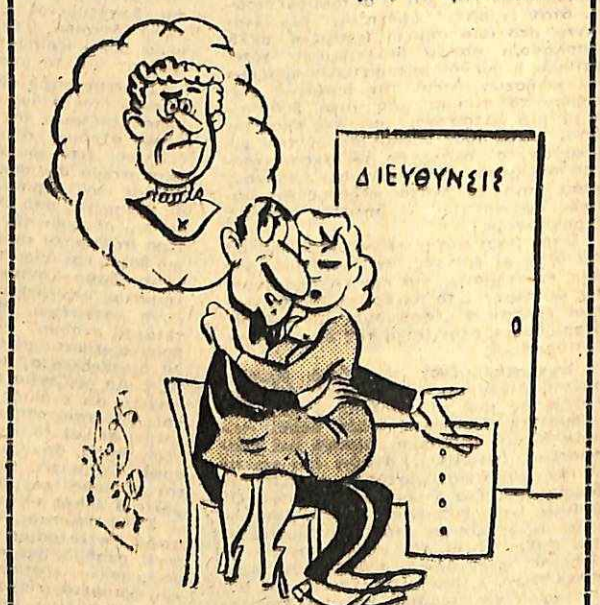
Πού οφείλεται, λοιπόν, η σημερινή παρακμή του γιαννέζικου αθλητισμού; Πιο κοντά προς την αλήθεια, φαίνεται πως είναι η απάντηση που έδωσε στο ερώτημα αυτό, ο πρώην Γκιαννέζος Ολυμπιονίκης στο άλμα τριπλού, και σήμερα προπονητής Όντα, όταν παλιό Γάλλο πρωταθλητή και δημοσιογράφο Μαρσέλ Άνσέν: «Το μεγαλύτερο ελάττωμα των μεταπολεμικών αθλητών μας είναι η έλλειψη αγωνιστικού πνεύματος. Αν κατέχονταν λιγώτερο από την αδιαφορία αυτή, δεν θα φθάναμε στα σημερινά μας χαλάσι».

Παρά την παρακμή τους, όμως, οι Γκιαννέζοι, δεν τα βάζουν εύκολα κάτω. Οι προπονητές τους χρησιμοποιούν τις πιο σύγχρονες μεθόδους, ενώ οι αθλητικές τους αρχές έχουν σημείνει έναν αληθινό αθλητικό συναγερμό. Όπως ανέφερε ο ξένος τύπος, τελευταία ώργα-νίσματα με αθλητική ημερίδα, στην οποία πήραν μέρος 20 χιλιάδες αθλητές! Πόση διαφορά από τον αθλητισμό της Μετ' Επανάστασης! Μετά από αυτό, με έλπιδα χωρίς καμία μεταβολή... Ο αγώνας αυτός, που να βλέπουμε... «Τηλέγραφος» διεξήχθη κα-νόνισμα στην Αθηνά, στο Στάδιο 57 διαφορε-γώνιστηκαν στα 1939, τα αποτελέ-κων πόλεων της Ιαπωνίας. Τα αποτελέ-ματα των αγώνων τηλεγραφήθηκαν, στην Αθλητική Ομοσπονδία, στο Τόκιο, κι' αυτή, βάσει των επιδόσεων κατέ-ταξε τους νικητές.

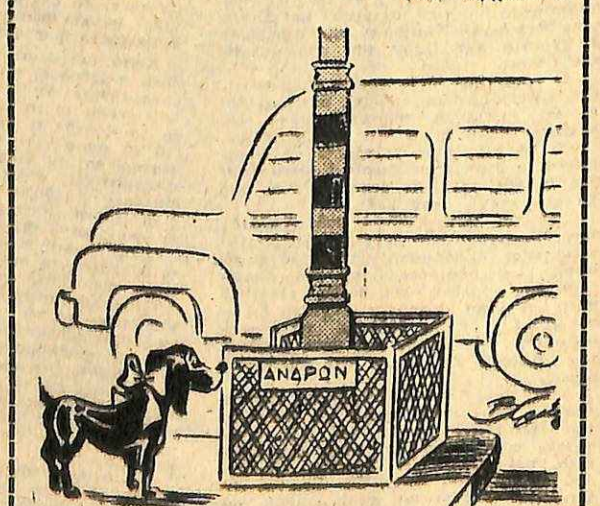
T. MIX.

— Μωρέ, μπράβο ρίξα, κύριε Παπαδόπουλε!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Παλιό ευχαρίστως, δεσποινίς να σάς κάγω
αύξηση, αλλά να δώμε τι λέει και η... έφορος!
(Του Αρχέλαου)

— Και τώρα τι γίνεται;
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Οι περιπέτειες και τ' άπρόοπτα της ονοματολογίας τους

Φαίνεται, πως η τύχη έπαιξε ρόλο και... πέραν του τάφου, σε όσους αποθανάτισαν τα ονόματά τους στους αθηναϊκούς δρόμους. Και συμβαίνει σήμερα, σχετικά με τις υπερσίες που προσφεραν στον τόπο και με την ιστορική τους τοποθέτηση, άλλοι να βρίσκονται έντονοι σε πλατείες λεωφόρους και άλλοι να μένουν ξεχασμένοι σε στενά δρομάκια. Είναι και αυτά δείγμα της ασυναρπείας, που επικράτησε και στην ονομασία των δρόμων, μαζί με τις πολλές άλλες περιπτώσεις που έχουν να επιδείξουν τα δημοτικά μας πράγματα.

Με τα ονόματα των δύο πρώτων βασιλέων της Ελλάδας, του Όθωνος και του Γεωργίου Α', έχουν ονομαστή οι δύο δρόμοι, δεξιά και αριστερά, της Πλατείας του Συντάγματος. Το μήκος του καθενός δεν ξεπερνάει τα 100 μέτρα και κανείς δεν αναφέρει τους δρόμους αυτούς με τα ονόματά τους, γιατί τους καλύπτει το γενικότερο όνομα της πλατείας.

Αντίθετα, οι τρεις πρώτες βασιλίσσες της Ελλάδας — η Αικατερίνη, η Όλγα και η Σοφία — έχουν καλώς με τα ονόματά τους τις τρεις μεγαλύτερες και ωραιότερες λεωφόρους της Αθήνας.

Το ίδιο έγινε και με άλλους τυχερούς των... δρόμων. Και, άσφαλός, δε θα φανταζόταν ο συμπαθής και διαπρεπής επιστήμων και πολιτικός Φωκίων Νέγρης ότι το όνομά του θα αποθανάτιζόταν σε έναν από τους καλύτερους δρόμους της Αθήνας, ενώ ο πρόγονός του ο Θεόδωρος Νέγρης, που υπήρξε και ο πρώτος πρωθυπουργός στην Ελληνική Επανάσταση, δεν βάδισκε ούτε ένα απόμειρο στενό της πρωτεύουσας για την αποθανάτισή του ονόματός του.

Πολλοί ρωτούν: Τι ήταν η Βελ-δενδός με την οποία έχει ονομαστή ο άλλος μεγάλος δρόμος, που σχηματίζεται τώρα πέραν από την Πλατεία της Κυβερνίας, σαν συνέχεια της οδού Φωκίωνος Νέγρη;

Για όσους δεν ξέρουν, τους πληροφορώ ότι η Βελδενδός είναι ένα χαριτωμένο χωριό κοντά στην Κεράνη, από το οποίο καταγόταν ο αρχιτέκτονας Σταμάτης Κλεάνθης, που μαζί με το Γεω-μάνο Σάουμπερτ, έπαισαν (1832) το πρώτο σχέδιο της νεώτερης Αθήνας. Και ενώ η πρωτεύουσα έτιμησε την πατρίδα του Κλεάνθη με ένα μεγάλο δρόμο, έξεχασε τον... ίδιο, ο οποίος στα κά-τω - κάτω της γραφής θα έδι-καυτο να βάλει το όνομά του σε κάποιον αθηναϊκό δρόμο, αφού αυτός ήταν ο ανόδοχος τσώαν α-λίων. Στον Κλεάνθη οφείλονται τα ονόματα των οδών Αϊδού, Αθην-νός, Έρμου, Σταδίου και άκε-τώ, άλλων δρόμων της Αθήνας.

Η σημερινή οδός Κλεάνθους, στη συνοικία του Κεραμεικού, δεν αφορά το συντάκτη του πρώ-του πολεοδομικού σχεδίου της Α-θήνας, αλλά τον άρχαιο φιλόσο-φο Κλεάνθη τον Φωκιάτη, που αντίθετα όλη τη νύχτα γερύ για να εξοικονομή τα έξοδά του και να μπορεί να σπουδάσει.

Τουλάχιστον ο συνεργάτης του Σταμάτη Κλεάνθη, ο Σάουμ-περτ, αν και ξένος στάθηκε πιο τυχερός και το όνομά του δια-νέσθηκε σε κάποιο δρόμο της συνοικίας Κυπριάδου.

Κοντά στη λημοσύνη, που έχει καλύψει τόσους και τόσους που πρόσφεραν υπηρεσίες στον τόπο και στην Αθήνα, έχει προ-σέση και η... αγνωσύνη. Και είδαμε τελευταία να κατεβαίν-τα όνομα του φιλελληνικού βασιλέα της Βαυαρίας Λουδο-βίκου, του πατέρα του Όθωνα, από την πλατεία μεταξύ Δημι-αρχαί και Έθνικής Τραπέζης, όπου το είχε στήσει επί έναν αιώνα η ευηνυμοσύνη των Ελλήνων. Μας δόθηκε η ευκαιρία να γράψω η ευηνυμοσύνη των Ελλήνων, για τις μεγάλες υπηρεσίες που με, σε προηγούμενο σημείωμα, στην Ελλάδα, τόσο στην Αγώνα είχε προσφέρει ο Λουδοβίκος στην Ελλάδα, τόσο στην Αγώνα της Έλευθρίας, όσο και μετά την απελευθέρωση. Και η Αθήνα της Έλευθρίας, εκτός των άλλων δωρεάν έδωσε το όφελός της, για να χτιστούν τα Παλιά Ανάκτορα και το Δη-μοτικό Νοσοκομείο.

Στην ονοματολογία των αθηναϊκών δρόμων συντέλεσαν και πολλοί άλλοι παράγοντες, τυχαίοι, περίεργοι και απροσδόκητοι. Υπήρξαν πολλοί που βάλαν μόνιους τους τα ονόματά τους γύρω τους ή τα δικά τους στο δρόμο που έμεναν όταν ή Αθήνα ήταν ακόμη άρακατοικημένη. Και τα ονόματά τους μέιναν και στην

ως τοπωνυμικά. Άλλοι πάλι, έχοντας φίλους σε παλαιότερα Δη-μοτικά Συμβούλια, είχαν κατορθώσει να δικαιώσουν την ασημι-ητά τους σε κάποιο αθηναϊκό δρόμο. Κά, φυσικά, πρώτοι και καλύτεροι φιγουράρουν στις πινακίδες των δρόμων οι Δημοτικοί Σύμβουλοι και οι «έξεχοντες» συγγενείς των.

Και όταν στα κατοπινά χρόνια επιχειρήθηκε η διόρθωση του κακού και η αλλαγή του ονόματος, ξεσηκώθηκαν όχι μόνο οι έν-διαφερόμενοι «φιλοδοξοί», αλλά και οι άλλοι ιδιοκτήτες και ένοι-κιοι του δρόμου, που δεν ήθελαν ν' αλλάξει το όνομα για να μη δημιουργηθούν λάθη και δυσκολίες στη διεύθυνσή τους. Μερικοί, μάλιστα, έφθαναν στο σημείο να μη δέχονται ν' αλλάξει ούτε ο αριθμός του σπιτιού τους στον ίδιο δρόμο, όταν χρειαζόταν να γίνει καινούργια αριθμηση!

Και οι αντιδράσεις αυτές έφταναν κάποτε και σε συμπλοκές, μεταξύ των περιοίκων της οδού και των δημοτικών υπαλλήλων, που είχαν πάει να τοποθετήσουν την πινακίδα με το καινούργιο όνομα. Και όταν ακόμα η Δημαρχία κατάρθωνε με τη βοήθεια της αστυνομίας να έντοχιση την καινούργια πινακίδα, συνέβαινε συ-χνά ο δρόμος να κρατήσει την παλιά τοπωνυμία του, με την οποία ήταν γνωστός επί ετη.

Ευτυχώς, που η ελληνική ε-σφυρετική ήλθε να διορθώσει κάπως την αναμάλια που δη-μιουργήθηκε. Αναζητήθηκε σε εγκυκλοπαιδικά λεξικά, σε ιστο-ρίες και αρχαία κατοίκια «επιφα-νής» συνώνυμος αυτού του εί-χε βάλε αρχικά το όνομα του στο δρόμο και, συνθέτοντας ανάμεσα στις χιλιάδες των αγωνιστών της Έπανάστασης του 21 και των κατοπινών πολέμων. Και όταν βρισκόταν ο «συνώνυμος», γινό-ταν πλέον ο συμβιβασμός: «Α-φιναν το ίδιο έπιθετο στο δρόμο και αλλάξαν μόνο το μικρό όνο-μα! Έτσι, «κατετίετο φόρος τι-μής» στον άγνωστο ως τότε πο-λεμιστή και έμνευ έκατοπονη-νος και ο «φιλοδοξος» ανόδοχος του δρόμου, αφού αποκτούσε επί-πλέον και... ενδόξους προγόνους!

Για τα ονόματα των «χωρίων και πόλεων» που είχαν «πολιτο-γραφηθή» κατά καιρούς στους α-θηναϊκούς δρόμους, χωρίς καμμία έγκριση, το πράγμα ήταν εύκο-λότερο. Οι διάφορες επιτροπές που συστάθηκαν κατά καιρούς για την ονοματοθεσία των αθη-ναϊκών δρόμων προτίμησαν να τ' αφήσουν, για ν' αποσύγουν γενι-κότερες αναστατώσεις. Γι' αυτό και σήμερα συναντάμε πολλές φορές το όνομα ενός μικρού νη-σιού ή κάποιου άγνωστου χωριού στο δρόμο μιας συνοικίας, που κυριαρχούν τα ονόματα αρχαίων φιλοσόφων και ποιητών!

Ένα άλλο ζήτημα που έπρε-πε ν' αντιμετωπίσουν οι επιτρο-πές ήταν η ονοματοθεσία των και-νούργιων δρόμων. Το 1905 πεν-τακόσιοι δρόμοι της Αθήνας δεν έφεραν κανένα όνομα μολονότι ή-ταν έγκεκριμένοι από το Σχέ-διο Πόλεως. Τότε έγινε μία επι-τροπή, από το Δημαρχο Αθη-νών και τους καθηγητές του Πανεπιστημίου Σπυρ Λαμπρό και Νικόλ. Πολίτη, που μελέτησε το ζήτημα και προσπάθησε μαζί με τα νέα ονόματα, να δώσει και κάποια έννοια στην ονοματολογία των αθηναϊκών δρόμων, που να στηρίζεται σε ιστορικά και τοπο-γραφικά δεδομένα. Πρέπει να σημειώσουμε ότι από την εποχή του γαφικά δεδομένα. Πρέπει να σημειώσουμε ότι από την εποχή του γαφικά δεδομένα. Πρέπει να σημειώσουμε ότι από την εποχή του γαφικά δεδομένα.

Και το ξεκαθάρισμα των αθηναϊκών δρόμων και η ονοματοθεσία τους έγινε, μετά την επέκτασή του σχεδίου της πόλεως, έξα-ν καινούργια. Οι δύο μεγάλες επιτροπές που έγιναν από τον Δήμο Αθηναίων — που έχει και την αρμοδιότητα στο ζήτημα της ονομασίας των οδών — η μία το 1928 και η άλλη το 1938, βελτίωσαν σημαντικά την κατάσταση και βάλαν κάποια τάξη, δο-πορούσε να μην, ύστερ από την άκαταστασία ενός αιώνα.

Στην άκαταστασία αυτή είχαν συντελέσει και οι έπαμβασεις της πολιτικής στο Δήμο Αθηναίων. Υπήρξε εποχή όπου όχι μόνο οι Δημαρχοι έχονταν και φεύγαν μαζί με τις πολιτικές παρατάξεις, αλλά ανεξέλεγκτοι και οι... πινακίδες των δρόμων με τα όνο-ματα των κορυφαίων της παρατάξεως!

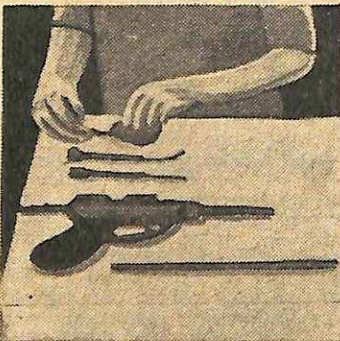
ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το αντικαρκινικό πιστόλι

Ρίχνει σφαίρες ραδιενεργού χρυσού

Η αιτία που προκαλεί τον καρκίνο, παρά τις επίμονες έρευνες που συνεχίζονται σ' όλο τον κόσμο, εξακολουθεί να παραμένει πάντοτε άγνωστη. Μιλούμε συνήθως για έναν ανατομικό πολλαπλασιασμό των κυττάρων του οργανισμού, αλλά δεν ξέραμε τίποτα για τους λόγους στους οποίους όφειλεται αυτός ο πολλαπλασιασμός. Στο ίδιο στάσιο σημείο

Το αντικαρκινικό πιστόλι έχει ένα λεπτό σωλήνα, που τον εισάγει ο γιατρός στον όγκο και πιέζει ύστερα τη σκανδάλη, για να στείλει στο κατάλληλο μέρος ένα βλήμα από ραδιενεργό χρυσό.

Βοσκοποι και τὰ μέσα που διαθέτουμε για την καταπολέμηση αυτής της μάστιγος της ανθρωπότητας. Τὰ κυριώτερα απ' αυτά παραμένουν η ακτινοθεραπεία και η ραδιοθεραπεία.

Μία καινούργια ελπίδα για την ανθρωπότητα εδημοσύνησε τελευταία η βόμβα του ραδιενεργού κοβαλτίου, που επιτρέπει να υποβληθούν σε ακτινοβολία όγκοι εύρισκοι μέρη του σώματος.

Η ανακάλυψη ενός άλλου δόλου, το ίδιο αποτελεσματικού, ανηγγέλθη, επίσης τελευταία. Τη φορά αυτή, όμως, η λέξη δόλος δεν χρησιμοποιείται μεταφορικά. Γιατί πρόκειται πραγματικά για ένα πιστόλι. Για την ακρίβεια για ένα αβιοβασίληγο πιστόλι, σαν αυτά με τὰ οποία παίζουν τὰ παιδιά.

Το αντικαρκινικό πιστόλι εκσφενδονίζει σφαίρες ραδιενεργού χρυσού μέσα στον κακοήγη όγκο.

Όπως είπαμε, το πιστόλι αυτό δεν διαφέρει από τὰ συνηθισμένα. Έχει το κοντάκι του, την κάννη του, τη σκανδάλη του, τη φυσίγγιοθήκη του, τὰ πάντα. Με μόνη τη διαφορά ότι δεν εκσφενδονίζει σφαίρες που σκοτώνουν, αλλά σφαίρες που σώζουν.

Αλλά πώς οι σφαίρες που εκσφενδονίζονται απ' αυτό εισχωρούν μέσα στον κακοήγη όγκο;

Ο γιατρός, όταν πρέκει να χρησιμοποιήσει αυτό το πιστόλι, προσαρμόζει στην κάννη του έναν μακρό και λεπτό σωλήνα, που είναι ένα είδος βελόνας, σαν αυτές που βάζουμε στις σύριγγες για να κάμουμε μια ένεση. Η βελόνα αυτή εισχωρεί σε μεγάλο βάθος μέσα

στις σάρκες και διά μέσου αυτής τὰ ραδιενεργά βλήματα διχετεύονται στον κακοήγη όγκο.

Κάθε φορά που ο γιατρός πιέζει τη σκανδάλη του όπλου, ένα βλήμα από τὰ δέκα πέντε που περιέχονται σ' αυτό διχετεύεται στο μέρος που επιθυμούμε. Αν παρίσταται ανάγκη να εισαχθεί και δεύτερο βλήμα, ο γιατρός θα βγάλει τη βελόνα, θα την κόψει σ' ένα άλλο μέρος που θα τὸ κρίνει κατάλληλο και θα ξαναπιέσει τη σκανδάλη.

Έτσι μπορεί να οίξει περισσότερα από ένα βλήματα μέσα στον κακοήγη όγκο για να επιτύχει ταχύτερα θεραπευτικά αποτελέσματα.

Τὰ βλήματα του ραδιενεργού χρυσού έχουν μήκος τεσσάρων χιλιοστών και πάχος ενός, περιβάλλονται δε από ένα στρώμα πλατίνης που εμποδίζει την έξοδο των καταστροφικών ακτίνων «βήτα» και αφήνει ελεύθερους μόνον τις ακτίνες «γάμμα».

Τὰ πλεονεκτήματα που παρουσιάζει το αντικαρκινικό πιστόλι απέναντι των ράβδων του ραδίου που χρησιμοποιούνται για τη συνήθη ραδιοθεραπεία είναι πολύ μεγάλα.

Ός γνωστόν, οι ράβδοι του ραδίου, ενώ επιδρούν ευεργετικά στον κακοήγη όγκο, βλάπτουν τούς γειτονικούς ιστούς και μπορούν να προκαλέσουν ανεπανόρθωτες καταστροφές. Γι' αυτό δεν μπορούν να παραμείνουν στο ίδιο μέρος επί μακρό χρονικό διάστημα.

Οι σφαίρες του ραδιενεργού χρυσού, αντίθετα, χάνουν τη ραδιενεργειά τους έπειτα από δέκα ημέρες και είναι άβλητοι να προκαλέσουν βλάβες στους γειτονικούς ιστούς κατά το μικρό αυτό χρονικό διάστημα. Δεν υπάρχει λόγος, εξ άλλου, να εξαχθούν από τὸ σώμα τὸ ασθενούς, αφού εκπληρώσουν την αποστολή τους. Μπορούν, τουναντίον, να παραμείνουν εκεί επί απείρον, χωρίς τὸν κίνδυνο να προκαλέσουν τὴν παρασκήνη βλάβη.

Οι ράβδοι του ραδίου, εξ άλλου, δε μπορούν να χρησιμοποιηθούν παρά μόνον προκειμένου για όγκους, που βρίσκονται πολύ κοντὰ στην επιφάνεια του δέρματος. Η βελόνα του αντικαρκινικού πιστολίου, αντίθετα, μπορεί να φθάσει σε μεγάλο βάθος και να διχετεύσει τις μικρές σφαίρες του ραδιενεργού χρυσού μέσα σε όργανα, που δεν μπορούσαν να υποβληθούν με κανένα άλλον τρόπο σε θεραπευτική ακτινοβολία.

●●

Όρμηση για τὰ «άγροικα-ριτσα»

Ένας παράγων της «άρρενοποίησης» των κοριτσιών και της πρόωρης ανάπτυξης των αγοριών ανακαλύφθηκε από τὸν Αμερικανό δόκτορα Α. Μπουτζιόβαν στίς έκκρισεις των επινεφριδίων αδένων. Σε πολλά απ' τὰ παιδιά αυτά,

τὰ επινεφρίδια διογκώνονται και παράγουν μεγάλες ποσότητες μιᾶς ορμόνης, της «πρενιανετιόλης». Η ορμόνη λοιπόν αυτή προκαλεί υπερβολική τριχοφυΐα στὰ κορίτσια, κάνει τὴ φωνή τους βαρεία και δίνει στὸ σώμα τους μιὰ διάπλαση γυναικῶδη και μυώδη, δίχως τις χαρακτηριστικές καμπύλες του φύλου των. Τὰ αγόρια, εξ άλλου αποκτούν, με τὴν ορμὴν αυτή, σεξουαλική ανάπτυξη ἐντλίκων ανδρῶν.

Σε τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις, πρέπει να χορηγούνται στὸ παιδί μικρές και τακτικές δόσεις κορτιζόνης, που κάνουν τὰ επινεφρίδια ν' αναπαύονται, κι' έτσι ελαττώνουν τὴν έκκριση της πρενιανετιόλης. Η θεραπεία όμως αυτή πρέπει να συνεχισθῇ σ' ὅλη τὴ ζωὴ του παιδιού, όπως χορηγείται ἡ ινсуllίνη στους διαβητικούς. Για νὰ ἔχη δε καλύτερα αποτελέσματα, πρέπει ν' ἀρχισθῇ πρὶν γίνῃ τὸ παιδί 2 χρονῶν.

Ο πυρετός θέλει τροφή

Η καινούργια θεραπευτική δὲν παραδέχεται τὴν παλαιὰ θεωρία ὅτι ὁ πυρετός που ἔχει πυρετός, πρέπει νὰ κινή νηστεία. Αντίθετως, σήμερα οἱ γιατροὶ συνιστοῦν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση μιὰ θρεπτικὴ διαίτα, με γάλα, σῦγά, κρέας και βιταμίνες.

Νὰ πὼς ἐξηγείται δε αὐτὴ ἡ ριζικὴ ἀλλαγὴ ἀντιλήψεων: Οἱ σοβαρές μολύνσεις και ὁ ὕψηλος πυρετός, ἀπὸ μικρόβια ἢ ιούς, ἀποδείχθηκε ὅτι ἐπιταχύνουν τὸ ρυθμὸ ὀρισμένων χημικῶν λειτουργιῶν του οργανισμοῦ. Αὐτὸ λοιπὸν προκαλεῖ μεγαλύτερη διάσπαση πρωτεϊνῶν και ἀπώλεια ὕγρων ἀπὸ διάφορα ὄργανα του σώματος. Για νὰ ἐξουδετερωθῶν δε οἱ συνέπειες αὐτές, ἐπιδόλλεται μιὰ διαίτα πλουσία σὲ πρωτεΐνες, αμινοξέα, κάλιο και ὕγρᾳ.

Η μεταφύτευσις επινεφριδίων ξανκνειώνει

Όπως ἀγγέλλει ὁ ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας, ὁ Ρώσος χειρουργὸς Βλαντιμίρ Ντεμίκωφ, βρήκε ἕναν τρόπο νὰ ξανα-νεύων τὰ γερασμένα ζῶα. Τὸ 1952, εἶχε μεταφτεῖ σ' ἕνα γέ-ρικο σκυλὶ τὰ επινεφρίδια ἑνὸς ἄλλου, νέου. Τὸ ζῶο ἀπέκτησε ἑστὶ μιὰ δεύτερη νεότητά, και τὴ διατηρεῖ ἀκόμη και σήμερα. Ἐπειτα ἀπὸ

3 ολοκληρωσ χρονία. Η μεθοδὸς αὐτὴ φαίνεται πὼς σημειώνει πολὺ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπὸ τις μεταμοσχεύσεις γυννητικῶν αδένων πύθκου, που ἐφήρμοξε ἄλλοτε ὁ περίφημος Βορονόφ. Τὰ επινεφρίδια ἐκκρίνουν μιὰ λοχυρὴ διεγερτικὴ οὐσία, που τὸνώνει δολόκληρο τὸν οργανισμό.

Για τις στείρες γυναίκες

Δυὸ ομάδες Αμερικανῶν ἐπιστημόνων, στὴ Βοστώνη και στὸ Καίμπριτζ της Μασαχουσέτης, ἐλπίζουν νὰ βροῦν μιὰ αποτελεσματικὴ θεραπεία τῶν περισσότερῶν περιπτώσεων γυναικείας στειρότητας. Προσπαθοῦν πράγματι ν' ἀπομονώσουν και νὰ συμπυκνώσουν μιὰ ορμὴν, που παίζει βασικὸ ρόλο στὴν ὀρίμανση τῶν ὠορίων. Φαίνεται ὅτι οἱ πὸ πολλές στείρες γυναίκες ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνεπάρκεια της ορμόνης αὐτῆς.

Νέο αντιδιωτικό

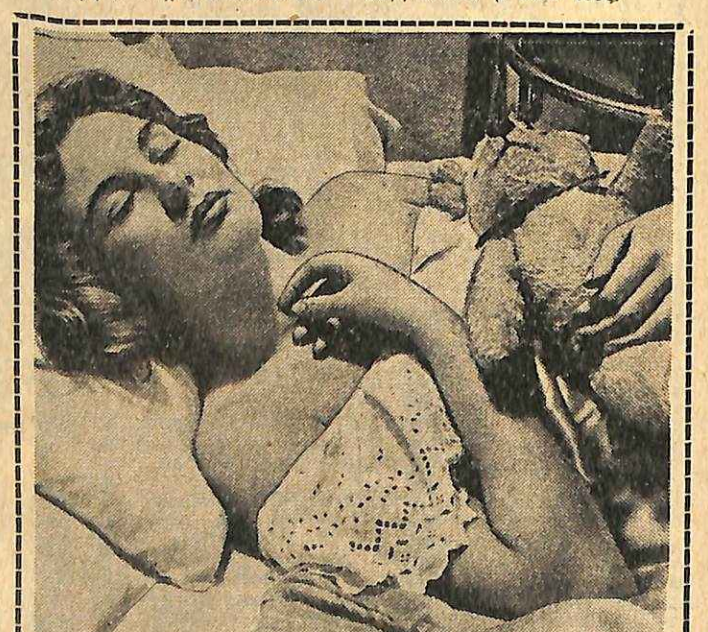
Οἱ μολύνσεις ἀπὸ γονόκοκκο δὲν ὑποχωροῦν πάντοτε εὐκόλα με τὴν πενικιλιλίνη. Ἰδίως δε ὅταν συνυπάρχουν και ἄλλα μικρόβια —πράγμα που ἀποδείχθηκε πὼς συμβαίνει στὰ 34% τῶν περιπτώσεων. Μποροῦν λοιπὸν τώρα νὰ θεραπευθοῦν πολὺ καλύτερα και γρηγορώτερα, μ' ἕνα νέο αντιδιωτικό, τὴν «ἀχρωμυκίνη τετρακυκλίνη».

Φάρμακο για τὸ συνάχι

Τὸ «κορτικλόν» εἶναι μιὰ νέα Αμερικανικὴ σκευασία για τὸ συνάχι, συνδυασμός κορτιζόνης και ἀντισηπτικῶν φαρμάκων, μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ φιαλίδιο ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Οἱ Αμερικανοὶ γιατροὶ διαπιστώσαν με σειρά παρατηρήσεων ὅτι ξεβιδώνεται τὸ ρουθόνια μέσα σὲ 2—5 λεπτά της ὥρας. Η ἀνακουφιστικὴ αὐτὴ ἐνέργεια του διαρκεῖ ἀπὸ 2 ἕως 12 ὥρες.

Τὰ παιδιά μεγαλώνουν τὴν ἡμέρα

Οἱ λεπτομερεῖς παρατηρήσεις που ἔκαμε ὁ δόκτωρ Τζέιμς Χάμιλτον, τοῦ ἱατρικοῦ Κολλεγίου της Νέας Υόρκης, ἀπέδειξαν ὅτι τὰ παιδιά μεγαλώνουν περισσότερον τὴν ἡμέρα, παρά τὴ νύχτα. Ἀποδείχθηκε ἐπίσης ὅτι ὁ ρυθμός τῆς στήσεως εἶναι ὁμοίωτος στὰ ἀδέρφια, ἰδίως δε τὰ δίδυμα, παρά σὲ συνομήλικα παιδιά που δε συγγενεῶν μετξύ τους.

ΤΟ ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ ΠΟΥ ΑΠΟΚΟΙΜΙΖΕΙ

Τὸ μικρὸ ἀρκουδάκι που κρατεῖ στὴν ἀγκάλια της ἡ ἡμορφὴ αὐτὴ νέα, δὲν εἶναι ἕνα ἀπλὸ παιγνίδι, ἀλλὰ μιὰ ηλεκτρικὴ συσκευή που δὲν προφέρει πολὺτιμὴς ὑπηρεσίες σὲ ὄλους πᾶσους ἀπὸ ἀπνία. Ὁ ἐφευρέτης της τὴν βάπτισε «Υπνωματικό» ἐπειδὴ δὲν μὴν κάνει παρὶντὸς τὸ ἀγκάλια ν' ἀποκοιμηθῇ χωρίς νὰ καταφεύγῃ στὴ χρῆσι ὀπνητικῶν. Τὸ ηλεκτρονικὸ ἀρκουδάκι ἀναπνέει με τὸ ρυθμὸ τῶν 10—12 εἰσπνοῶν και ἐκπνοῶν κατὰ λεπτό, με τὸν ἴδιο ρυθμὸ, δηλαδὴ που λειτουργοῦν οἱ πνεύμονες ἑνὸς κοιμώμενου ἀνθρώπου, ὁ ρυθμὸς δε αὐτὸς ἐπηρεάζει τὸν ὀργανισμό και ἀποκοιμίζει μέσα σὲ λίγα λεπτά ἀκόμη κι' ἐκείνους που ὑποφέρουν ἀπὸ βαρεῖας μορφῆς ἀπνία.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ...

Τὰ διαδοχικά στάδια του σχηματισμοῦ του ἐμβρύου

Ὁ σχηματισμός του ἐμβρύου μέσα στὰ σπλάγχνα της μητέρας τὸν ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκπληκτικώτερα θαύματα τῆς Φύσεως. Σὲ 40 βδομάδες περίπου, ἕνας μικροσκοπικὸς σπόρος, ἀόρατος με γυμνὸ μάτι, ἐξελίσσεται σ' ἕνα ζωντανὸ παιδί, βάρους 3 ἢ 3½ κιλῶν και ὕψους 50 πόντων.

Ακόμη καταπληκτικώτερο, δε φαίνεται αὐτὸ τὸ γεγονός ὅ ὅποιον ξέρει λεπτομερῶς πὼς γίνεται ὁ σχηματισμός του ἐμβρύου, βδομάδα με τὴ βδομάδα και μὴν με τὸ μὴν.

Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν, ὑπάρχει μόνον τὸ ὠάριο, ἕνα γονιμοποιημένο κύτταρο. Ὑστερα, τὸ κύτταρο αὐτὸ διχοτομεῖται, γίνεται δηλαδὴ δύο κύτταρα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει κι' ἄλλες πολλές φορές, ὡς δὲν, σὲ 10 μέρες περίπου, τὸ ὠάριον ἔχει γίνῃ μιὰ μικρὴ μάζα κυττάρων.

Στὸ μεταξὺ, ἔχει περάσει ἀπὸ τὴ σάλπιγγα τῆς μητέρας μέσα στὴ μήτρα της. Αὐτὸ μὲν δὲ ἴσχυο ἐπὶ ἕνα σύντομο χρονικὸ διάστημα πάνω στὸ μαλακὸ και λείο βλεννογόνο, ἀρχίζει ὕστερα νὰ τὸν «σκάβει», ὡσπου νὰ φθάσῃ στὸ μυϊκὸ τοίχωμα τῆς μήτρας και νὰ προσκολληθῇ σ' αὐτό.

Απὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ ἀνάπτυξίς του ἐπιταχύνεται. Τὰ ἐξωτερικά κυττάρα μεταβάλλονται στὸν «πλακούντα», ἐνῶ ἀπὸ ὀρισμένα εἰδικὰ ἐσωτερικά κυττάρα ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται τὸ ἴδιο τὸ ἐμβρυον.

Ένα ἀπὸ τὰ πρώτα μέρη του ἐμβρύου που δημιουργεῖται, εἶναι ἡ καρδιά του. Τρεῖς βδομάδες μόνον μετὰ τὴ σύλληψι, συγχωνεύονται μετξύ τους τὰ λεπτότατα αἰμοφόρα ἀγγεῖα και σχηματίζουν ἕνα σωλήνα, που ὀφίσταται πολλές μεταβολές και παίρνει τελικὰ τὴ μορφή τῆς καρδίας.

Η μικρὴ αὐτὴ καρδιά ἀρχίζει τότε νὰ τρέμῃ ἐλαφρά. Ὑστερα κάνει κάπου — κάπου ἕνα δυνατώτερο παλμό. Καί, τελικὰ, καταλήγει νὰ συστέλλεται και νὰ διαστέλλεται ρυθμικά — ἔτσι πού, στὸ τέλος του δευτέρου μηνός, ἀκούγονται πια καθαρά οἱ παλμοί της.

Τὰ χέρια, τὰ πόδια και τὸ κεφάλι διακρίνονται τώρα καθαρά. Στὸ τέλος δὲ τοῦ τρίτου μηνός, ὑπάρχουν οἱ σπόροι, ἀπὸ τούς ὁποίους δὲ σχηματισθοῦ τὰ πρώτα δόντια.

Όταν περάσουν 16 βδομάδες, τὸ ἐμβρυον ἔχει μήκος περί τῶν 12 πόντων και τὰ μέλη του εἶναι πιά σχηματισμένα. Δυὸ — τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, τεντώνεται και κλωσάει. Τώρα ἡ μήτρα ἀντιλαμβάνεται πιά ὅτι ὑπάρχει κάτι ζωντανὸ μέσα στὴν κοιλία της.

Τὸ κεφάλι ἀποκτὰ τριῆς, τὰ δάχτυλα νύχια.

Στὸ τέλος τοῦ ἔκτου μηνός, εἶναι τελείως σχηματισμένα τὰ μέλη του, και ὡστερ' ἀπὸ λίγο ἔχει τσιγγὰ και φρύδια.

Ένα ἐμβρυον 6 μηνῶν κλαίει, ἀν γεννηθῇ πρόωρα. Ἀποδεικνύεται ἔτσι, ὅτι οἱ πνευμονές του εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένοι, ὡστε νὰ λειτουργήσουν για ἕνα

σύντομο χρονικὸ διάστημα — μολονότι ἔχει ἐλάχιστες πιθανότητες νὰ ἐπιζήσῃ περισσότερον ἀπὸ λίγες ὥρες.

Έπειτα ἀπὸ 7 μηνες μέσα στὴ μήτρα, ἔχει ἀποκτήσει μήκος 45 πόντων περίπου και βάρους κάπως λιγώτερο ἀπὸ 1½ κιλό, εἶναι δὲ ἱκανὸ πιά νὰ ζήσει στὸν ἐξωτερικὸ κόσμον, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὴν μητέρα του. Ὡστόσο, εἶναι προτιμώτερον γι' αὐτὸ νὰ μείνῃ ἄλλους 2 μηνες μέσα στὴ μήτρα, για νὰ τελειοποιηθῇ και ἰδίως για ν' ἀποκτήσῃ ὁ ὀργανισμός του πολὺτιμα ἀποθέματα μεταλλικῶν ἀλάτων και λίπους.

Φυσικά, ἡ μήτρα μεγαλώνει σιγά — σιγά, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὡς ἀξιώνουν οἱ διαστάσεις του ἐμβρύου. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ εἶχε μήκος μόλις 6 — 7 πόντων, στὸ τέλος φτάνει τῶν 30 πόντων. Τόσο πρέπει νὰ διασταλθῇ, ὡστε νὰ χωράῃ τὸ ἐμβρυον, τὸν πλακούντα και τὸ ὕγρο που τὸ περιβάλλει και τὸ προφυλάσσει ἀπὸ χτυπήματα κλπ.

Πού βρίσκει ὅμως τὸ ἐμβρυον, ἐπὶ τόσους μηνες, τὰ ἀπαραίτητα θρεπτικά συστατικά για τὴν ἀνάπτυξίς του; Πῶς περνᾷ στὸ δίκτυο του ὀργανισμοῦ τὰ συστατικά τῆς ἐκλεκτῆς τροφῆς και οἱ βιταμίνες που παίρνει ἡ μητέρα;

Ἀπλουστάτα, με τὴ βοήθεια του πλακούντος, που δέχεται θρεπτικὴς οὐσίες και ὀξυγόνο ἀπ' τὸ αἷμα τῶν τοιχωμάτων τῆς μήτρας και τὰ δίνει στὸ ἐμβρυον, μέσα ἀπὸ τὸν «ὀμφαλοὺ λώρο», προσαρμωμένον με τὴ μιὰ ἀκρὴ του στὸν πλακούντα και με τὴν ἄλλη στὸν ὀμφαλὸ τοῦ παιδιοῦ.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλ' ἀντιστρόφως, ἀπαλλάσσεται ὁ ὀργανισμός του ἐμβρύου ἀπὸ τὰ ἀχρήστα ὑποπροϊόντα του, που περνᾷ στὸ αἷμα τῆς μητέρας.

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ μήτρα δὲν κρατεῖ μόνον τὸ παιδί της μέσα στὰ σπλάγχνα της, ἀλλὰ και ἀναπνέει γι' αὐτό, τρέφει και τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ βλαβερὰ δηλητήρια, ὡς, δ' αὐτοὺ τὸ βγάλῃ στὸν κόσμον. Ὑστερ' αὐτοῦ πιά ἀξιοθαύμαστο ἡ πιά σοφὰ ρυθμισμένο;

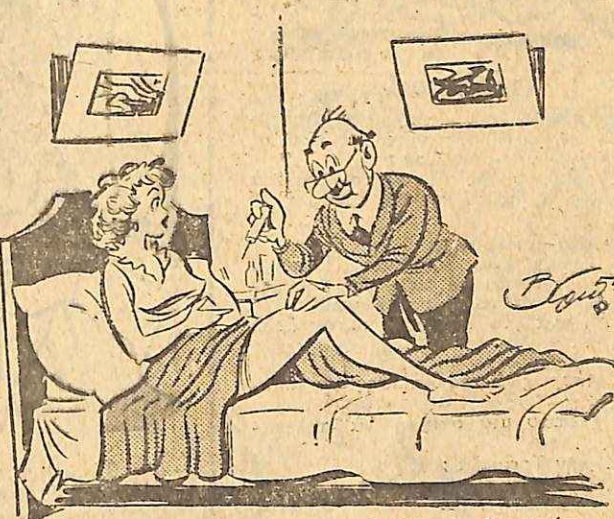
●●

Πόσοι σώθηκαν με τις σουλφαμίδες

Σύμφωνα με μιὰ στατιστικὴ, οἱ σουλφαμίδες ἔσωσαν, μέσα σὲ 15 χρόνια, τὴ ζωὴ 1½ εκατομμυρίων Αμερικανῶν, που δὲ πέθαιναν ἄλλως ἀπὸ πνευμονία, στρεπτοκοκκικὴς μολύνσεις, ἐπιλόχειο πυρετὸ, σφιλίδα, σκληροειδίτιδα κι' ἄλλες τέτοιες ἀσθένειες. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς βγαίνει ἀπὸ τὰ στοιχεία τῆς θνησιμότητος τοῦ ἔτους 1937, ὅταν δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμη οἱ σουλφαμίδες. Δὲν συμπεριλαμβάνονται δε σ' αὐτὸν οἱ περιπτώσεις φυματώσεως ἢ ἄλλων ἀσθενειῶν, που νίκηθηκαν μάλλον με τὰ ἀντιβιοτικά και με ἄλλα χημικά φάρμακα.

Συνθετικὴ τεστοστερόνη ἀπὸ τὴν πίσσα

Δυὸ χημικοὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Οὐάσκινς ἐπέτυχαν για πρώτη φορά, τὴν παραγωγή συνθετικῆς τεστοστερόνης (ἀρρενικῆς γυννητικῆς ορμόνης) ἀπὸ ἄλλα προϊόντα τῆς πίσσας. Ὡς τώρα, ἡ τεστοστερόνη παραγόταν με μιὰ πολὺπλοκὴ μεθόδον ἀπὸ τὴ χοληστερόλη.

— Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρέ! Ένα παλιουσνάχι εἶχα και μ' ἔχετε τρελλάνει ἐδῶ και μιὰ βδομάδα στὴς πεννιμίες!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δεσποινίς Οὐρανία, σὰς βεβαίω δεῖ νὰ εἶμαι τέλειος σύζυγος! Μιὰ δοκιμὴ θὰ σὰς πείσῃ! (Τοῦ Ἀρχελαῶ)

— Για στα... πόδια σου. Ποτέ δὲν δίνει κουμπουά!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Έκδικησι!

—Μά πώς σου κατέβηκε ν' άποτυ-
πώσης τη φωνή της γυναίκας σου σ'
ένα δίσκο γραμμοφώνου;
—Γιά να νιώθω την ευχαρίστησι να
την κάνω να σωπαίνει όταν θέλω!

Μεταξύ μπεκρήδων:

—Έχομε ένα δεκάρικο. Προτείνω
να πιούμε κρασί με τις έννεα δραχμές
και τα ρέστα να πάρουμε ψωμί.
—Τί να το κάνουμε τόσο πολύ
ψωμί;...

—Μπορείς να μου δανείσης ένα χιλιά-
ρικο;

—Στάσου μιά στιγμή να τηλεφω-
νήσω...

—Στην Τράπεζα;

—Όχι στο φρενοκομείο!...

Ο μικρός στὸν ἐπισκέπτη:

—Ο μπαμπάς μου είναι στο κρεβάτι,
κύριε, και δεν μπορεί να δεχθῇ κανένα.
—Ελπίζω να μην πρόκειται για κάτι
τό σοβαρό.

—Α, όχι. Ή μαμά του μπαλάνει το
παντελόνι.

—Τί έννοούμε, μπαμπά, όταν μι-
λάμε για τη σοβαρή και τη κωμική
πλευρά ενός πράγματος;

—Ας υποθέσουμε πώς ἡ μητέρα
σου αγοράζει ένα καινούργιο καπέλλο.
Όλοι βλέπουνε την κωμική πλευρά, ἐ-
νώ ἐγώ μονάχα βλέπω τη σοβαρή!

—Δέν πιστεύω να μου πῆς πώς είναι
δική μου αὐτή ἡ ξανθή τρίχα που βόηκα
πάνω στο σακκάκι σου! Εγώ εἰμαι
καστανή...

—Ναί, μά εἶχες να ξεσκονίσης το
σακκάκι μου ἀπὸ πέρυσι, πού ἦσουν
ξανθή!

Ε'κείνη: "Ω, δέν μ' ἀγαπᾶς πιά!
Τὸ βλέπω..."

Ε'κείνος: "Αν τὸ βλέπης θά πῇ
πὼς δέν με ἀγαπᾶς οὔτε σύ. Γιατί ὁ
ἀληθινὸς ἔρως εἶναι τυφλός!"

Στὸ ξενοδοχείο:

—Μά γιατί ἔχει τόσο πολλές μύγες
αὐτὴ ἡ κάμαρα;

—Ξερετε, κύριε, πρὶν ἀπὸ σᾶς τὸ
κρατοῦσε ἓνα ἀντράγγου που περνοῦσε
τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

—Ξέρεis ἂν ἔχη καλὴ προίκα αὐτὴ
ἡ δεσποινίς;

—Γιατί ρωτᾶς;

—Νὰ σοῦ πῶ... Θά ἰτὴν ἐρωτεύο-
μουν με μεγάλη μου εὐχαρίστησι...

—Κατάλαβε: Προτοῦ πάρης φωτιά
θέλεις... ν' ἀσφαλιστῇς!...

Ο πρόεδρος τοῦ δικα-
στηρίου: Κατηγοροῦμεν, νομίζω
ὅτι πρέπει ν' ἀλλάξης τίς συναναстро-
φές σου.

Ο κατηγοροῦμενος: Μά, κύ-
ριε πρόεδρε, ἔχω να κάνω διαρκῶς με
δικαστᾶς, ἀστυνομικούς καὶ δικηγό-
ρους!

—Εἶναι ἀξιοθαύμαστο τὸ γεγονός ὅτι
οἱ γυναῖκες μῆταν σ' ὅλα τ' ἀνδρικά
ἐπαγγέλματα!

—Όχι δά! Εἶδες καμμιά γυναῖκα νὰ
ὀδηγῇ τράμ ἢ λεωφορεῖο;

—Εχεις ὁ "νο"... Ἀλλά γιατί;

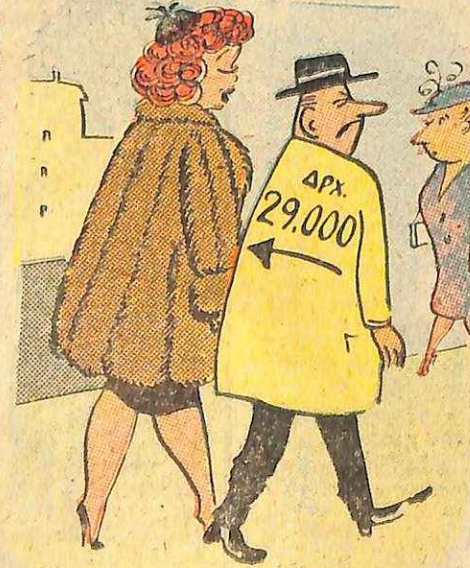
—Επειδὴ θά κέρυται μπροστὰ τοὺς
μιά ἐπιγροχή πού θά λῆ: «Αἰαγο-
ρεύεται τὸ ὀμιλεῖν».

—Τί κρίμα κυρία μου, πού δέν
μπορεῖτε νὰ ὀπτε πόσο σᾶς πάει!...

—Μόνον ὅταν τὸν ἐπλυνᾶ κατα-
λαβᾶ πὼς εἶν' ὁ γυιὸς σου, Κατίνα.
Βέβαια ὁ δικός μου βοισκεται ἐκεῖ!...

Γιά να σκάσουν οἱ ζηλιάρες.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΩΣΗ

Σ' ἓνα νέο σύστημα πουντρούσιματος,
χρησιμοποιοῦνται δύο πουντρες, με διαφο-
ρετικὸ χρώμα καὶ σύνθεσι. Ἀπὸ τὸ πρό-
σωπο καθαριστὴ καλά κι' ἀλείφτῃ μ' ἓνα
λεπτὸ στρώμα φὸν-ντε-νέ, πουντρούρεσε με
πουντρε ομοιόχρωμη με τὴν ἐπιδερμίδα
σας. Πάνω ἀπ' αὐτὴν βάξετε τὸ κοκκινάδι
γιὰ τὰ μάγουλα — ἂν μεταχειρίζεσθε τέ-
τοιο κοκκινάδι, σὲ σκόνῃ. Ἀν ὅμως χρη-
σιμοποιῆτε πάστα, τὴ βάξετε μετὰ τὴν κρέ-
μα καὶ πρὶν ἀπ' τὴν πρώτη πουντρε.

Ἡ δεύτερη πουντρε χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ
κάνῃ ομοιόμορφο τὸ μαγιὰς. Πρέπει νάνα
σκουρότερη ἀπ' τὴν πρώτη καὶ νὰ κολλᾷ
περισσότερο.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ μακιγιάζ γίνεται
πιὸ ἐλαφρὸ καὶ διαφανές καὶ διατηρεῖται
ἐπὶ πολλὰς ὥρες.

Εἰς ἄλλου, μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε διά-
φορα ὥρασια ἀποτελέσματα, συνδυάζοντας
καταλλῆλως τίς δύο πουντρες.

Όταν π. χ., τὸ μέτωπο μὲν ξεσκέπα-
στο, με τὸ χτένισμά σας, πρέπει νάνα ὅ-
σο τὸ δυνατόν φωτεινότερο. Τοῦ βάξετε
λοιπὸν περισσότερο ἢ ἀποκλειστικὰ τὴν ἀ-
νοιχτοχρῶμη πουντρε. Τὸ φωτεινὸ μέτωπο
δίνει μιά ὀμι ἡρεμὴ καὶ νεανικὴ.

Γιὰ τὸ βράδυ, με τὸ τεχνητὸ φῶς, χρη-
σιμοποιῆτε τίς δύο πουντρες ἀντιθέτως, δη-
λαδή πρώτα τὴ σκούρα, πάνω ἀπ' τὴν κρέ-
μα, κι' ὕστερα τὴν ανοιχτότερη.

Καὶ μιά τελευταία συμβουλή: Πλένετε
ἢ ἀλλάζετε συχνὰ τὸ «πούπουλο» με τὸ ὁ-
ποῖο πουντρούρεσθε. Γιατί, ὅταν τὸ μετα-
χειρίζεσθε λερωμένο, μπορεῖ νὰ σᾶς προ-
καλέσῃ μπιμπικία, σπείρακία ἢ διαστολὴ
τῶν πόρων τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου

Καλοὶ τρόποι

Δυὸ ἀνδραπο με ἀντίληψι ἢ δυὸ κοῦτοι
συζητοῦν πολὺ ευχαρίστως μετὰ τὸν
Προκειμένου ὅμως γιὰ ἓνα ἔξυπνο κι' ἓνα
κούτο, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μὴν ἀπαυ-
δῇσῃ ὁ πρῶτος καὶ νὰ μὴν παρσῇ τοὺς
κανόνες τῆς εὐγενείας... Ὡς γνωστὸν δέ,
οἱ κοῦτοι θίγονται εὐκόλα κι' εἶναι ἐκδι-
κητικοί.

Ἀν λοιπὸν ἡ κακὴ σας τυχὴ σᾶς φέρῃ
ἓνα τέτοιο, συντομῆστε ὅσο τὸ δυνατόν
τὴν κουβέντα σας, προσφέροντάς του ἓνα
ὀποιοδήποτε ἄλλο μέσον γιὰ νὰ περάσῃ
τὴν ὥρα του. Δώστε του π. χ. νὰ ξεφυλ-
λίσῃ ἓνα ἀλμπουμ με φωτογραφίες, ὥστε
νὰ μπορέσετε νὰ σταματήσετε τὴ συζητή-
σι... καὶ ν' ἀνασάνετε!

Όταν ἓνας ἀντρας συζητῇ ἰδιαίτερως
με μιά γυναῖκα, καλὸ εἶναι ν' ἀποφεύγῃ
κάθε σοβαρὸ θέμα καὶ νὰ μιλᾷ κυρίως
γιὰ τίς μικροιστορίες τῆς ἡμέρας, γιὰ τὴ
μόδα, κλπ.

Ἀν μιλάτε με μιά μητέρα, δείχτε ἐν-
διαφέρον γιὰ τὸ παιδί της, λέγοντάς της
πὼς εἶναι ὀμορφο, πὼς τῆς μοιάζει, κλπ.
Εἶναι βέβαιον πὼς θὰ τὴν ἐνθουσιάζετε ἔτσι.

Ἡ ἀκριβεία στὰ ραντεβού

Πρέπει νᾶσαστε πάντα ἀκριβῆς στὰ ραν-
τεβού σας. Ἀν ἔχετε ἓνα ραντεβού σπῆ-
τι σας, ἀφιερῶνσθε ἀποκλειστικὰ στὸ πρό-
σωπο που περιμένετε, καὶ δέν δέχεσθε τότε
κανένα ἄλλο ἐπισκέπτη.

Επιτρέπεται νὰ καθυστερήσετε μόνο λί-
γα λεπτά ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ ραντεβού. Καλ-
λύτερα ὅμως νὰ μὴν ἐπωφελησθε ἀπ' αὐτὸ
τὸ δικαίωμα. Ἰδίως ὅταν τὸ ραντεβού ἔχη
ὀρισθῇ στὸ δρόμο ἢ σὲ ἄλλο δημόσιο μέ-
ρος.

Φυσικά, δέν μιλάμε ἐδῶ γιὰ τὰ ἐρωτι-
κά ραντεβού, γιατί αὐτὰ δέν διέπονται
ἀπ' τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφοράς,
ἀλλὰ ἀπ' τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς.

Μίγμα γιὰ τίς σχισμὲς τῶν πατωμάτων

Ἐνα μίγμα κατάλληλον γιὰ νὰ βουλῶ-
σετε τίς τρύπες καὶ τίς σχισμὲς τῶν ξυ-
λινῶν πατωμάτων εἶναι τὸ ἑξῆς: Λιώνετε
στὴ φωτιά 20 δράμια ψαρόκολλα σὲ μισὴ
ὀκά νερό. Προσθέτετε 40 δράμια σιμιγδα-
λι, 2 δράμια στύψι καὶ τόσο προνίδι, ὥ-
στε νὰ σχηματισθῇ μιά ζύμη ἀρκετὰ πη-
χτή.

Γιὰ τίς σόμπες πού καπνίζουν

Πὼς διορθώνεται τὸ ἐλάττωμα πού ἔ-
χουν οἱ σόμπες νὰ καπνίζουν ὅταν τίς πρῶ-
ταναῶουμε;

Τὸ πράγμα εἶναι εὐκόλο: Κάψτε μέσα
μερικὲς παλῆς ἐφημερίδες, πού, δίχως νὰ
δημιουργοῦνε καπνὸ, ζεσταίνουν τὸν ἀέρα
τοῦ σωλήνος καὶ διευκολύνουν ἔτσι τὸ «πρά-
γμα». Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ, ἡ σόμπα λει-
τουργεῖ πιά κανονικά.

Οἱ Μπαρκε
Μάδα Πάουερς

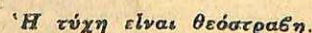
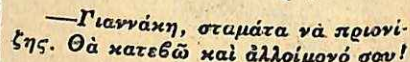

ΟΙ -ροφές τοῦ μέλλοντος

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ὁ λόγος πού τόσο λίγοι γάμοι εἶναι εὐτυχισμένοι εἶνε ὅτι οἱ γυναῖκες πλέκουν δίχτυα ἀντὶ νὰ σπιάσουν φωλιές.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ δὲ διὰ
τὰ πρὸ τῆς ἐκείνης

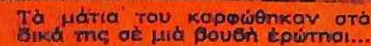
Βασιλείς καὶ πρίγκηπες, ποὺ θυσιάσθη-
καν γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος
τους κι' ἄλλοι ποὺ παραιτήθηκαν ἀπὸ
τὰ δικαιώματά τους πρὸς χάριν τῆς
ἀναγκημένης τους

όταν της τρυπούσαν την καρδιά, έξ' άλλου, έχου-
 σεν Δεκάδες μυθιστοήματα, της Μαργαρίτας
 γραφή για τον Έρωτα της Βαλούς, του
 Β. της Γαλλίας και της Αικατερίνης των
 Μεδίκων. Για να πάρει ο ανταγωνισμός με
 ταξεί των Βασιλικών Οίκων της Γαλλίας
 και της Ναβάρρας, η Μαργαρίτα που πέ-
 ραζε στην ιστορία με το όνομα Βασίλισσα
 Μαργκό, αναγκάστηκε να πείσει τον μεγά-
 λο της έρωτα για τον Έρωτο της Γκιζ και
 να παντρευτεί τον Έρκα της Ναβάρρας
 Τά δώμα της εκκλησίας Μαργκό ήτα-

Στην εποχή, που ο Φαρούκ ήταν ακό-
μη παντρεύοντας, οι δυο αδελφές του άφη-
σαν την όργη του, και παρατηρήθηκαν ά-
λλα τα δικαιώματά τους, για να παντρευ-
τούν δυο άπληστοι άτομα. Τέλος, η διάδοση
του θρόνου της Νοβονγία, προκήρυξε ο
Ράμπινιλι, παρατηρήθηκε, εδώ και τρία χι-
λιά από τα δικαιώματά της για να πραγ-
ματοποιηθεί το δικαίωμά της. Να παντρευτεί
ένα νεαρό έφορτιστή, γενναίο ναυτικό κα-
ρπώσα της αντιστάσεως της πατριδότης της

4. Ηλικίας 113 χρόνων, ο Άμερικανός Γουόλτερ Γουίλιαμς, κάτοικος του Φρανκλίν του Τέξας, είναι ο τελευταίος επιζών στρατιώτης του Αμερικανικού Στρατού πολέμου 'Ο Γουίλιαμς βρισκόταν στο Ατόμιτς, το 1865, την ημέρα που οι στρατιώτες Αφ' ανατολής σπών στρατηγικό Γκρίντν των Βορείων Στρατών του Γουίλιαμς είναι τυφλός και γι' αυτό χρειάζεται την βοήθεια της εγγονής του, μαζί με φίλη ή να μετακινήσει.

ΧΟΡΥΓ ΚΑΡΔΙΑ

 ΕΝ ἦταν ἔρωτας αὐτὸς ἦταν πρᾶγματικό, ἀπερίγραπτο μαρτύριο!... Ἐνα μαρτύριο ἀβάσταχτο γιὰ τὸν Τέλη, ποὺ ἀγαποῦσε ὡς τὴν ἀπελπίσας μιά κοῦκλα χωρὶς καρδιά! Τῆς τότε δώσε! ὅλα, κι' ἔχειν δὲν τοῦχε ἀνταποδῶσει παρὰ ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησι!... Γιατί; Γιατί;... Δὲ μπορούσε ὁ φτωχὸς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ, δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό του!... Ἦτανε γενναῖος ἀνέναντί της, τρυφερός, ὁλοκληρωτικά δοσμένος σ' αὐτήν. Κι' ἐκείνη δεχότανε τίς θυσίες του σὰν προσφορὲς ποὺ χρυσταίνονταν στὴν προσωπικότητά της, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τίς ἀνταποδώσῃ με τίποτα... με τίποτα!... Ἐνα βράδυ, ὁ Τέλης θέλησε νάχη μιά ὀριστική ἐξήγησι μαζί της. Ἦταν ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο, μὲ βροχή. Ἡ Ρόζα τὸν δέχτηκε με τὴν συνθησιμένη της ἀδιαφορία, γεμάτη ψυχρότητα, στὸ μικρὸ κομψὸ διαμερίσμαί της, ποὺ τὸ ζέστανε τὸ καλοριφέρ, ὅχι ὅμως καὶ ὁ ἔρωας... — Μὰ, δὲν ἔχεις καρδιά; Δὲν εἶσαι ἀνθρώπινο πλάσμα; τίς φωνάζε σὲ μιά στιγμή ἐκεῖνος, πιάνοντας τὸ χερί της. — Μοῦ πονάς τὰ δάχτυλά... τοῦ ἀποκριθὲ ἀπλά. — Θὰ στὰ γυρίσω ὅλα! Θὰ σὲ λύσω καὶ σένα! Τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω με ἀπερίγραπτη περιφρόνησι καὶ τοῦ πέταξε: — Εἶσαι ἀστεῖος! — Ξαφνικά, ὁ Τέλης τῆς ἔφερε τὰ χέρια καὶ ἔπρεσε σὲ μιά πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του. Δάκρυα γεμάτα λύσσα τρέχαν ἀπὸ τὰ μάτια του. — Μὰ, γιατί;... Γιατί;... μονολογοῦσε μέσα στὰ ἀναφυλλητά του. Τί ἐπαιζα γιὰ νὰ βασανίζουμαι ἔτσι; Δὲ μπορούσας κι' ἐγὼ νὰ βρῶ μιά γυναῖκα μὲ λίγη καρδιά, μὲ λίγο πόνο, μὲ λίγο ἀσθένεια;... Ἡ Ἀλίκη τὸν κύτταξε τώρα λιγώτερο ἐιρωνικά. Τὸ χαμόγελό της εἶχε σβῆσι τὸν σαρκοῦδο κατακόκκινα χείλια της καὶ μιά

καταχολικά βήματα στη ζωή... Κι' από τότε που άρχισε να νοιώθει τον κόσμο, η μικρή με τους άγνωστους γονείς έβασε σκοπό της να κουρλιάσει τους άντρες... Κι' ως τώρα, το κατάφερε... Τόσοι κι' τόσοι υποπατήθηκαν από την αφάνιστη σκληρότητά της! Όσοι, ήρες έσύ... Κι' έσύ έπρεπε να κουρλιάσεις... Μά, έσύ, ήσουν ο πιο άδύνατος απ' όλους... Έκλαμες... Σε λυπήθηκα... Τώρα έξοις! Δεν με παρεξηγείς.

Όρθός, την κύτταξε τώρα με λατρεία και απόγνωση:

— Άλκιε!

— Φύγε, Τελή... του είπε σιγά, ήρεμα. Όλα τέλειωσαν μεταξύ μας... Δεν είναι δυνατό την καρδιά μου να φιληθή η αγάπη... Σάν τρελλά, άνοιξε εκείνος την πόρτα και βγήκε έξω. Τώρα την κάδεσε όλα! Και ήξερε ακόμα πώς ποτέ, ποτέ δε θά κέρδιζε την καρδιά της μόνις γυναικάς που αγαπούσε ως την λατρεία, ως την τρέλα! Τί την ήθελε πια τη ζωή...

...Τά έμμερώματα της άλλης μέρας τον βρήκανε κρεμασμένον από ένα πεύκο κάποιου μικρού δάσους γύρω από την Αθήνα!

Και η Άλκιε, η άμυχη κοίταλα, ήνοιξε για πρώτη φορά την καρδιά της να λυγρή μέσα στο καμνί του πόνου, κι' έκλαμε, για πρώτη φορά στη ζωή της, αυτόν, που δεν είχε καταφέρει να αγαπήσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Andrés Borell

ακά συμπίπναι διαγραφάτον ἀπλὰ στὰ μάτια της.
Τὸν ἐξέλασε καὶ ἀκούμπησε τὸ χεῖρ της ἀπάνω στὸ κεφάλι του:
— 'Άκουσε... μὴν κλάις... τοῦ ψιθύρισε. Ἀτυχία σου ἦτανε νὰ μὲ γνωρίστης, συμφωνῶ. Καὶ ἐγὼ ὅμως, ποῦ σου φέρομαι ἐστὶ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα, ἔχω γι' ἀφορμὴ μιὰ μεγάλη ἀνθρωπινὴ δικαιολογία...

Σήκωσε ὁ Τέλης τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά του:

— Δικαιολογία;...

— Ναί... τοῦ πῆγε με μίσος. Οἱ ἄντρες εἶναι κτήνη! Τοῦλάχιστον οἱ περισσότεροι... Ἐγὼ βάλει σκοπὸ τῆς ζωῆς μου νὰ τοὺς παιδεύω, νὰ τοὺς σέσωγα στὰ πόδια μου σὰ σκυλιά, καὶ νὰ τοὺς πετάω ὑστερα ἀπὸ τὴν πόρτα μου σὰ σκουπίδια, χωρὶς νὰ τοὺς δῶ τίποτε...

Τώρα, τὰ δάκρυα τοῦ Τέλη εἶχανε στεγνώσει ἐντελῶς.

— Ἀλίκη, κάτι μου κρύβεις, τῆς εἶπε σιγὰ.

Τὰ μάτια της ἀστράψανε σὰν ἀστράλινα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ...

— Ναί, κάτι σου κρύβω.... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ σφιγμένα δόντια. Πῆγε σ' ἓνα ἐπιπλόν, ἔβγαλε κάτι ἀπὸ μέσα καὶ τοῦ τῶσε. Ἦταν ἓνα φύλλο παλῆας ἐφημερίδας.

Ὁ Τέλης τὸ πῆρε καὶ διάβασε ἀπὸ πάνω, δίπλα στὸν τίτλο, τὴν ἡμερομηνία: «23 Δεκεμβρίου 1933».

Τὰ μάτια του κορφάθηκαν στὰ διὰ τῆς σὲ μιὰ βουβὴ ἐρώτησι.

— Νά, ἐδῶ... τοῦ εἶπε ἐκεῖνη, ἀνοίγοντας τὴν ἐφημερίδα καὶ δείχνοντάς του μιὰ εἰδησι μὲ ψιλὰ στοιχεῖα στὴν προτελευταία σελίδα.

Ὁ Τέλης ἔσκυψε καὶ διάβασε:

«Χθὲς τὴν νύκτα ὁ ἐργάτης Νικόλαος Μ..., ἐπιστρέφων εἰς τὴν παρὰ τὴν ὁδὸν Μυλλέρου οἰκίαν του, εὗρεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου γυναῖκα ἡμιθνή. Εἰς τὶς φωνὲς τοῦ ἐργάτου, προσετρεξάν οἱ περικοίκοι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνῶνυσαν τὴν ἀγνώστον γυναῖκα εἰς τὸν Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπου καὶ διαπιστώθη ὅτι αὐτὴ εἶχεν ὑποστῇ ὀξυτάτην δηλητηρίασιν ἐξ ἀγνώστου δηλητηρίου. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν Ιατρῶν, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ δὲν κατέστη δυνατόν νὰ σωθῇ. Προτὺ ἐκπευσθὶ κατῶρθεσε νὰ ψελλίσῃ:

— Σκοτώθηκα μὲ μὴ μου... Ἄς τοῦ πουν δὲν τοῦ κρατᾷ κακία... κι' ἄς εἶναι εὐτυχισμένη ἡ κορούλα μου.. στὸ βρεφοκομεῖο...

Ἦταν οἱ τελευταῖες τῆς λέξεις.

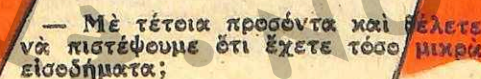
Ἐκ τῶν ἀνακρίσεων ἦλθεν εἰς φῶς ὅτι ἡ αὐτόχειρ, ἐργαζομένη ἀπὸ διαιτίας τῶς οἰκονόμου εἰς τὴν οἰκίαν Ψ..., συνεδῆθη ἐρωτικῶς μετὰ τοῦ κυρίου της, ἐκ τῆς σχέσεως δὲ αὐτῆς, ἐγεννήθη θυγάτριον. Ἐξ αἰτίας τοῦ τοκετοῦ της, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἀπεπέμψθη ἐκ τῆς οἰκίας εἰς ἅν ἐνταλάτο, εὐρεθείσα δὲ πρὸ τοῦ διλημματός, ἡ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τέκνον της, ἢ νὰ τὸ καταδικάσῃ εἰς τὸν ἐκ πείνης θάνατον, ἐρρίψεν αὐτὸ τὰς πρώτας κυκτερίας ὥρας εἰς τὸν βρεφοδόχον τοῦ Βρεφοκομείου, ἀκολουθῶς δὲ ἑτερομάτισε τὴν ζωὴν της.

»Αἱ ἀνακρίσεις συνεχίζονται».

»Αι ανάκρισεις συνεχίζονται.»

— Ὅταν ὁ Γέλης σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν παλιὰ, κιτρινωμένη ἐφημερίδα, εἶδε τὰ ἀλοσκοτεινά μάτια τῆς Ἀλίσσης νὰ τὸν κυτᾶνε.

— Ἀπὸ τότε, ψιθύρισε ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα, σὺν τῇ συνέχει τὴν εἰδησιὴ τῆς παλιᾶς ἐφημερίδας μὲ δικὰ τῆς λόγια, περάσανε πολλὰ χρόνια... Τὸ κοριτσάκι, τὸ ἔκθετο κοριτσάκι τοῦ βρεφοκομείου ἔγινε κοπέλλα, καὶ ὁμορφὴ ὅπως τῆς λέγανε καὶ σκληρὴ ὅπως τὸνοιαρε μέσα της... Κάποια γρη῏ ἐπιστάτισσα τοῦ Βρεφοκομείου, τῆς εἶχε φυλάξει αὐτὴ τὴν παλιὰ ἐφημερίδα, ποὺ διηγότανε τὴν τραγικὴ ἱστορίᾳ της, τὰ πρῶτα τῆς με-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

«Μη βιάζεσαι όμως να θυμώσεις. Όταν τελειώσης το γράμμα μου θα καταλάβεις».

του. «Αλλ' άμέσως έπειτα ξαναπήρε το είρω-
νό ύφος του.

— «Ήρθε; μου είπε.

— Σκόπηκα πώς και γι' αυτόν και για μένα
ήταν καλύτερο ν' αφήσω τους προλόγους και
να του πω με λίγα λόγια για ποιο λόγο είχα
πάει στο σπίτι του εκείνο το βράδυ.

— Μαρσέλ, του είπα, πρέπει να σου εξη-
γήσω...

— Με σταμάτησε με μια κουρασμένη κίνηση,
— Για ποιο λόγο; μου άπάντησε. Οι εξη-
γήσεις σου μου είναι περιττές... Είσαι ευτυχι-
σμένη με την καινούργια σου αγάπη;

— Θα παντρευτούμε σε λίγες ημέρες...

— Τα συγχαρητήριά μου!...

— Το πρόσωπό του πήρε, ξαφνικά, μια κακή

έκφραση.

— Τι θα έλεγες, όμως, αν έστελνα σ' αυτό

τόν άνθρωπο τα γράμματά σου; με ρώτησε.

— Ο Ζαν ξέρει το σύνδεσμό μου μαζί σου,

άπάντησα.

— Φαντάζομαι ότι θα ένθουσιαστή, όταν
διαβάσει αυτά τα γράμματα, συνέχισε. Και ξέρεις;... Σκέφτομαι
πώς θα είναι ένα θαυμάσιο γαμήλιο δώρο... Μην ξεχάσεις, σε πα-
ρακαλώ, να με ειδοποιήσης ποιά ημέρα θα γίνουν οι γάμοι σας.

— Θα το κάμης αυτό, Μαρσέλ;

— Και βέβαια θα το κάμω!... Δεν είναι αλήθεια πώς θα
με ήθελες πιδ μεγαλόψυχο;... Βλέπεις, όμως, ότι δεν είμαι. Ή
μεγαλοψυχία μπροστά σε μια άπιστη γυναίκα είναι κουταμάρα.
Ετσι, τουλάχιστον, δεν θα μπορέης να λες και στο καινούργιο
θύμα σου τα ίδια ψέμματα που έλεγες και σε μένα.

— Άρχισε έτσι να μου μιλάει σκληρά και να μου λέει προσβλη-
τικά λόγια. Με καυρέλιασε. Του κάκου αγωνιζόμουν να κρατήσω
την ήρεμία μου. Είχα αρχίσει να ένκουρίζωμαι.

— Τα μάτια μου πέσανε, ξαφνικά, στο αντίκειμενο που είχε
κρύψει βιαστικά κάτω από τα χαρτιά του, όταν με είδε να
μπάινω στο γραφείο του. Ήταν ένα περιστρόφο.

— Χωρίς να καταλάβω τί έκανα, τινάχτηκε σαν τίγρις κι' άρ-
παξα αυτό το όπλο.

— Εμπρός, φώναξα διευθύνοντας την κίνησή του προς το μέ-
ρος του Μαρσέλ. Δώσε μου τα γράμματά μου!...

— Σκότωσέ με, λοιπόν... Ά, δεν τολμάς!...».

— Και ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

— Τη στιγμή εκείνη, η σφαίρα έφυγε από την κάννη του ό-
πλου. Είχα πιέσει με τη βέλησή μου τη σκανδάλη; Δεν ξέρω...

— Είδα το Μαρσέλ να σωριάζεται χάμα.

— Τόν σκότωσα! ψιθύρισα με φρίκη, ενώ συγχρόνως πετούσα
το περιστρόφο από τα χείρα μου.

— Το μυαλό μου είχε σταματήσει. Δεν μπορούσα να σκεφτώ
τίποτα... Κιόταξα σαστισμένη δλόγυρα και, σε κάποια στιγμή,
τα μάτια μου πέσανε πάνω στο χαρτί που βρισκόταν στο τρα-
πέζι. Ήταν ένα μισοτελειωμένο γράμμα που άρχισε με τις λέξεις:
«Πολυαγαπημένη μου Λουίζα...».

— Ο Μαρσέλ έγραφε σε μένα;
Άρπαξα αυτό το γράμμα και το διάβασα γρήγορα... Ω φίλε
μου, ήταν ένα τυφερό κι' δλόθερο γράμμα, που κάθε γραμμή
του ξεχειλίζει από αγάπη!

— Ο Μαρσέλ δεν μου είχε πη ποτέ τα
λόγια που έγραφε σ' αυτό το χαρτί... Αλλά, όμως, έδειχναν τόν
πραγματικό έαυτό του κι' όχι εκείνα, τα γεμάτα είρωνεία λόγια

του, που μου έλεγε στις συναντήσεις μας. Ο Μαρσέλ αυτός, ο
άληθινός, απελπισμένος γιατί, όπως πίστευε, είχα δώσει την

καρδιά μου σ' έναν άλλον, είχε πάρει την απόφασι ν' αυτοκτο-
νήση. Να γιατί είχε το περιστρόφο πάνω στο τραπέζι του. Το
γράμμα του θα μου φανέρωνε μετά το θάνατό του τη μεγάλη
αγάπη του...

— Ενοίκωσα τότε πώς δεν είχα πάψει ούτε στιγμή να τόν
αγαπάω και πώς δεν είχα ποτέ αγαπήσει κανένα άλλον. Άν είχα
έρση κάμποσες φορές μαζί σου, Ζαν, ήταν γιατί νόμιζα πως ο
Μαρσέλ δεν μ' αγαπούσε και γιατί έδιψουσα έναν τυφερό λόγο.

— Και τώρα, η συνέχεια:

— Τρελλή από αγάπη και πόνο, ρίχτηκε πάνω στο Μαρσέλ κι'
άρχισα να τόν φιλάω, σαν να μπορούσα να τόν ξαναζωντανέω με
τα φιλά μου... Κι' όμως δεν ήταν νεκρός! Ενοίκωσα την καρδιά

του να χτυπήει κάτω από το χέρι μου. Έτρεξα τότε στο τηλέ-
φωνο και κάλεσα ένα γνωστό μου γιατρό. Ήρθε σε λίγο κι'
άφου εξέτασε τόν τραυματία, με καθυσάχασε. Το τραύμα ήταν
επιτάλαιο.

— Αιτή την ώρα ο Μαρσέλ κοιμόταν και βρισκό την εύκαιρία
να σου γράω, γιατί, βέβαια, σου χρωστούσα μια εξήγησι...

— Τί άλλο πρέπει να σου πω; Ο Μαρσέλ κι' εγώ είμαστε
εύτυχισμένοι. Μόλις γίνη καλά το τραύμα του, θα κάμωμε τούς
γάμους μας κι' έπειτα θα φύγωμε για την Έλβετία.

— Είμαι βέβαιη, αγαπητέ μου φίλε, ότι θα με κατάλαβες και
θα με συγχώρεσες... Χίλια εύχαριστώ».

ΟΛΓΑ ΜΠΕΡΑΡ

"Α ΓΑΠΗΤΕ μου φίλε,
» Στ' αυτιά μου άνηχούν ακόμη τα λόγια που μου
είπες χτες το απόγευμα πρην χωριστούμε: «Ή εύτυχία
μου βρίσκεται στα χέρια σου... Είσαι ή γυναίκα που
όνειρεύομουν πάντας. Μόνον ότι τα λόγια αυτά δεν έχουν πιά
άξια για μένα.

» Μην βιάζεσαι όμως να θυμώσεις. Όταν τελειώσης το γράμμα
μου θα καταλάβεις.

» Όταν έφυγα από κοντά σου, ήξερες πώς θα πήγαινα να
βρώ το Μαρσέλ. Μου το είχες σχεδόν συστήσει. Γιατί και συ
ήθελες να τελειώση αυτό το παλιό ειδύλλιο, για να μπορέης να
μ' έχης όλοτελα δική σου. Μήπως δεν είχαμε αποφασίσει να
κάμωμε τούς γάμους μας έπειτα από μια έβδομάδα; Έπρεπε
λοιπόν, να ξεκαθαρίσω το παρελθόν... Γιατί είχα ένα παρελθόν.

» Ναι, είχα αγαπήσει παράφορα το Μαρσέλ. Αλλά, στο τέλος
με είχε κουράσει ή ψυχρή στάσι του άπέναντί μου, τα είρωνικά
και αιώνιες επιφυλάξεις του... Κάθε φορά που μου
έλεγε πως μ' αγαπάει, σαν να μετάνοιωνε για ό,τι είχε πη,
έβρισκα άμέσως κάποια λέξι που μου, πλήγωνε την καρδιά και
σκότωνε τη χαρά που είχα αισθανθή. Έφευγα τότε ταπεινωμένη
και περίλυπη από κοντά του.

» Σε μια τέτοια στιγμή βρέθηκες μπροστά μου. Μου μίλησες
με θερμή, με τυφερότητα, με λαχτάρα. Κι' ή καρδιά μου που
ήταν διψασμένη για αγάπη φτερούγισε από χαρά... Σε ξαναείδα.

Κι' έπειτα από μερικές ημέρες πίστεψα πως σ' αγαπούσα.

» Δεν θ' άρνηθώ, βέβαια, πως φάνηκα ελκρινής μαζί σου. Σου
μίλησα άμέσως για το δεσμό μου με το Μαρσέλ. «Από τη στιγμή
που δεν τόν αγαπάς πιά, είναι σαν να μην τόν αγαπήσες ποτέ»,
μου άπάντησες μεγαλόψυχα. Έπειτα άρχισαμε να συζητούμε για
το γάμο μας. Και τότε συμφώνησες μαζί μου πως μια εξήγησι
το με το Μαρσέλ ήταν άπαραίτητη, άφου, άλλωστε, είχε μάζει το
σύδεσμό μας.

» Αιτή ή έμπιστοσύνη που μου έδειξες, όμως, ήταν υπερβολική.
Σ' εύχαριστώ, βέβαια, γι' αιτήν, αλλ' όταν αγαπάη κανείς, φίλε
μου, πρέπει να προστατεύη την αγάπη του με τα νύχια και με
τα δόντια, γιατί όλα μπορούν ν' αλλάξουν από τη μια στιγμή
στην άλλη.

» Δεν σου τα λέω αυτά για να δικαιολογηθώ. Αλλά για να
με καταλάβης... Νά, όμως, πώς έγιναν τα πράγματα.

» Φεύγοντας από σένα, έτρεξα στο σπίτι του Μαρσέλ. Ήμουν
πολύ ήρεμη. Όλα, σκεφτόμουν, θα τέλειωναν μέσα σε λίγα λεπτά.

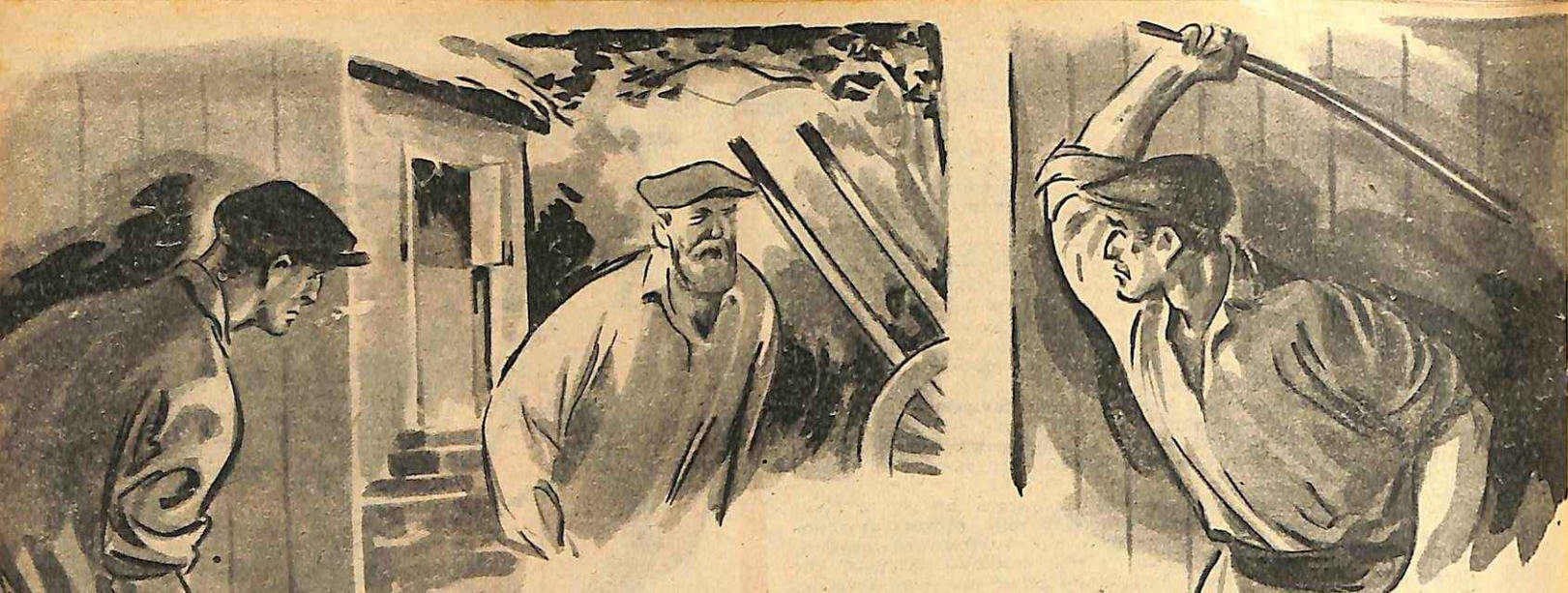
» Όταν έφτασα στη μικρή έξοχική βίλλα του, είχα αρχίσει
να νυχτώνη. Είχα στη τσάντα μου ένα κλειδάκι, που μου το είχε
άλλοτε δώσει ο Μαρσέλ. Άνοιξα μ' αυτό και μπήκα.

» Περπατούσα στις μύτες των ποδιών μου-σαν κλέφτρα. Γιατί,
βέβαια, δεν είχα πιά δικαίωμα να μπάινω σ' αιτή τη βίλλα.
Ετσι έφτασα ως το γραφείο του.

» Ο Μαρσέλ ήταν σκυμμένος πάνω στο τραπέζι του κι' έγραφε.
Όταν με είδε, ταραχτηκε κι' έκρυψε κάτι ανάμεσα στα χαρτιά

ΔΙΨΑΣΜΕΝΗ για ΑΓΑΠΗ

Τὴν ἔσφιγγε πάνω
του καὶ τὴ φιλοῦσε με
αγωνία, σὰν νὰ ἐπρό-
κειτο νὰ τὴ χάσῃ γιὰ
πάντα...

Όταν ο σύζυγος είναι γέρος και πλούσιος...

Οι κάτοικοι του 'Αρεγκουί, ενός μικρού χωριού στην πλαγιά των Πυρηνίων, είδαν με έκπληξη στην αρχή, με θαυμασμό κατόπιν, τον 'Αμερτούα, έναν από τους συγχωριανούς τους, να γυρίζει μία μέρα άναμπα τους, έπειτα από τριάντα σχεδόν χρόνια που έλειπε στην 'Αμερική. Είχε φύγει παλληκάρια και τώρα έβλεπαν μπροστά τους ένα γέρο. Είπε αλήθεια, μπροστά τους ένα γέρο. Αλλά τα όσα κρατιόταν ακόμη καλά. Τα πρόμαλλιά του ήταν κάστανα και το πρόσωπό του γεμάτο ρυτίδες. Γύριζε, όμως, σωπό του γεμάτο ρυτίδες. Γύριζε, όμως, πλούσιος κι αυτό ήταν το σημαντικό.

Για το ότι είχε ένα γερό κομμάτι δεν χωρούσε αμφιβολία. Η πρώτη του δουλειά, μόλις έφτασε στο 'Αρεγκουί, ήταν να αγοράσει το καλύτερο σπίτι του χωριού και δύο ή τρία δεν ήθελε να κουράζεται.

Έτσι έγινε από τη μία μέρα στην άλλη το επιφανέστερο πρόσωπο του 'Αρεγκουί. Όλοι ήθελαν να έχουν καλές σχέσεις μαζί του κι' επιζητούσαν τη φιλία του.

Λίγο καιρό μετά την άφιξή του στο χωριό, ο 'Αμερτούα έβεβηλε την επιθυμία να παντρευτεί. Και, φυσικά, δεν ζήτησε να πάρει οποιαδήποτε γυναίκα. Την ήθελε νέα και όμορφη, κάνοντας τη σκέψη ότι είχε αρκετά χρήματα για να καλύψει κι' αυτά τη διαφορά της ηλικίας.

Στο 'Αρεγκουί, λοιπόν, η όμορφότερη νέα ήταν η 'Αγνή 'Ερριέ, που ο πατέρας της είχε τη φήμη λαϊκού βάρδου κι' είχε κερδίσει πολλά βραβεία στους διαγωνισμούς που γίνονταν στα πανηγύρια και στις μεγάλες ποιητικές και σκωπτικές, έχον πάντα τη μεανία της ποιήσεως και κάθε φορά που τους δίνεσαι η ευκαιρία σκαρώνουν έναν υπαίθριο διαγωνισμό, που έχει την ίδια επιτυχία όσο και οι ταυρομαχίες.

Αυτός ο 'Ερριέ είχε συγκεντρώσει πολλές ποιητικές δάφνες, αλλά είχε μείνει φτωχός. Όταν έμαθε, λοιπόν, πως ο 'Αμερτούα ήθελε να παντρευτεί, σκέφτηκε πως η γυναίκα που θα έπαιρνε δεν μπορούσε να ήταν άλλη από την κόρη του.

Η 'Αγνή έφερε στην αρχή αντίρρησης. 'Αλλά, στο τέλος, ο πατέρας της την έπεισε, κάνοντας την να καταλάβει πως ο 'Αμερτούα δεν μπορούσε να ζήσει πολύ καιρό.

—'Αρκεί ν' αποκτήσης ένα παιδί κι' όλη η περιουσία του θα είναι δική σου, της είπε.

Όσο για τον 'Αμερτούα, ένθουσιασθηκε στην ιδέα ότι θα παρήγαγε δική του, της είπε.

Οι γάμοι τους έγιναν έπειτα από λίγο καιρό. Ένα χρόνο αργότερα, η 'Αγνή έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι.

—'Επί τέλους! της είπε ο πατέρας της. Η περιουσία του γέροντος είναι τώρα δική μας!

Η 'Αγνή, έκτος από την περιουσία του 'Αμερτούα, επιθυμούσε και την ελευθερία της. Έτσι, πατέρας και κόρη έμειναν σύμφωνοι στο ότι ο 'Αμερτούα έπρεπε να λείψει.

—'Αλλά με ποιά τρόπο; Η 'Αγνή δίσταζε κι' ο πατέρας της φοβόταν πως δεν θα τα κατάφερνε. Έπρεπε, λοιπόν, να βρεθεί κάποιος τρίτος.

Ο 'Ερριέ, από εκείνη την ημέρα, άρχισε να γυρίζει δεξιά κι' αριστερά, αναζητώντας ένα φονιά. Και δεν μασούσε τα λόγια του. Μιλούσε πολύ καθαρά και υποσχόταν πως θα δώσει πενήτακόσια φράγκα σε κείνον που θα σκότωνε τον 'Αμερτούα, εκτός από άλλα τριακόσια που θα του δίνει η κόρη του.

Έτσι το ότι ο 'Ερριέ κι' η κόρη του ήθελαν να σκοτώσουν τον 'Αμερτούα είχε γίνει κοινό μυστικό στο 'Αρεγκουί. Ο μόνος που δεν υποπτευόταν τίποτε ήταν ο σύζυγος της 'Αγνής. Οι συγχωριανοί του άποφαιναν να του φανερώνουν την τραγική αλήθεια, είτε γιατί δεν ήθελαν να τον λυπήσουν, είτε γιατί δεν πίστευαν πια, να γινόταν το κακό.

Κι' αλλωστε, οι ενέργειες του 'Ερριέ έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Όταν, όμως, η όμορφη 'Αγνή πρόσβαζε στα όγκασιάς

φράγκα της άμοιδης και τα βέλγητά της, τα πράγματα άλλαξαν. Αντί για ένα φονιά, βρέθηκαν δύο.

Ο ένας λεγόταν Λαντά κι' ο άλλος Γκαρρά. Ήταν δυο γερά παλληκάρια, που δούλευαν στα χωράφια. Η 'Αγνή κατάφερε τον καθέναν χωριστά να στερήσει σ' αυτό το έγκλημα. Ο πατέρας της — κι' αυτό ήταν το μεγάλο κατόρθωμά του — τους έπεισε κατόπιν να συνεργασθούν.

—'Αγαπάτε κι' οι δυο την κόρη μου, τους είπε. Η 'Αγνή, όμως, μόλις ο 'Αμερτούα λείψει από τη μέση, δεν μπορεί να παντρευτεί παρά τον ένα μόνον. Ποιος θα είναι ο τυχερός, που θα πάρει την όμορφη χήρα και την περιουσία της; Εμ, αυτό που θέλετε να το ξέρω; Η 'Αγνή θα διαλέξει, βέβαια, εκείνον που θέλετε γνώμη της, θα μπορέσει να την κάνει περισσότερο ευτυχισμένη... Αυτό είναι δουλειά της κόρης μου και δική σας.

Τα λόγια αυτά εξαφάνισαν και τους τελευταίους δισταγμούς των υποψηφίων δολοφόνων. Κι' οι δυο έκαναν την ίδια σκέψη. Θα συνεργάζονταν στο έγκλημα κι' έπειτα θα κανόνιζαν τους δικούς τους λογαριασμούς.

Ο 'Ερριέ ανέλαβε κατόπιν να τους ειδοποιήσει πότε θα ήταν η κατάλληλη στιγμή.

Ο 'Αμερτούα ξεκίνησε μία μέρα για να πάει στο Μπισκαρε-κομπόντε, όπου είχε ένα μικρό πατρικό χωράφι. Ο 'Ερριέ, που είχε μάθει από την κόρη του αυτή την απόφαση του γαμπρού του, έτρεξε να ειδοποιήσει τους δυο δολοφόνους.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΟΝΙΑΔΕΣ και η όμορφη χήρα

Ο Λαντά κι' ο Γκαρά έτρεξαν τότε εκεί και κρύφτηκαν μέσα στο σιτοβολώνα. Όταν, λοιπόν, ο 'Αμερτούα άνοιξε την πόρτα, σήκωσαν τις βαριές μαγκούρες τους και τον χτύπησαν στο κεφάλι. Ο δυστυχισμένος σωριάστηκε άμεσως άναίσθητος. Οι δυο δολοφόνοι τον αποτελείωσαν κατόπιν με μερικά ακόμη χτυπήματα.

Το έγκλημα είχε γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε είχε χτυπημένα κανείς δεν θα υποπτευόταν τους δυο δολοφόνους. Μόνο για τον 'Ερριέ και την κόρη του ψυριζόταν στο 'Αρεγκουί πως το έγκλημα είχε υποκινήσει απ' αυτούς. 'Αλλ' όπως δεν υπήρχαν αποδείξεις, κανείς δεν τολμούσε να τους κατηγορήσει φανερά.

Οι δολοφόνοι κι' οι συνένοχοί τους, όμως, προδόθηκαν μόνοι τους. Γιατί άρχισαν άμεσως οι φιλονεικίες μεταξύ τους. Ο Λαντά κι' ο Γκαρά, από την επομένη του εγκλήματος, εγκαταστάθηκαν στο σπίτι της 'Αγνής και κάθε τόσο χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους, γιατί ο καθένας τους διεκδικούσε για λογαριασμό του την ευνοία της χήρας. Οι προσπάθειες του 'Ερριέ να τους συμβιβάσει δεν έφεραν αποτέλεσμα.

Στο τέλος, η αστυνομία πληροφορήθηκε τα συμβαίνοντα και τους συνέλαβε όλους: τους δυο δολοφόνους, τον 'Ερριέ και την κόρη του.

Και, τότε λύθηκε η γλώσσα των κατοίκων του 'Αρεγκουί. Ο Γκαρά κι' ο Λαντά ωμολόγησαν, άλλωστε, το έγκλημά τους. Και όσο για την όμορφη 'Αγνή, έριξε την ευθύνη στον πατέρα της, που τον επιβάρυναν επίσης οι καταθέσεις των δυο δολοφόνων.

Η δική έγινε τον Δεκέμβριο του 1864 στο κοκουργείο του Πά. Το δικαστήριο, με την απόφασή του, καταδίκασε τους δυο δολοφόνους και τον 'Ερριέ σε θάνατο. Αθώως, όμως, την 'Αγνή, που θεωρήθηκε ότι ήταν θύμα της πλεονεξίας του πατέρα της κι' ότι η ίδια δεν είχε ενεργό ανάμειξη σ' αυτή την υπόθεση.

Αργότερα, η ποιητή του θανάτου μετετράπη σε Ισάβια δεσμά και για τους τρεις καταδίκους.

Υστερα από ένα χρόνο, η 'Αγνή έφυγε από το 'Αρεγκουί, αφού γάμος είχε κάνει με τον 'Αμερτούα, που είχε έρθει στην πόλη να τον δει. Και για αρκετό καιρό καλώς δεν έμαθε τίποτε γι' αυτήν. Πολύ αργότερα έγινε γνωστό ότι ζούσε στο Παρίσι, όπου είχε παντρευτεί κάποιον Λουί Ραντενί, που διατηρούσε ένα κατάστημα αλλαντικών. Αυτός ο Ραντενί ήταν ο πατέρας των ενόρκων στη δίκη που έγινε για το έγκλημα του 'Αμερτούα.

Μερικοί παράξενοι τρόποι

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΙΤΕ ΤΟ «ΜΑΤΙΑΣΜΑ»

Πολλές διασημότητες της εποχής μας φοβούνται το κακό μάτι

Το να πιστεύει κανείς στα «μάτιασμα» ή τη βασκανία, δεν είναι δεισιδαιμονία. Όχι μόνον η πείρα, αλλά κι' η ίδια η Εκκλησία διδάσκει, ότι υπάρχουν άνθρωποι, που με το ματι τους ή τα λόγια τους προκαλούν στον πλησίον τους, κακό, ιδίως, όταν κυττούν ή μιλούν με θαυμασμό γι' αυτόν. Υπάρχει μαλιστα και μια ειδική εξορκιστική ευχή για τη βασκανία, γραμμένη από τον Μεγα Βασίλειο.

Δυστυχώς, όμως, στους διαφόρους χριστιανικούς λαούς της οικουμένης, δεν επικρατεί η όρθη αυτή άποψη για το μάτιασμα κι' αντί να αντιμετωπίζεται με τον τρόπο, που διδάσκει η Εκκλησία, χρησιμοποιούνται συνήθως άλλοι τρόποι, που δεν είναι στην πραγματικότητα παρά γελοιότητες δεισιδαιμονίες.

Οι δεισιδαιμονίες αυτές δεν απαντώνται μόνον στα λαϊκά στρώματα, αλλά και σε ανθρώπους, που ανήκουν στην αριστοκρατία του πλούτου, του πνεύματος, της τέχνης και της πολιτικής.

Πολλά από τα μεγαλύτερα ονόματα της ιστορίας, καθώς και της εποχής μας, ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία των ανθρώπων, που φοβούνται το κακό μάτι και το αντιμετωπίζουν με γελοιούς τρόπους.

Ο Μέγας Ναπολέων είχε πάντα φορμμένο στη ζώνη του ένα κομματάκι ξύλο από «γκύ», και πίστευε, ότι μόνον χάρι σ' αυτό απέφευγε το μάτιασμα.

Η διάσημη 'Ιταλίδα τραγουδίστρια Έλενα Ντούζε δεν έβγαине ποτέ στη σκηνή, αν προηγουμένως δεν έλεγε μία μυστηριώδη ευχή, από άκαταλαβίστικα λόγια.

Για τον γνωστό Βέλγο ποιητή Μωρίς Μαίτερλικ αναφέρεται, ότι φοβόταν ιδιαίτερα το μάτιασμα των... τυφλών κι' απέφευγε πάντα ναρχεται σ' επαφή μαζί τους.

Ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ και ο πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Ουίλσον έδιναν μεγάλη σημασία στο κακό μάτι και το αντιμετωπίζαν... εύνοντας το άριστο αυτό τους.

Ο Χίτλερ, που ως γνωστόν ήταν φοβερά δεισιδαιμονικός και συμβουλευόταν πριν από κάθε σπουδαία απόφασή του τον αστρολόγο του, δεν εμφανιζόταν ποτέ μπροστά στο κοινό, χωρίς ν' αλείψει το πρόσωπό του με μία ειδική κρέμα, που τη συνταγή της του την είχε δώσει η γυναίκα του Γκαίμπελς. Λέγεται επίσης ότι το περίφημο τσουλούφι, που έφευγε στο μωπό του, δεν ήταν απλώς ιδιοτροπία, αλλά όφειλταν στην ιδέα του, ότι έτσι απέφευγε το μάτιασμα.

Τη βασκανία τη λογάριζε στα σοβαρά κι' ο Μουσσολίνι, που επίσης είχε μία ιδιαίτερη υπόληψη στις απόκριμες έπιστημες και, καθώς είναι εξακριβωμένο, επισκεπτόταν συχνά μία διάσημη χειροφάντισσα της Ρώμης, που εξακολουθεί ως σήμερα να κάνει χρυσές δουλειές, την κυρία Μόνα Τορέλλι. Ο τρόπος, με τον οποίον αντιμετώπιζε ο «εντόπισ» το κακό μάτι, ήταν δικής του επινοήσεως και συνίστατο στο να ενώνη τις... μύτες των παπουτσιών του, όταν βρισκόταν μπροστά σε ύπωμα απ' αυτής της απόψεως πρόσωπα.

Ο Φαρούκ, από τότε που έφυγε από την Αίγυπτο, δεν ξέρει πώς να τα βγάλει πέρα με τον κίνδυνο του ματίαςματος, γιατί δεν έχει πια το περίφημο διαμάντι του Τζεγκίς Χάν. Σύμφωνα με την παράδοση, το διαμάντι αυτό, το είχε προσφέρει ο διαδότης άρχηγος των Μογγόλων στον εξερευνητή Μάρκο Πόλο. Η προσφορά έκεινη είχε γίνει με μακάβριο τρόπο. Το διαμάντι ήταν κολημένο σ' ένα χρυσό δαχτυλίδι και το δαχτυλίδι βρισκόταν στο μόλις... κομμένο δάχτυλο μιάς γυναίκας του χαρεμιού του Τζεγκίς Χάν, όταν το πρόσφερε στον Μάρκο Πόλο.

Έκει, όμως, που το μάτιασμα είναι σωστός εφιάλτης, είναι στον κόσμο των κινηματογραφικών αστέρων, ιδίως των 'Αμε-

ρικών. 'Ανάμεσα στους μεγάλους σταρ του Χόλλυγουντ, ελάχιστα είναι τα ονόματα, που δεν ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Ι γνωστοί για την περιφρονησή τους προς τις δεισιδαιμονίες είναι η Γκρέτα Γκαρμπο, ο 'Ισαακ 'Ισαβλίν, ο Γκάρι Κούπερ, η Λωρέτα Λιαγκ, η Έστερ Ουίλλιαμς, ο Καρλ Κράντ, ο 'Ιζωρτς Σινάτρα κι' η Μάρην Ο' Χάρα.

Από τους παλιότερους σταρ, έχει μείνει παροιμιώδης ο φόβος για το μάτιασμα, που είχαν η Μαίρη Πίκφορντ, ο Ροδόλφος Βαλεντίνο, η Μυρνα Λου και η Ζαννέτ Μακκίνοναλντ. Η τελευταία αποσύρθηκε στη μέση του φιλμ που γυριζόταν με τη συμμετοχή της, γιατί της είχε κολλήσει ο φόβος, ότι σ' αυτά θα τη μάτιαζαν άνεπαρκώς τα εκατομμύρια των θεατών.

Από τους άστερες, που μεσουραούν κατά τα τελευταία χρόνια στο στερώνω της αμερικανικής έβδομης τέχνης, η πιο φοβιστάρα στο μάτιασμα είναι η Μαίρλιν Μονρόε. Σε πολλές ταινίες της, που γύρισε, φορούσε κατάσαρκα ένα παλιό της ζακετάκι από κόκκινο μετάξι, στο οποίο αποδίδει μαγική δύναμη για τις έπιτυχίες της κι' είναι βέβαιη, ότι μ' αυτό δεν μπορεί να την πιάσει το κακό μάτι.

Ο Ρόμπερτ Μίτσαμ είναι ήσυχος, όταν δεν έχει να πάθει τίποτα από το μάτιασμα, όταν οι ρόλοι του — πράγμα, που συμβαίνει σχεδόν κατά κανόνα — του επιτρέπουν να έχει το συνηθισμένο κατσούφικο ύψος του.

Η Άδα Γκάρντνερ, η Ρίτα Χάινγουορθ, η 'Ελίζαμπεθ Τάιλορ, ο Ρόκ Χάντσον κι' ο Γκρέγκορ Πέκ, να ξέρετε, ότι κάθε φορά, που τους βλέπετε να παίζουν στην οθόνη, έχουν κάπου κρυμμένο πάνω τους ένα... λαγοπόδαρο.

Αλλά κι' ανάμεσα στους άστερες του ευρωπαϊκού κινηματογράφου δεν λείπουν ανάλογες περιπτώσεις.

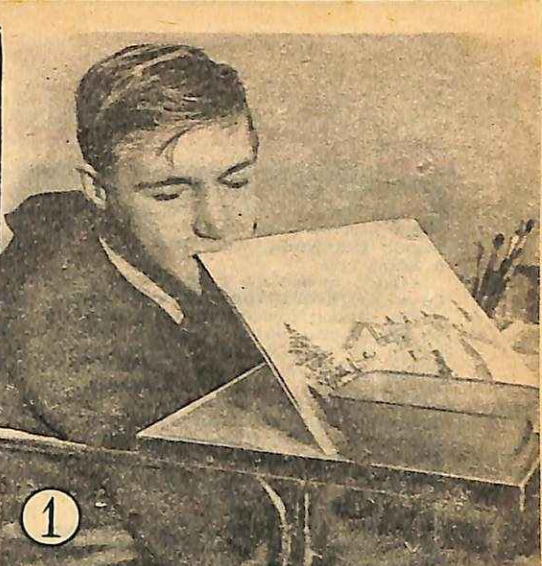
Οι πιο γνωστοί για τον φόβο και τον τρόπο, που έχουν στο μάτιασμα, είναι ο Τζαίμς Στιούαρτ, ο Λουί Ζουρντάν, η Μαρτίν Καρόλ, η Κλωντ Κολμπέρ, η Ντανιέλ Νταρριέ, ο Βιττόριο ντε Σίκα, η 'Αλντά Βάλι, ο 'Αμεντέο Νατσάρι, η Άννα Μανιάνι κι' η 'Υδών Σανσον.

1. Ο νεαρός Μπρόνκο Καράτι, κάτοικος του Μιλάνου, του οποίου τα χέρια είναι από χρόνια παράλυτα, έμαθε να ζωγραφίζει κρατώντας το πινέλλο με τα δόντια. 'Αν και είναι μόλις 14 χρόνων, ο νεαρός αυτός ζωγράφος με την αξιοθαύμαστη βέλση, διοργάνωσε πρό ημερών μία έκθεση έργων του γάνωσε πρό ημερών μία έκθεση έργων του παρακινούμενος από ένα τροπέζι του Μιλάνου που τον άναγκασε μία μέρα που ζωγράφιζε τον καθεδρικό ναό της πόλεως και θαύμασε την τέχνη και τη βέλσή του.

2. Η 'Ελεν Μπάκερ άγκυαλάζε στη φωτογραφία μας τον σύζυγό της Τζέιμς Μάις μετά την άδωσή του από το κοκουργείο του Λος 'Αντζέλες. Ο Μπάκερ, που είχε εξασκηθεί στο «γιόγιντο» ('Ιαπωνική πάλη), όταν ήταν στρατιώτης, χρησιμοποίησε τις γνώσεις του εναντίον ενός γείτονά του, που παρενοχλούσε την γυναίκα του, με αποτέλεσμα να τον σκοτώσει. Το δικαστήριο τον άδωσσε κρίνοντας ότι βρισκόταν εν αμύν. Πάντως η υπόθεση Μπάκερ έθεσε στη σκέψη 'Ην. Πολιτείες ως μία από τις πιο παράξενες περιπτώσεις ανθρώπων.

3. Την ημέρα της 79ης επέτειου των γενεθλίων του ο 'Αγιά Χάν ήταν εξαιρετικά δύσθυμος επειδή τα δόντια του τον πονούσαν φοβερά. Στην Επισλή του στις Κάινες βρισκόταν όμως την ημέρα εκείνη η έγγοη του Γασμίν, η κόρη της Ρίτας Χάινγουορθ και του 'Αλλ, η οποία χωρίς να της πει κανείς τίποτα, έθωλε τα παπούτσια της και άρχισε να χορεύει με πραγματική μεσότητα ένα χορό «φρένς Κανκάν», που της είχε διδάξει η μητέρα της. Ο χορός της αυτός έθωσισε τόσο τον παπού της, ώστε τον έκανε να ξεσάσει τους πόνους του και έκαμπε το χαμόγελο στα χείλη του. Όταν τελείωσε, ο 'Αγιά Χάν την άγκυαλάζε και της έθωλε πως αυτό ήταν το καλύτερο δώρο που του έκαναν εκείνη την ημέρα.

4. Στο Φοίνικα των 'Ην. Πολιτειών κατά τις τελευταίες κορσές αυτοκινήτων που διεξήχθησαν εκεί, ο οδηγός Τζακ Μάκ Γκράντ βόηκε τραγικό θάνατο. Σε μία απότομη στρόφι, ο Μάκ Γκράντ έχασε την διακυβέρνησή του αυτοκινήτου του το οποίο αναποδογύρισε τίσσεως φορές. Ο 'Αμερικανός προποδής της άνασφύξης από το αυτοκίνητο βράσεα παλαιωμένης και ξέπινεσε ύστερα από μερικές στιγμές. Η φωτογραφία αυτή πάσθηκε από ένα φωτογράφο που βρισκόταν στην κομη του δόμου ακριβώς κατά την ώρα του δυστυχήματος.

2 πόρτες!

ΟΙ οί αξιωματούχοι της Αυλής είχαν μαζεμένη στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου, γύρω απ' το βασιλικό τους. Όλοι κύτταζαν το μονάρχη τους με τρόμο, γιατί ούρλιαζε απ' το θυμό του. Ήταν ένας βαρβαρός βασιλιάς, και βαρβαρός και απολίτιστος ήταν κι ο λαός του.

— Πώς! ξεφώνιζε ο μεσόκοπος ηγεμόνας. Αυτός ο άλαζνας, ο ξεδιάντροπος τυχοδιώκτης, που είναι δίκως πατρίδα, δίκως όνομα, δίκως περιουσία, τόλμησε να σηκώσει τα μάτια του πάνω στο ιερό πρόσωπο της κόρης μου;... Και με το βλέμμα του κατακεραυνώνει όλους γύρω του, ακόμα και την κόρη του, που έτρεμε, δολοκλήρη, σαν φύλλο. Ή ώρα Σαμπίκα, η μοναχοκόρη του βασιλιά, ήταν μόλις δέκα εφτά χρόνων κι' όταν έπεσαν πάνω της τα όμορφα μάτια του Μαρούφ, ένοιωσε μια παράξενη ανατριχίλα σ' όλο της το κορμί. Ήταν εκεί κι' ο τολμηρός νέος και με χαμνλωμένα τα μάτια περίμενε τη βασιλική απόφαση.

— Ρίξτε τον, ούρλιαζε αυτός, μέσα στην τάφο όπου είναι τα άγρια θηρία!...

Όστόσο, η πριγκίπισσα Σαμπίκα, όταν είδε ότι έτοιμάζονταν να πάρουν τον ωραίο εκείνο άντρα, έπεσε στο πόδια του πατέρα της και κλαίγοντας με λυγμούς, διαμαρτυρήθηκε για την αθωότητα του νέου, λέγοντας πως ποτέ, μα ποτέ, δεν της είχε μιλήσει κι' ούτε την είχε κυττάξει. Ο πατέρας της κάπως συγκινήθηκε.

— Πολύ καλά, κόρη μου, της είπε. Άφου υπάρχουν αμφιβολίες σ' όλη αυτή την υπόθεση, ας τον πάλι στη φυλακή. Θα περιμένουμε την κρίση των θεών μας...

Ετοιμή να κατασπαράξει το θύμα της!

Ο βασιλιάς θέλησε να στείλει τους πολεμιστές του για να βρουν την όμορφότερη νέα, αλλά, η πριγκίπισσα Σαμπίκα τον εμπόδιζε.

— Γιατί κόρη μου; την ρώτησε ο πατέρας της.

— Γιατί, πατέρα, τον αγαπώ, του αρέσει αυτή.

— Αγαπάς αυτόν τον τυχοδιώκτη; είπε θυμωμένος ο βασιλιάς.

— Δεν είναι τυχοδιώκτης, πατέρα, είναι κι' αυτός από βασιλικό αίμα.

— Πώς το ξέρεις;

— Το διασώθηκαν. Θα δεις...

— Και τι θέλεις να γίνει τώρα; τη ρώτησε.

— Να μην πάνε οι πολεμιστές σου να βρουν την ωραιότερη κοπέλα. Πίσω απ' την πόρτα, θα κρυφτώ εγώ κι' αν είναι τυχερός ο Μαρούφ, θα γίνει άντρας μου.

— Εσύ!

— Ναι, πατέρα.

Το μόνο πράγμα που αγαπούσε στον κόσμο ο βαρβαρός βασιλιάς ήταν η κόρη του κι' έτσι δεν της άρνηθηκε αυτή τη χάρη. Η Σαμπίκα έφυγε κατευχαριστημένη. Πήγε όμως και βρήκε την πιστή της παρμάνα και της εξήγησε το σχέδιό της για να σώσει απ' το θάνατο τον όμορφο νέο. Της είπε πως αυτή θα κρυβόταν πίσω απ' την πόρτα του Έρωτα, μα έπρεπε να ειδοποιηθεί ο Μαρούφ να κυττάξει, όταν δαίμωνε στην άρενα, την παρμάνα που θα του γένεφε ποιά πόρτα έπρεπε ν' ανοίξει.

— Μα πώς θα πάω στη φυλακή; Με ποιά πρόσφαση; ρώτησε.

— Θα του πας φαντάσι και θα του πης πως του το στέλνει η πριγκίπισσα. Έτσι θα του εξηγήσεις όλα σου είπα. Κατάλαβες;

Την παραμονή της δοκιμασίας η Σαμπίκα, μόλις νύκτωρ, σκεπασμένη μ' ένα βελό, βγήκε γρήγορα απ' τ' ανάκτορο. Διάσχιζε με την παρμάνα της μαζί τα πάρκα, τις πλατείες και τους δρόμους κι' έφτασε στο άμφιθέατρο. Έπρεπε να μάθει με κάθε θυσία το τρομερό μυστικό που θα κρυβόταν οι δύο πόρτες. Κι' έτσι την τελευταία στιγμή η παρμάνα θύγνεφε στον αγαπημένο της ποιά πόρτα ν' ανοίξει.

Ο φύλακας των άγριων θηρίων άρχισε να τρέμει μπρος στην πριγκίπισσα. Αυτή του χάρισε ένα δαχτυλίδι με πολύτιμα πετράδια και τότε εκείνος της φέγγε το μυστικό.

— Πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, της εξήγησε, στην άριστερή πόρτα κρύβεται η νέα, που προορίζεται για νύφη και στη δεξιά η τίγρις.

Η νύφη! Αυτή θα ήταν η νύφη! Τό είπε στην παρμάνα της και της εξήγησε να γνέφει άμέσως, με τρόπο, στο Μαρούφ όταν θα έμπαινε στην άρενα, σηκώνοντας το άριστερό της χέρι.

Η όμορφη πριγκίπισσα πέρασε τη νύχτα της με γυνώια.

Στο άπέρατο άμφιθέατρο, το πλήθος άδμονουσε και φώναζε, κυττάζοντας στο βάθος τις δύο πόρτες, που ήταν σκεπασμένες με καμάουρα ύφασματα. Έξαφνα έγινε ήσυχια γιατί οι σάλπιγγες άναγγελλαν τον έρχομό του βασιλιά. Πίσω απ' την άριστερή πόρτα, η πριγκίπισσα Σαμπίκα, ντυμένη με τ' ωραιότερό της φόρεμα, σκολιζόταν με τ' χρυσάφι της, πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά, περίμενε με την αγωνία στην ψυχή την έκδοσή αυτής της περιπέτειας.

Σε λίγο ο βασιλιάς πηλκε στο άμφιθέατρο και κάθισε στο θρόνο του. Οι σάλπιγγες άντηχαν ζαχά και τότε παρουσιάστηκε ο Μαρούφ. Ο κατάδικος ήταν δεμένος με αλυσίδες και τον άκολουθούσαν δύο δεσμοφύλακες. Ήταν υπερήφανος κι' δολοφόνος, φορώντας μόνο ένα ύφασμα γύρω απ' τη μέση του. Σ' ένα δαχτυλίδι του δεξιού του χεριού έλαμπε ένα χρυσό δαχτυλίδι με μία σμαράγδινη πέτρα. Προχώρησε ως τη μέση της άρενας. Όλοι σώπαιναν και κρατούσαν την άναπνοή τους. Σ' ένα νεύμα του βασιλιά, οι δεσμοφύλακες τού άναγλαν τις αλυσίδες κι' έφυγαν. Ο νέος έμεινε στη θέση του άκίνητος.

Κατάδικε, είπε ο βασιλιάς, τώρα κρίνεται η ζωή σου! Στο βάθος του άμφιθεάτρου είναι δύο πόρτες σκεπασμένες με μαύρο ύφασμα. Πίσω απ' τη μία είναι μία τίγρις έτοιμη να σε κατασπαράξει και πίσω απ' την άλλη η ωραιότερη κοπέλα του βασιλείου μου, έτοιμη να γίνει γυναίκα σου. Προχώρησε κι' άνοιξε όποια θέλεις.

Ο Μαρούφ στεκόταν άναποφάσιτος και κύτταζε το πλήθος. Λίγο πιο μακριά του, καθόταν η παρμάνα της Σαμπίκα. Την κύτταζε κι' εκείνη σήκωσε το άριστερό της χέρι. Ο Μαρούφ κατάλαβε. Προχώρησε τώρα με θάρρος. Έφτασε στη δεξιά πόρτα και στάθηκε. Έπειτα όπως τράβηξε προς την άριστερή και την άνοιξε. Μπροστά του παρουσιάστηκε η πριγκίπισσα Σαμπίκα, που έπεσε στην άγκαλιά του. Ο κόσμος χειροκροτούσε. Ο βασιλιάς σηκώθηκε κι' η Σαμπίκα, κρατώντας το Μαρούφ, προχώρησε στη μέση της άρενας. Η πριγκίπισσα κύτταζε το δαχτυλίδι που φορούσε ο νέος.

— Τι είπ' αυτό; τον ρώτησε.

— Είμαι κι' εγώ από βασιλικό αίμα, της άπάντησε.

Ο βασιλιάς ήταν τώρα κοντά τους κι' ευχαριστήθηκε όταν έμαθε πως ο Μαρούφ κρατούσε από βασιλική γενιά. Ποτέ του έμαθε πως ο Μαρούφ έφτασε την πόρτα του Έρωτα. Έτσι όμως δεν έμεινε πως διάλεξε την πόρτα του Έρωτα. Έτσι όμως αυτή ήταν η κρίση των θεών και κράτησε την υπόθεσή του.

Ο Έρωτας, λοιπόν, ή μάλλον οι πανουργίες του Έρωτος, είχαν νικήσει το θάνατο! Και η Σαμπίκα κι' ο Μαρούφ έζησαν ευτυχισμένοι. Μάλιστα όταν πέθανε ο βασιλιάς ο Μαρούφ ανέλαβε το θρόνο του με βασιλική την ωραία γυναίκα του, που κατάργησε για πάντα την κρίση των θεών!

ANNY ΜΠΟΛΕΟΝ

Ξερωτή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σαβινιέν άποκαλύπτει σε όλους πως είναι πραγματικά ο Γκόρντον, τον κατηγορεί δε πως εξακολουθεί να είναι τρελός και πως αυτός δολοφόνησε το Ρισαρντιέ και το Ρενώ. Ο εισαγγελέας άναγκάζεται να τον συλλάβει. Πριν τον κλείσουν στη φυλακή, ο Γκόρντον ζητάει να δει το θετό του γνιο και του εξομολογηθεί όλο το παρελθόν του. Τώρα ο Σαβινιέν αισθάνεται άσφαλισμένο τον εαυτό του. Άλλ' ο εισαγγελέας ύποπτεύεται πως κρύβεται κάποιο μυστήριο κάτω απ' όλα αυτά. Ο Βαντάλ ζητάει να του μιλήσει και του φανερώνει όσα ξέρει για το σχέδιο του Σαβινιέν και της Έλένης και για το γάμο του Ρενώ με τη Μαργαρίτα. Μα ο εισαγγελέας βρίσκει άδύνατο και άνεπαρκή αυτά τα στοιχεία.

19ον — Είσαστε σφέστατος και διατυπώνετε λογικάτα συμπεράσματα. Μα εξακολουθούμε να περιοριζώμαστε σ' άπλες υποθέσεις.

— Θα φτάσω άμέσως στα γεγονότα... Ύστερα από μερικά καιρό, ο Ρισαρντιέ δολοφονήθηκε υπό μυστηριώδεις συνθήκες, που πιστεύω να τις θυμάστε αρκετά καλά.

— Ναι, βέβαια.

— Δεν προσέξατε τώρα, έπειτα απ' όσα σας είπα, ότι ο θάνατος αυτός έρχόταν απάνω στην ώρα, για να εξυμνηρήσει μια χαρά τα συμφέροντα της οικογένειας ντ' Άλμπάρν; Ο Ρισαρντιέ άποτέλούσε το μοναδικό έμπόδιο σ' αυτό το γάμο. Άν έλειπε αυτός, θα γινόταν ο γάμος!

Κι' ο Ρισαρντιέ έλειψε... όχι από άτυχία, αλλά από έγκλημα! Οι ύποψεις μου στράφηκαν τότε στα τρία μέλη της οικογένειας που έξυμνητούσε τόσο καλά ο θάνατός του.

Παραμέρισα πρώτα την Έλένη. Βέβαια, μπορούσε νάταν ήθικη συνεργός, γιατί τη θεωρώ δραστήρια και ικανή για πολλά πράγματα. Μα ήταν άδύνατο νάκανε η ίδια τη δολοφονία. Ίσως μάλιστα να μην την ήθελε...

Επίσης απέκλεισα το Ρενώ. Ξεροντάς τον άδύνατο, χωρίς δύναμη αντίστασης, αλλά τίμιο. Ύστερα, αγαπούσε άληθινά τη Μαργαρίτα. Πως μπορούσε λοιπόν να σκεφθεί καν να σκοτώσει τον πατέρα της; Το έγκλημα είχε γίνει γι' αυτόν, αλλά δίχως να το ξέρει ο ίδιος!

Έμεινε ο Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν.

Ναι, ο Σαβινιέν! Αυτός είν' ένας άνθρωπος έπιφοβός, τύπος τυχοδιωκτικός, που δεν πολυλογαριάζει τη ζωή των άλλων και τη δική του... Άξέ διατίπασατε ο ίδιος πόσο είναι έξυπνος, εύελικτος, δραστήριος και έκπληκτικά ψύχραιμος. Όστόσο, κάποια μέρα, τον πρόδωσαν τα νεύρα του. Και, την ήμερα εκείνη, μ' έξυμνήρησε η τύχη...

Είχα πάρει το δρόμο που κατεβαίνει απ' το δάσος του Γκαλαού προς το Σαιν Λωράν. Καθώς περνούσα λοιπόν κοντά απ' την Άγκαθόρυπα, άκουσα βήματα, κάποιο εκεί κοντά. Έσκυψα, κρύφτηκα... κι' είδα άνάμεσα στους ψηλούς θάμνους το Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν, που είχε σταματήσει και κύτταζε γύρω του σαν να άνειρευόταν, στο μέρος όπου είχε γίνει το έγκλημα.

Ήταν τόσο άποροφρημένος, ώστε μπόρεσα να τον πλησιάσω δίχως να μ' άντιληφεί... Έμεινε άκίνητος... Έφτασα πολύ κοντά του, πίσω του. Και έαφνικά, με μία ένστικτική κίνηση, άπλωσα το χέρι μου και τ' άκούμπησα στον ώμο του.

— Ω, κύριε ντ' Αίγκυράντ, αν βλέπατε τη φρίκη που τον κυριέψε τότε, το ριγος που τον συνέλαβε! Άν άκούγατε την πνιγμένη και βραχνή φωνή που έξέφυγε απ' τα χείλη του, σαν νάχε άντικρύσει κάτι το

— Συνεχίστε την αφήγησή σας, είπε έπιτέλους.

— Όσα σας είπα, δεν άποτέλούν θετικές άποδείξεις. Το ξέρω... Έρχομαι όμως τώρα στο θάνατο του Ρενώ. Κι' ίσως μπόρεσω επιτέλους να σας πείσω άπόλυτα για την άτιμία αυτού του άνθρώπου...

Δεν άναφέρατε καθόλου το όνομα του Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν, στην έρευνά σας, γιατί θεωρούσατε βέβαιο ότι δεν βρίσκονταν στο Λαντπερέ, όταν έγινε το έγκλημα. Πρέπει να ξέρετε λοιπόν ότι πέρασε τη νύχτα εκείνη στον πύργο, δίχως να το ξέρη κανείς, κρυμένος σ' ένα άκατοίκητο δωμάτιο του δευτέρου πατώματος!

— Έχετε άποδείξει; ρώτησε ζωηρά ο ντ' Αίγκυράντ.

— Τον τσάκωσα, τα έμερώματα, τη στιγμή που προσπαθούσε να κατεβεί και να το σκάσει! Τι ζητούσε σ' εκείνο το πάτωμα, όπου δεν άνεβαίνει κανείς το χειμώνα, ούτε κι' οι ύπηρετες, παρά μόνο κάπου — κάπου για να καθάρισουν τα δαμάτια; Γιατί κρυβόταν;

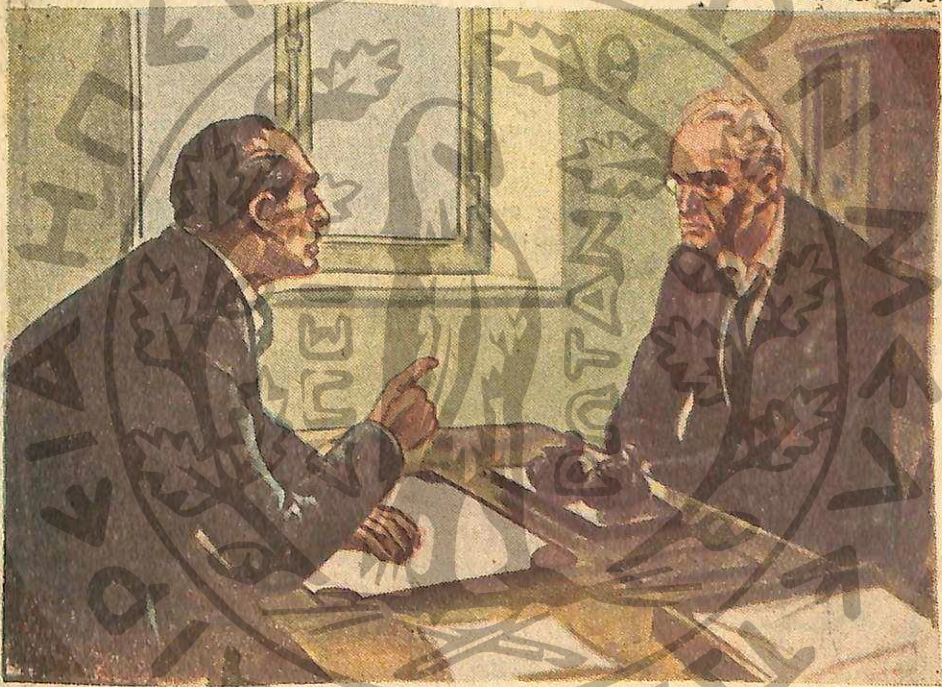
Το προηγούμενο βράδυ, είχε βγεί απ' το σαλόνι, μαζί με το Μαντιάλ και το Νοέλ. Είχε φύγει, και φάνηκε πως πήρε το δρόμο για το Μπας — Μπουγιέρ. Μα ξαναγύρισε, καθώς φαίνεται, δίχως να τον δει κανείς.

Κι' αν τον βλέπανε άλλωστε, τί ριψοκινδύνευε; Μπορούσε πάντα να δικαιολογηθεί πως ενδιαφερόταν για την ύγεια του Ρενώ... Πάντως, δεν τον είδε κανείς. Κρύφτηκε τότε στο δεύτερο πάτωμα, περιμένοντας μία ευνοϊκή ευκαιρία. Κι' η ευκαιρία αυτή του παρουσιάστηκε, μέσα στην ίδια βραδιά.

Πώς; Με τη συνενοχή της Έλένης; Δεν το ξέρω... Μα δεν άμφιβάλλω... Όλους πως κατάρθωσε να μη κρυφά στο δωμάτιο του Ρενώ. Κι' εκεί έκαμε το δεύτερο έγκλημά του!

Ύστερα, μη μπορώντας, πια να βγεί απ' τον πύργο, γιατί η Έλένη είχε ξεσηκώσει όλο τον κόσμο, έμεινε κρυμένος ως το πρωί, ως την ώρα που τον είδα...

Επειδή ωστόσο ήταν δυνατό να γελάστηκα και να είχε μπή ο Σαβινιέν στον

— Παραδέχομαι πως είναι πιθανόν να δολοφόνησε τον έξαδελφό του ο Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν... είπα ο εισαγγελέας.

Μπροστά στο Μαρούφ παρουσιάστηκε η πριγκίπισσα Σαμπίκα...

φυλακή. Θα περιμένουμε την κρίση των θεών μας... Η κρίση των θεών ήταν η άρενα και η έκλογη άνάμεσα σε δύο πόρτες: Πίσω απ' τη μία πόρτα ήταν ο Έρις και πίσω απ' την άλλη ο θάνατος.

Άκούγοντας τα λόγια του πατέρα της, η πριγκίπισσα λιποθύμησε. Μα η Αυλή κι' ο λαός δέχθηκαν με χαρά την άπόφαση του βασιλιά. Ήταν πάντα ένα ωραίο θέαμα η κρίση των θεών!

Στο μεταξύ έτοιμάσαν την άρενα, ρίχνοντας μέσα σ' αυτή φρέσκια άμμο, δουλειά που την έκαναν οι σκλάβοι. Όσο για την τίγρι, διάλεξαν την πιο άγρια, την πιο μεγάλη, και για να γίνει άκόμει πιο άγρια, πιο πεινασμένη, έφαγαν να της δίνουν να τρώει. Γιατί αυτές οι δύο πόρτες που έκρυβαν τον Έρωτα και το θάνατο κρατούσαν τη ζωή του νέου. Πίσω απ' τη μία κρυβόταν η ωραιότερη νέα του βασιλείου, κι' αν η κρίση των θεών άπόδεικνε την αθωότητα του Μαρούφ αυτή θα γινόταν γυναίκα του. Πίσω απ' την άλλη περίμενε πεινασμένη η τίγρις.

πύργο τη στιγμή εκείνη που τον συνάντησα, κατέβηκα άμέσως και ρώτησα τους υπηρέτες, που κουδούνιζαν στο κατώ, κοντά στην είσοδο. Δεν είχαν δει κανένα. Όσο για την πίσω πόρτα, τη βρήκα κλειδωμένη άκοιμη... Μ' άκουτε, κύριε;

— Ναι, σας άκούω και βέβαια σθαρώσατε τις άποκαλύψεις σας.
— Δεν είν' αυτά μόνο... Δεν άρκέστηκα σ' όσα είχα άνακαλύψει. Για να βεβαιώσω αν ο Σαβινιέν είχε περάσει πραγματικά τη νύχτα εκείνη στον πύργο, υπήρχε ένα μέσον άπλούστατο: να τρέξω στους Σταύλους, πριν πάει εκεί ο Σαβινιέν.

— Και πήγατε;
— Ναι, άμέσως, δίχως να χάσω καιρό. Ή υπηρέτρια άπάντησε στις έρωτήσεις μου όπως περιμένα: Ο κύριος της δεν είχε γυρίσει το βράδυ στο σπίτι, δεν είχε κοιμηθεί εκεί. Το κρεβάτι του ήταν άθικτο... Είχα πια την άπόδειξη που ζητούσα!

— Πραγματικά, είναι μία σοβαρή ένδειξη. Άφισσατε να φανή τίποτε;... Πληροφόρηθηκε ο Σαβινιέν τις ένέργειές σας;
— Άλλοίμονο! Σίγουρα, θα έμαθε άπ' την υπηρέτρια του την έπίσκεψή μου. Κατάλαβε πως τον ύποπτευομαι. Άντί λοιπόν να περιμένει να τον κατηγορήσω, με πρόλαβε και με κατηγορήσε αυτός, με σαταμική τόλμη. Ή έπίθεσι έναντίον μου άποτέλουσε το μοναδικό μέσον άμύνής του.
— Είχε άνακαλύψει πως ο Ικόντον ήταν στην πραγματικότητα ο Ζάν Βαντάλ. Μπορούσε λοιπόν να με χτύπησε και να μ' έξουδετέρωση.

— Παραδέχομαι πως είναι πιθανόν να δολοφόνησε τον έξάδελφό του ο Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν. Άλλά, για να το πιστέψω πραγματικά, πρέπει να μου εξηγήσετε ποιο συμφέρον είχε άπ' το θάνατο του Ρενώ.

— Δεν το ξέρω δυστυχώς... Ύπάρχει ένα μυστήριο, σχετικό με μία σειρά γεγονότων που μου είναι άγνωστα. Κατά συνέπεια, άπό την ώρα που μ' έπισκέφθηκε ο Ρενώ μαζί με τον έξάδελφό του, ως τη στιγμή που τον ξαναβρήκα, παράλυτο, κοντά στην άδελφή του. Ναι, κάτι συνέβη, σ' αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα. Τι όμως; Ποιός θα μου το πει; Δεν ξέρω... Άν το μάντευα... είμαι βέβαιος πως θα κρατούσαμε τότε το κλειδί όλης αυτής της ιστορίας!

— Ίσως... πρόφερε ο εισαγγελέας, συλλογισμένος. Εφόσον όμως δεν άδχουμε αυτό το κλειδί, θάμασε άναγκασμένοι να θεωρούμε ως παράλογη την έκδοή πως ο Ρενώ-δολοφονήθηκε άπ' τον έξάδελφό του...
— Άν παραδεχτώ όσα μου διηγήθήκατε για τη μηχανορραφία που άποσκοπούσε στο σφετερισμό της περιουσίας του Ρισαρντιέ μ' όποιοδήποτε μέσον, όσειν τότε να παρακολουθήσω ως το τέλος τοίς λογικούς συλλογισμούς έκείνων που την καταστρώσανε... Να πως παρουσιάζονται λοιπόν για μένα τα πράγματα:
— Με το γάμο του Ρενώ και της Μαργαρίτας Ρισαρντιέ, η οικογένεια ντ' Άλμπάρν είχε άποκτήσει τη μισή περιουσία του πατέρα της κοπέλλας. Άν όμως πέθαινε ο Ρενώ, δίχως παιδιά, η περιουσία αυτή

θα ξαναγύριζε φυσικά στην οικογένεια Ρισαρντιέ. Κι όμως έσείς ύποστηρίζετε ότι ο θάνατος αυτός ήταν ένα έγκλημα του Σαβινιέν, δηλαδή ενός άπ' όκείνους που είχαν άπεναντίαν το μεγαλύτερο συμφέρον να μείνι στη ζωή ο κόμης ντ' Άλμπάρν.
— Σε κάθε έγκλημα, πρέπει ν' άναζητή κανείς έκείνον που είχε συμφέρον άπ' αυτό. Το συμφέρον όμως του Σαβινιέν ήταν άπεναντίας να έμπόδιση το θάνατο αυτό, κι όχι να τον έπιταχύνι. Δεν μπορεί λοιπόν νάινι ο ένοχος, κατά τη γνώμη μου...

— Ναι, καταλαβαίνω τις άμφιβολίες σας... Κι όμως, σας λέω πως είν' ένοχος! — Μου είναι άδύνατο να διατάξω τη σύλληψή του.
— Θα τον άφίσετε λοιπόν έλεύθερο, μέσα σ' αυτή την οικογένεια, ν' άπολαμβάνη μ' όλη του την ήσυχία τα έγκλήματά του και να έτοιμάζεται για άλλα καινούργια...

— Σας το ξαναλέω, σκεφθήτε λογικά... Στο έξος άποβειώνονται ο Ρισαρντιέ, ο Ρενώ άποτέλουσε το μοναδικό δεσμό μεταξύ τους. Τώρα που πέθανε, δεν τις συνδέει πια τίποτε... Ή Έλένη θα ξαναγυρίσει στο Μπας — Μπρυγιέρο, και θα λείψη κάθε οικειότητα...

— Όσπου να δημιουργηθή μία άλλη, άκόμη μεγαλύτερη!
— Τι θέλετε να πείτε;
— Προβλέπω πως θα παντρευτή ή Έλένη με το Μαρτιάλ...

— Μα κι' αυτό άκόμη δεν δικαιολογεί καθόλου τη δολοφονία του Ρενώ. Όσο ήταν ζωντανός ο Ρενώ, θα βοηθούσε γι' αυτό το γάμο... Γιατί όχι άλλωστε; Ποιό λόγο θάχατε σεις να τον έμποδίζετε, αν ήσαστε έλεύθερος;

— Ο Βαντάλ δεν άπάντησε.
Αυτός εύρισκε άτιμο το γάμο έκείνο, με τέτοιες συνθήκες, γιατί έκανε την Έλένη συνένοχο του Σαβινιέν. Σ' όλ' αυτά, διέκρινε το δάχτυλο του τυχοδιώκτη...

— Δεν είχε να πει τίποτε άλλο στον εισαγγελέα. Κι' οι χωροφύλακες τον έπήγαν πίσω στη φυλακή.
— Ο Νοέλ Λαμπάρτ είχε έπιχειρήσει ήδη δυό φορές να τον δει, άλλά δεν του είχαν δώσει την άπαιτούμενη άδεια.

— Ο άνακριτής περίμενε τις άποκαλύψεις του Ζάν Βαντάλ στον εισαγγελέα. Άφου μίλησε ο Βαντάλ, οι δυό δικαστικοί έκριναν πως δεν υπήρχε πια λόγος να τον κρατούν σ' άπομόνωσι κι' έπέτρεψαν στο θετό γυιό του να έπικοινωνή μαζί του.

— Ο Βαντάλ δδγηθήκε στο θάλαμο των έπισκεψών. Ήταν θλιμένος, μία βαθειά άποθάρρυνσι ζωγραφιζότανε στη φυσιογνωμία του. Ένοιωσε πως δεν είχε υπορέσει να πείσει τον κ. ντ' Αιγκυράν και πως, εφόσον του είχαν μείνει άμφιβολίες θα χρειάζονταν άλλα έπιχειρήματα κι' άλλες άποδείξεις για να σχηματίσι μία συγκεκριμένη γνώμη.

— Αυτά σκεπτόταν, ενώ προχωρούσε στους διαδρόμους του παλπού κτιρίου των φυλακών, όταν άντίκρουε ξαφνικά το πολύσγαπνμένο παιδί του.
— Ο Νοέλ ήταν κατάχλωμος και θλιμένος.

— Όταν είδε το Ζάν Βαντάλ έβαλε τα κλάματα. Έκείνος δεν τολμούσε να κάμνι ούτε μία κίνηση.

— Καταγγέλλοντας το Βαντάλ στον εισαγγελέα και στέλνοντάς τον στη φυλακή, ο Σαβινιέν είχε συντρίψει άλύπτητα τη ζωή δυό ανθρώπων — ο ένας άπ' τους όποιους ήταν εύτυχισμένος ως τότε: του Ζάν Βαντάλ και του Νοέλ Λαμπάρτ.

— Ό, παιδί μου, καυμένο μου παιδί, πόσο υπέφερες!... έίπε ο Βαντάλ.
— Μα ο νέος είχε ξαναβρή κι' όλας την ήρεμία του.

— Πατέρα μου, άπάντησε, δεν έχω το δικαίωμα να σας κατηγορήσω, ούτε καν να σκεφθώ ότι άκούσα, για το έγκλημα που σας κατηγορούν... Δεν ξέρω εγώ το Ζάν Βαντάλ, ούτε και θα τον γνωρίσω ποτέ... Ξέρω μονάχα τον άνθρωπο με τη χρυσή και μεγάλη καρδιά, που λυπήθηκε άλλοτε τη μοναξιά μου και μ' έσωσε άπ' τη φτώχεια...

— Πλησίασε το Βαντάλ, πούμενε άκίνητος, με το κεφάλι σκυφτό.

— Σας άγαπά και θα σας άγαπά πάντα, πατέρα μου, πρόσθεσε.

— Μου κάνου' πάλι τ' όλ' όντα σου, παιδί μου. Μου ξαναδίνουν τη ζωή... Δεν θα καταλάβεις ποτέ πόσο ύποφέρω και πόσο βαθειά είναι ή άποθάρρυνσί μου...

— Άφου μου προσφέρεις πάντα τη στοργή σου, τη δέχομαι, παιδί μου, και μπορώ να σου πω πως δεν έπαψα ποτέ να την άξίζω. Όστόσο, μη δένεσαι με όρκους άπεναντί μου! Όσο θάινι έλεύθερος ή καρδιά σου κι' ή θέλησί σου, θα κρατήσης τους όρκους αυτούς. Μπορείς όμως να ξερής τι θα γίνι, αν ή καρδιά σου έρωτευθι μία κοπέλλα και συγκεντρωθι όλη σου ή ζωή στην άγάπη της; Δεν θα λυγίσης τότε, αν αυτή σου βάλι όλο όρο, για να δεχθι τον έρωτά σου, να μ' άπαρηγήθεις, να μη μιλήσης πια για μένα, να μη με ξαναδεις, να με ξεχάσης;

— Δεν θα συμβι ποτέ αυτό που προβλέπετε, πατέρα μου. Δεν πιστεύω να προβλέπη άπ' όσα το έμπόδιο που άναφέρετε στον έρωτά μου...

— Άλλοίμονο! Δεν μπορείς να το ξε-

— Τό ξέρω πολύ καλά!

— Θα πρέπει πρώτα ν' άγαπήσης, για να το διαπιστώσης...

— Άγαπά πατέρα μου.

— Άγαπάς;

— Ναι, τρελλά, φλογερά.

— Άπό καλό;

— Άπό τότε που έφτασα σ' αυτό το μέρος, όπου δεν είχα έρθει ποτέ άλλοτε, και... σας ξαναβρήκα.

— Ο Ζάν Βαντάλ φάνηκε άνήσυχος.

— Γιατί δεν μου είπες ποτέ τίποτα; ρώτησε.

— Σκόπευα να σας το πώ... όταν αυτή ή κατάσταση μου έδινε άπο-

— Την ξέρω, αυτή την κοπέλλα: Πως τη λένε;

— Έλένη! πρόφερε ο Νοέλ, με φωνή λίγο τρεμουλιαστή.

— Ο φυλακισμένος φάνηκε σαν να μ'ν είχε άκούσει.

— Τι όνομα είπες, παιδί μου; ψιθύρισε.

— Έλένη ντ' Άλμπάρν, πατέρα!

— Ένας τρόμος άνείπατος φάνηκε στο πρόσωπο του Βαντάλ. Ήταν ένας καινούργιος χτύπημα γι' αυτόν, τόσο σκληρό κι' άπρόοπτο, ώστε τον άφισε παραχαλυσμένο.

— Ο γυιός του... ο γυιός του είχε σκεφθι να μ'νι στην καταραμένη έκείνη οικογένεια, άπ' την όποια προέρχονταν όλες οι συμφορές, όλα τα έγκλήματά!

— Μία έλπίδα γεννήθηκε ξαφνικά μέσ' στην ψυχή του, και την εξέφρασε άμέσως:

— Της έκμυστρησέθηκε τον έρωτά σου;

— Ναι, πατέρα.

— Κι' αυτή... σου έίπε τ' ός δεν σ' άγαπάει;

— Μ' άγαπάει κι' αυτή!

— Σου το έίπε; Σου το έξομολογήθηκε;

— Μ' άγαπάει! Ξανάπε ο Νοέλ, έκστατικός, εύτυχισμένος.

— Ο Βαντάλ ένωσε τα χέρια του και ψιθύρισε, σαν μία υπέρτατη ίκεσία:

— Ί. Ψε μου, γιατί δεν με φύλαξες άπ' αυτή την τελευταία θλίψη;

— Ο νέος πρόφερε την παράξενη συγκινησί του και τον ρώτησε:

— Έχετε τίποτε έναντίον αυτής της κοπέλλας, πατέρα μου;

— Ο Βαντάλ αινιγόρησε. Τι μπορούσε να πει στο Νοέλ, για να τον πείσι; Ποιά γεγονότα ήνι έπικαλεσθι; Ποιά άπόδειξι να τού δώσι;

— Όχι, παιδί μου, δεν έχω τίποτε έναντίον της, άπάντησε.

— Δεν έπιδοκιμάζετε την έκλογή μου;

— Φοβάμαι πως δεν θα σε κάνη εύτυχισμένο αυτή ή κοπέλλα.

— Μα άφου μ' άγαπάει!...

— Ήταν ή θριαμβευτική άπάντησι, στην όποια δεν μπορούσε ν' άνδείξη κανένα έπιχείρημα.

— Κι' ο Ζάν Βαντάλ έσκυψε το κεφάλι του...

— Μα δεν ήταν μονάχα αυτή ή άποκάλυψι που τον τσάκιζε. Είχε σκεφθι ξαφνικά πως ο έρωτας της Έλένης γκούμιζε άπ' τα θεμέλια του όλο το οικοδόμημα των ένδείξεων που νόμιζε πως είχε συγκεντρώσει έναντίον αυτής και του Σαβινιέν.

— Άν ή Έλένη άγαπούσε το Νοέλ και τον παντρεύονταν, τι θ' άπόμεινε άπ' τη μηχανορραφία, που πίστευε ο Βαντάλ πως είχαν καταστρώσει οι Άλμπάρν για ν' άρπάξουν την περιουσία των Ρισαρντιέ;

— Άν δεν γυελιόμει — είχε πη στον εισαγγελέα — ή Έλένη θα παντρευτεί σ' λίγο με το Μαρτιάλ...

— Και να που δεν έπρόκειτο να παντρευθι το Μαρτιάλ ή Έλένη, άλλά το Νοέλ!... Όλη ή λογική της κατηγορίας του βασιζότανε στο γάμο του Μαρτιάλ. Τώρα λοιπόν δεν υπήρχε πια. Γε συντρίσματα του πέφτανε μόνο τους. Ήταν άναγκασμένος ν' άναγνωρίσει πως είχε γελασθι. Όστόσο φοδόνανε κάποια παγίδα. Ήταν ένας φόβος άδικαιολόγητος, ένστικτος, που τον έκανε να πη ξαφνικά:

— Δεν θα σε μαλώσω, άγαπητό μου παιδί, ούτε και θα σου δώσω συμβουλές... Άγαπάς και σ' άγαπάει. Δεν ύπάρχει τίποτε καλύτερο στον κόσμο... Θάθελα μονάχα να σου κάνω μία έρώτησι... και, άναλόγως της άπαντήσής σου, μία παράκλησι...

— Μιλήστε, πατέρα μου!

— Την έρώτησι πρώτα. Μπορείς να μου πης αν ο Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν — ο άρχηγός της οικογένειας, τώρα που πέθανε ο Ρενώ — ξέρη την άγάπη της Έλένης για σένα; Κι' αν την έπιδοκιμάζι;

— Τό άγνωσ... κι' ούτε με νοιάζει! Ή Έλένη είναι έλεύθερη. Είτε συμφωνεί ο έξάδελφός της στο γάμο της, είτε όχι, δεν πρόκειται να την έμπρησει αυτό καθόλου.

— Ίσως... έίπε ο Βαντάλ.

— Κι' άφου σώπασε λίγο, πρόσθεσε:

— Μετά την έρώτησι, άκούσε τώρα και την παράκλησί μου: Θα π'ς να βοηθι το Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν. Θα τού φανερώσης τον έρωτά σου, τις έλπίδες σου, την έκμυστρησί της Έλένης...

— Για ποιο λόγο;

— Σου κάνω μία παράκλησι. Μη τι συζητήσι... Θα μ'ν π'ς όχι;

— Θα κάνω όπως θέλεις, πατέρα μου.

— Καλά. Άν είναι σωστός ο προβλέψις μου, ο Σαβινιέν θα σου άπαντήσι: «Ξεχάστε την Έλένη, γιατί δεν πρόκειται να γίνι ποτέ γυναίκα σας».

— Τι σας κάνει να το πιστεύετε;

— Θα το μάθεις άργότερα... αν με διακρίνουν τα πράγματα.

— Μα τι ενδιαφέρουν στο κάτω — κάτω, οι άντιρροήσεις αυτού του ανθρώπου; Δεν έχει κανένα δικαίωμα στην Έλένη...

— Θα κρίνεις κατόπιν γι' αυτό...

— Ή Έλένη δεν θα το λάβη ύπ' όψι της.

— Θα τη ρωτήσης;

— Άσφαλώς.

— Και θα υού π'ς τί θα σου άπαντήσι;

— Θα τ'α μάθετε όλα.

— Την προβλέπω, την άπάντησί της. Θα σου π'ς: «Ξεχάστε με. Δεν μπορώ να γίνω δική σας».

— Μ' άνησυχείτε, πατέρα μου...

— Θάθελα να μ'ν είχε μ'νι ποτέ στην καρδιά σου αυτός ο έρωτας. Θα σου φέρη μόνο πόνους και βλάβη... Θα κάνης λοιπόν αυτό που σου ζητώ:

— Ναι, πατέρα, σας το ύπόσχομαι.

— Άγκαλιάσθηκαν, φίληθηκαν, ύπ' όρα ο Βαντάλ γύρισε στο κελλί του.

— Ο Νοέλ ήταν άναγκασμένος να φύγι άμέσως για την Όρλεάν, για την ύπηρεσία του. Δεν υπόρεσε να ξαναγυρίσι, παρά μονάχα σε όκτώ μέρες. Τότε μόνο υπόρεσε να συναντήσι το Σαβινιέν ντ' Άλμπάρν στους Σταύλους.

— Οι σχέσεις μεταξύ τους ήσαν πάντα ψυχρές. Ποτέ δεν είχαν οικειότητα, φιλία. Όστόσο, άπό τότε που άγαπούσε την Έλένη, ο Νοέλ είχε προσπαθήσι να πλησιάσι τον τυχοδιώκτη — σαν να πρόβλεπε πως θάπαιζε όλο τον έρωτά του και στα σχέδια του γάμου του.

— Μα έκείνος μαντεύονταν τις κρυφές αίτιες αυτής της συμπεριφοράς του, τον είχε κρατήσει σ' άπόστασι.

— Όταν τον είδε τώρα να μπαίνει στο σπίτι του, γαμογέλασε. Είχε μαντέψει άμέσως το σκοπό της έπισκέψής του.

— Δεν φανταζόταν, βέβαια, π' του είχε ύποδείξει ο Βαντάλ αυτό το διάδημα. Κατάλαβαινε όμως πως ο άδικαιολόγητος έπρόκειτο να του μιλήσι για την Έλένη.

— Και πραγματικά, μόλις μπήκε και κάθισε στην πολυθρόνα που του έδειξε ο Σαβινιέν, ο Νοέλ προχώρησε άμέσως στο σκοπό του, με ελίκρινη άλλά και με κάποιο καρδιοχτύπι.

— Κύριε ντ' Άλμπάρν, έίπε, αν ζούσε ο Ρενώ, θ' άπευθυνόμουν σ' αυτόν. Μα τώρα είσαστε σεις ο άρχηγός της οικογένειας. Πιστεύω λοιπόν πως συμφωνώ με τις έπιθυμίες της δεσποινίδος ντ' Άλμπάρν, καταφεύγοντας σε σας, για να σας ζητήσω μία συγκατάθεσι που δεν μου την άρνήθηκε έκείνη...

— Μία συγκατάθεσι; έίπε ο Σαβινιέν. Περ' τίνος πρόκειται, κύριε;

— Για τη δεσποινίδα ντ' Άλμπάρν, την έξάδελφί σας...

— Μιλήστε, κύριε.

— Την άγαπά, κι' ή μεγαλύτερη εύτυχία μου θα ήταν να της δώσω τ' όνομά μου...

— Ο Σαβινιέν είχε πάρει σοβαρό ύφος.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, για την τιμή που μ'ας κάνετε. έίπε. Θα σας άπαντήσω μ' όλη την ελίκρινησι που άξίζει ο χαρακτήρας σας... Βλέπω πολλά έμπόδια στο γάμο που όνειρευθήκατε... τόσο πολλά, ώστε, αν ήμουν στη θέσι σας, θα προτιμούσα να παραιτηθώ, παρά να διαθέσω τα νιάτα μου προσπαθώντας να τα υπενικήσω...

— Δεν άξίζει να θυσιάσω στην άνάγκη δόλοκλησι τη ζωή μου για να κερδίσω την Έλένη;

— Ναι, βέβαια, άναγνωρίζω πως ή έξάδελφί μου άξίζει ένα τέτοιο έρωτά. Και δεν θα σας άποθάρρυνα καθόλου, αν θεωρούσα κάπως πιθανή την πραγματοποίησι του σχεδίου σας...

— Όποτε λοιπόν, κύριε...

— Φοβάμαι πως δεν θα μ'ν έτε ποτέ σύζυγος της δεσποινίδος ντ' Άλμπάρν...

— Μα σας είπα πως μ' άγαπάει... Δεν θα προβέθη λοιπόν άπ' αυτήν το έμπόδιο...

— Τό πιστεύω πως σας άγαπάει. Και πιστεύω άκόμη, έπειδή την ξέρω, πως το αίσθημά της αυτό θα διακέρσι σ' όλη της τη ζωή.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, κύριε, παρ' όλ' αυτά, ή Έλένη δεν θα γίνι ποτέ γυναίκα σας... Είμαι φτωχή, και σεις πάλι δεν είσαστε πλούσιος... Όνειρεύεται τη ζωή του Παρισιού, με τις γιορτές και τους θριάμβους της... Μα έσείς δεν θα μπορούσете ποτέ να πραγματοποιήσετε αυτά τα όνειρά της...

— Όσο κι' αν σας άγαπά, είναι άρκετά σοβαρή, ώστε να μ'ν καταδικασθι μονάχη της να φωτοκλήσι μέσα σε μία αίθρνια φτώχεια και να μουνιάζι διαρκώς στις διάφορες έπαρσεις.

— Συκοφαντείτε την Έλένη, σας τ' όρκίζομαι. Μπορεί να είχε άλλοτε τα όνειρα αυτά, μα τώρα διαλύθηκαν.

— Θα ξαναγεννηθούν όμως, κι' αυτή τη φορά θα τα συνδεύη κι' ή πικρή μεταμέλεια γιατί έγιναν άδύνατα για πάντα...

— Ο Σαβινιέν πήρε ύφος θλιμένο και πρόσθεσε:

— Δεν είναι δε αυτό μονάχα, κύριε... Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε γι' αυτό που θα σας πώ... Παρ' όλα τα έμπόδια που διαδελύω, ίσως αυτός ο γάμος θα ήταν δυνατός άκόμη να γίνι, πριν από μερικές ήμερες. Άπό τότε όμως άλλάξαν πολύ τα πράγματα...

— Θάθελα να με καταλάβετε, κύριε, χωρίς να μ' άναγκάσετε να σας διευκρινίσω αυτό που θέλω να πώ, και να σας υπενθυμίσω το γεγονός που υπαινίσσομαι...

— Ο Νοέλ είχε χλωμιάσει έλαφοά.

— Πέστε μου όλη σας τη σκέψι, κύριε... Δεν είναι προτιμώτερο να ξενηθούμε καθαρά μεταξύ μας;

— Ναι, άσφαλώς είναι προτιμώτερο, γιατί έτσι δεν θα ξαναγυρίσουμε πια στο ίδιο θέμα... Ένωσ' τη σύλληψι του γι' ατρού Τζωρτζ Γκρόντον...

— Εγώ όνομάζομαι Νοέλ Λαμπάρτ.

— Άπαρηγέστε το Ζάν Βαντάλ;

— Ο Νοέλ άναστήκωσε ζωηρά το κεφάλι του.

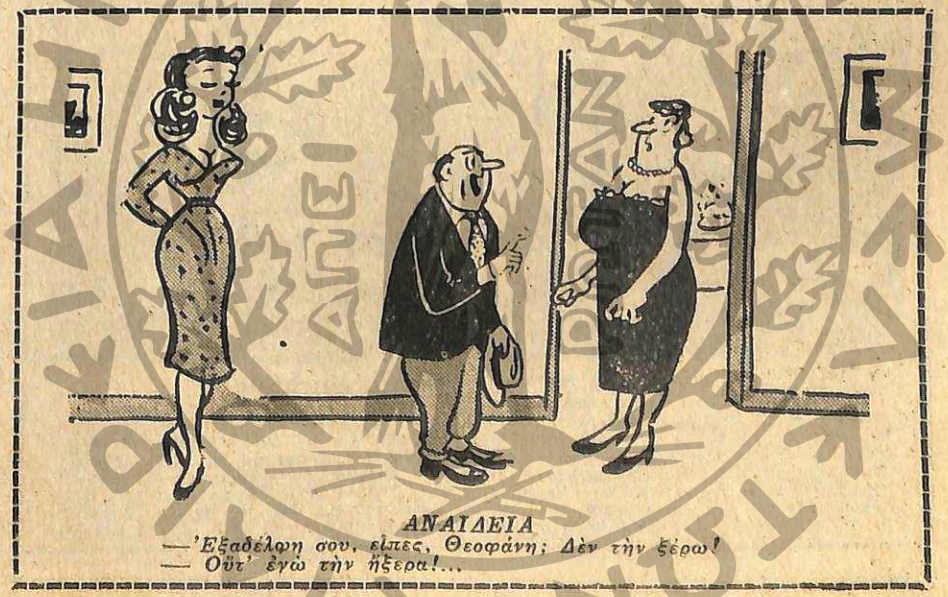
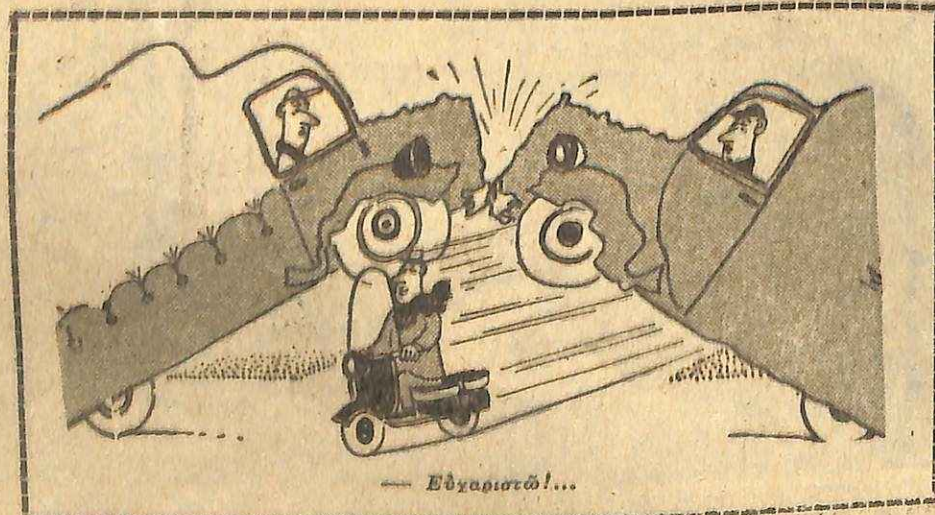
— Ποτέ! φώναξε.

— Βλέπετε λοιπόν;...

— Κανείς δεν έχει όμως το δικαίωμα να με κατηγορήσι και να με θεωρήσι υπεύθυνο για το παρελόν του Ζάν Βαντάλ. Θάταν μεγάλη άδίκη.

— Συμφωνώ μαζί σας. Όστόσο, βλέποντάς σας, όσοι θα ξέρουν την ιστορία σας, θα σας κυτάζουν με κάποια περιέργεια... σαν να έμεινε σε σας και στο χαρακτήρα σας κάτι άπο έκείνων που έκαμε άλλοτε ένα συνταρακτικό έγκλημα. Εί- ναι, βέβαια, παράλογο αυτό, μα έτσι είν' ο κόσμος...

— Ποιά ζωή λοιπόν θα περάσι κοντά σας μία κοπέλλα που θα έχη τ' όνομά σας και θα γίνεται συνεπώς κι' αυτή άντικείμενο

της γενικής περιεργείας: Είσατε βέβαιος πως θα την κάνετε ευτυχισμένη, ενώ ορθώνονται τόσο εμπόδια μπροστά σας;...
—Προσπαθώ να σας κάνω να λογικευθείτε, μ' αυτά που σας λέω δίχως να σας απαντώ με μία κατηγορηματική άρνηση, γιατί η 'Ελένη είναι ελεύθερη να μη λάβει υπ' όψιν τη θέλησή μου...

—Σας μήπως καθόλου για μένα; Σας είπε πως μ' αγαπάει; Σας είπε πως ελπίζει;...

—Ο Σαβινιέν είπε ψέματα, με τη μεγαλειότητα ηρώμα:

—Ποτέ δεν προσφέραμε μεταξύ μας το δυνάμει...

—Και πιστεύετε;...

—Πιστεύω ότι άφισε να την παρασύρει στην αρχή το αίσθημά της για σας, αλλά, ότι διατήρησε στο βάθος της καρδιάς της το σεβασμό για την οικογένειά της και για τ' όνομά της. Απ' την ώρα που έμαθε τη λυπηρή ιστορία του θετού πατέρα σας, θα κατάλαβε ασφαλώς πως δεν μπορεί ποτέ να γίνει γυναίκα σας.

—'Εγώ έχω περισσότερη εμπιστοσύνη από σας στην αγάπη της και στην ευγενική της καρδιά... Αφού δεν μιλήσατε ποτέ μαζί της για μένα, κι' εφόσον θα της επαναλάβατε ασφαλώς τη συζήτησή μας, θέλετε να γίνει αυτό τώρα άμεσως;...
—Επιθυμείτε να την φωνάξεω;

—Ναι.

—Και να της επαναλάβω μπροστά σας όσα είπαμε οι δύο μας;

—Ναι, χωρίς να της κρύψετε τίποτε.

—Να της πω, μπροστά σας, πως μου ζητήσατε το χέρι της;

—Και να την παρακαλέσετε να μου απαντήσει η ίδια.

—Εστώ!... Δεν μπορεί όμως να γίνει αυτό τώρα άμεσως, γιατί, όπως ξέρετε, η 'Ελένη βρίσκεται πάντα στο Λαντπερέζ. Εύτυχως, δεν είναι μακριά το Λαντπερέζ. 'Αν θέλετε ναρόητε μαζί μου ως εκεί!...

—'Αλλοίμονο, κύριε, δεν μου επιτρέπεται να ξαναπατήσω ποτέ το πόδι μου σ' αυτό το σπίτι.

—'Α, ναι, καταλαβαίνω!

—Ο Σαβινιέν φάνηκε να σκέπτεται λίγο. Ύστερα κάθισε σ' ένα γραφείο και έγραψε:

«Δεν μπορώ ναρθώ στο Λαντπερέζ. Συμβαίνει όμως εδώ κάτι σοβαρό για σένα. Σε περιμένω άμεσως».

—Έδωσε να διαβάσει το γράμμα ο Νοέλ.

—Όπως βλέπετε, δεν της κάνω κα-

νένα υπαινιγμό, του είπα.

Φώναξε την υπηρέτριά του, της έδωσε το γράμμα και τη διατάξε:

—Να πάς άμεσως στο Λαντπερέζ και να τ' οδώσεις στα χέρια της δεσποινίδος 'Ελένης. Θα την περιμένεις ύστερα, ναρόητε εδώ μαζί. Πόσην ώρα θα κάνης ως εκεί!...

—Τρία τέταρτα, πάνω-κάτω. Βλέπετε, δεν βαστάει πολύ τα πόδια μου. 'Αν ήμουν είκοσι χρόνια νεώτερη, θα πήγαινα σ' είκοσι λεπτά μονάχα.

—Καλά. Πηνιγμένη γρήγορα...

—Ο Σαβινιέν στράφηκε στο Νοέλ και πρόσθεσε:

—'Εχομε δυό ώρες καιρό, κύριε. Στο μεταξύ, είσατε ελεύθερος. 'Αν θέλετε να περιμένετε εδώ, έχω να σας δώσω να διαβάσετε διάφορα ταξιδιωτικά βιβλία — α μόνον που μ' ενδιαφέρουνε. 'Αν προτιμάτε να πάρετε αέρα, κάμετε ένα περίπατο και ξαναγυρίστε...

—Ο Νοέλ ευχαρίστησε, κάθισε κι' άρχισε να φυλλομετρήσει ασημένια ένα βιβλίο. Ο Σαβινιέν τ' άφησε μόνον.

Μολονότι ήταν δέσμιος πως τ' άγαπούσε η 'Ελένη, ο Νοέλ ένοιωσε να τον κυριεύει μία θαυμάσια θλίψη. 'Η ψυχή του ήταν γεμάτη από μαύρα προαισθήματα, σαν να δρισκόνανε στα πρόθυρα κάποιας καταστροφής...

—'Εκλεισε σ' λίγο το βιβλίο που εφεύλιζε, και βυθίστηκε σε ονειροποιήσεις, με τα μάτια κλειστά...

Κάθε τόσο σηκώνονταν και κύτταζε απ' το παράθυρο, προς το μέρος του Λαντπερέζ, ανυπομονώντας ν' αντικρύσει την 'Ελένη. Όταν την είδε επί τέλους, ένοιωσε ξαφνικά τ' όντα του αδύνατο, σαν παιδί...

Δέ βρήκε καν τη δύναμη να της κάνει από μακριά μία φιλική χειρονομία... Όταν το σκέφθηκε, ήταν πια αργά. Είχε κατέβη ο Σαβινιέν για να τον οδηγήσει στο σαλόνι.

Περιμέναν εκεί κι' οι δύο. Σ' εμερικά λεπτά, υπήκει η 'Ελένη. Απ' την κίνηση εκπλήξεως και τρόμου που της έφύγε η Νοέλ κατάλαβε πόσο λίγο περίμενε αυτή τη συνάντησι...

Του έδωσε ωστόσο το χέρι της και ψυθύρισε μερικές ευγενικές λέξεις. Ο Νοέλ δεν βρήκε τί ν' απαντήσει, πάνω στην ταραχή του.

Είχε να δη την 'Ελένη απ' την ημέρα της συλλήψεως του Ζαν Βαντάλ. Και τώρα την έβλεπε τόσο αλλομαμένη, χλωμή, με

τά μάτια κομμένα, ώστε τρόμαξε να την αναγνωρίσει...

Είχε αδυνατήσει. Το πρόσωπό της πρόσδινε μία μυστηριώδη κούραση και τα μάτια της γυάλιζαν απ' τ' όντα πικρό.

—Θέ μου! ψυθύρισε ο Νοέλ. Τι συνέβη λοιπόν; Πώς άλλαξε έτσι!...

Δεν είχαν μπόρεσει να κρύβουν απ' την 'Ελένη τις διαδόσεις για το θάνατο του αδελφού της. Κι' όταν της διηγήθηκαν τη συλλήψη του Ζαν Βαντάλ, της είπαν αναγκαστικά πως τ' όντα κατηγορούσε ο Σαβινιέν για τη δολοφονία του Ρισαρντί και του Ρενώ.

Ένας έτσι πως ο θάνατος του αδελφού της, που τ' όντα ένομιζε φυσικό, ήταν αποτέλεσμα ενός καινούργιου εγκλήματος. 'Αμφέβαλε στην αρχή. Της φαινόταν αδύνατο, εφόσον δεν είχε φύγει από κοντά της, όλο το δράμα.

Μα οι γιατροί του Μπλουά πιστοποίησαν το εγκλημα, με την γνωμάτευσή τους. 'Αρχισε μία δικαστική έρευνα. Δεν ναρούσαν πια αμφιβολίες.

Όταν σχηματίσε την τρομερή αυτή διαδίττητα, η 'Ελένη ήταν μόνον στην κάμαρά της, στο Λαντπερέζ, όρθια μπροστά στο παράθυρο, απ' όπου κύτταζε ασημένια το γειτονικό τοπίο.

Η φοιχτή ύποψη που γεννήθηκε μέσα της, την έκαμε να κλονισθή ξαφνικά και να πέσει γαυή...

—Όταν συνήλθε, σύρθηκε με τα γόνατα ως μία πολυθρόνα, κάθισε κι' έμεινε έτσι για πολύ, ώρες ολόκληρες. 'Ευρίσκει σαν τρελή, με τα μάτια της καρφωμένα απλανά στο κενό...

Κι' ήταν πραγματικά τρελή, στην τραγική εκείνη στιγμή.

Εύτυχως, δεν πήγε κανείς να την ενοχλήσει, να χτυπήσει την πόρτα της. Κάθε τόσο, η έμμομη ιδέα που βασάνιζε το μυαλό της, εκδηλώνονταν με λίγες λέξεις, υποκωφές:

—Σκότωσε το Ρενώ! Κι' είμαι συνένοχος του!

Το δράμα, όταν έπρεπε πια να κατέβη για αγωγή, σηκώθηκε με κόπο κι' έκαμε μερικά βήματα μ'εσ' στην κάμαρά της για να συνέλθ...

Οι λίγες εκείνες ώρες που είχε περπατήσει, την είχαν γεράσει και παραμορφώσει. 'Ενώ μεγάλωνε ολοένα το αμείλικτο μίσος που είχε γεννηθή μέσα της εναντίον του Σαβινιέν, συγχρόνως είχε πάρει μία απόφασι, με το βάθος της καρδιάς της: να εκδικηθή, σ' ε τρομερό τρόπο!

Τίποτε πια δε θα τη συγκρατούσε! Θα προχωρούσε κατ' ευθείαν στο σκοπό της, αδιαφορώντας για ό,τι θα έπαινε...

Η 'Ελένη έφερε τα χέρια της στο μέτωπό της, σαν να είχε πονέσει ξαφνικά και δυνάτα το κεφάλι της. 'Υστερα τ' άφισε να πέσουν. Και, με τα μάτια κλειστά — σίγουρα, για ν' απενίξη καλλίτερα το δικό της πόνο και να μη βλέπει καθόλου την όδυν του αγαπημένου της — απάντησε:

—Σας ορκίζομαι πως δεν σκέπτομαι τώρα, παρά μόνον πόσο σ'ος κάνω να υποφέρετε και πόσο υποφέρω κι' εγώ η ίδια.

—'Υστερα βγήκε άργά απ' το σαλόνι. Σχεδόν άμεσως, έφυγε κι' ο Νοέλ, απελπισμένος, έχοντας διαβεί ν' αυτοκτονήσει και μη δίνοντας καμμία προσοχή στα καλά λόγια του Σαβινιέν που προσπαθούσε να τ' όντα παρηγορήσει.

Επείρε να γυρίσει την ίδια μέρα στην 'Ορλεάνη.

Δεν πρόφτασε να πάη στο Μπλουά, σ' τις φυλακές, για να διηγηθή στο Ζαν Βαντάλ, ότι είχε συμβή και να τ' όντα π' ως δεν είχε γελαστή στις προβλέψεις του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

σου... συνέχισε ο τυχοδιώκτης. Του άπανησα πως ο γάμος σας δεν μου φαίνεται να συγκεντρώνει τα απαιτούμενα εχέγγυα ευτυχίας, για ώριμους λόγους που δεν τ' όντα έκρυβα. Του είπα ακόμη πως δεν σκοπεύω να σου επιβάλω τη θέλησή μου, πως θα σ' άφισω ελεύθερη στην εκλογή σου, αλλά πως κατά τη γνώμη μου δεν θα δεχθής ποτέ να γίνει γυναίκα σου... προπαντός μετά τη συλλήψη του Νοέλ Λαυραστ.

Του είπα ότι εγώ εκ μέρους μου δεν πρόκειται να εμποδίσω αυτό το γάμο. 'Αλλ', ότι ένα μόνον πρόσωπο στον κόσμο υπορεί να τ' όντα δώσει την οριστική απάντησι, κι' ότι το πρόσωπο αυτό...

—Είσατε σεις, 'Ελένη! συμπλήρωσε ο Νοέλ. Μιλήστε λοιπόν!

—'Η 'Ελένη άκουγε, με τα μάτια χαμηλωμένα. 'Η καρδιά της δασανιζότανε σκληρά. Αυτά που θάλεγε, θα κρίνανε ίσως τη ζωή της, την αγάπη της, την ευτυχία της. Δεν διάσταε ωστόσο. Δίχως να κυττάζη το Νοέλ, απάντησε:

—Καλά έκαμε να μιλήσης έτσι στον κ. Λαμπάρτ.

—'Αηλαδή, 'Ελένη... τραύλισε τρέμοντας ο Νοέλ.

—Δεν μπορώ να γίνει γυναίκα σας!

—'Ω, Θεέ μου!...

—Ξέρω πως σας κάνω να υποφέρετε πολύ, αφού μ' αγαπάτε... Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό!

—'Ελένη! 'Ελένη!

—Ο Νοέλ δεν μπορούσε να κρατήση τα δάκρυα του.

—'Η καρδιά απ'όφευγε πάντα να τ' όντα κυττάζη. 'Ισως γιατί, παρ' όλες τις αποφάσεις που είχε πάρει, παρ' όλο το σκοπό που είχε τάξει στον έαυτό της, φοβότανε μήπως παρασυρθή από κάποια αδυναμία της και πρόσδοθ...

—Μου είπατε ωστόσο πως μ' αγαπάτε, 'Ελένη! φώναξε εκείνος.

—Πραγματικά, σας αγαπώ.

—Κι' όμως μ' απελπίζετε!

—'Η ζωή είναι δυνατότερη από μ'ας. Δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σας...

—Όστε λοιπόν, 'Ελένη, τελείωσαν όλα μεταξύ μας;

—Ναι, Νοέλ. Μη με σκέπτεσθε πια.

—Δεν μπορώ να το πιστέψω, Θεέ μου!

—Κι' όμως είν' αλήθεια.

—'Οστε... ποτέ πια; 'Ο,τι κι' αν συμβή!...

—Ποτέ! 'Ο,τι κι' αν συμβή!...

—Μου ορκίζεστε πως δεν με αποδιώχνετε τόσο σκληρά για να παντρευτήτε κάποιον άλλον, που θα ικανοποιήση τις φιλοδοξίες σας;

—'Η 'Ελένη έφερε τα χέρια της στο μέτωπό της, σαν να είχε πονέσει ξαφνικά και δυνάτα το κεφάλι της. 'Υστερα τ' άφισε να πέσουν. Και, με τα μάτια κλειστά — σίγουρα, για ν' απενίξη καλλίτερα το δικό της πόνο και να μη βλέπει καθόλου την όδυν του αγαπημένου της — απάντησε:

—Σας ορκίζομαι πως δεν σκέπτομαι τώρα, παρά μόνον πόσο σ'ος κάνω να υποφέρετε και πόσο υποφέρω κι' εγώ η ίδια.

—'Υστερα βγήκε άργά απ' το σαλόνι. Σχεδόν άμεσως, έφυγε κι' ο Νοέλ, απελπισμένος, έχοντας διαβεί ν' αυτοκτονήσει και μη δίνοντας καμμία προσοχή στα καλά λόγια του Σαβινιέν που προσπαθούσε να τ' όντα παρηγορήσει.

Επείρε να γυρίσει την ίδια μέρα στην 'Ορλεάνη.

Δεν πρόφτασε να πάη στο Μπλουά, σ' τις φυλακές, για να διηγηθή στο Ζαν Βαντάλ, ότι είχε συμβή και να τ' όντα π' ως δεν είχε γελαστή στις προβλέψεις του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Κοινωνικά

Αφίξεις

Επέστρεψαν εκ τ' όντα την Εύρωπην (Γαλλία, 'Αγγλία, 'Ελβετία, 'Ιταλία) ταξιδιού της η ασηθηνική κ. Νίκη Ντέμις διπλωματούχος της Γαλλικής, 'Ακαδημίας Garange και διευθυντρια του άμυνίου 'Επιστημονικού 'Ινστιτούτου Καλλονής, όδός 'Ακαδημίας αριθ. 22, τηλ. 614-818.

Η κ. Ντέμις παρηκολούθησε επί μακρόν ε'ς την αλλοδαπήν τας τελευταίας εξελίξεις της ασηθηνικής και έμπορησε ε'ς τ' όντα μηχανικόν έξοπλισμόν, με τ' όντα όποιον έπλουτισε το πωυτότυπον 'Ινστιτούτον της.

Είχε κωδή σ' εκείνη τη γυνιά προσπαθώντας να βρή λίγη ζεστασία...

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ του Κίμ Φεραταίνι

Ένα παιδί 10 ετών, που αγωνίζεται χρόνια ολόκληρα να βρή τον δολοφόνο του πατέρα του

Η παράξενη αυτή ιστορία άρχισε μία παγερή νύχτα του περασμένου χειμώνα, στη Νέα 'Υρκη. Δύο άστυφύλακες, ο Μπένου Ρίσερ και ο Γκρέγκ Μάκ Μήλ έκαναν την περιπολία τους στην 76η όδ. Ψιλό χιονόβρο έπεφτε από νωρίς και το κρύο προνούσε ως το κοκκαλό. 'Ο δρόμος ήταν νεκρικά έρημος...

Σαφούς, πίσω από κάτι βαρέλια, σπημένα στο πεζοδρόμιο, οι δυο άστυφύλακες είδαν να ξεπροβάλλει ένα μικρό χεράκι. 'Ετρεψαν προς τα εκεί κι' αντίκρισαν ένα παιδί, που, τουρτουρίζοντας, είχε κωδή πίσω από τα βαρέλια, προσπαθώντας να βρή λίγη ζεστασία.

«Αι, σ'οι τ' όντα βρεθείς εδώ!» του φώναξε ο ένας από τους δυο.

Αλλά ο μικρός δεν αποκρίθηκε. Το κρύο τον είχε κάνει να χάση σχεδόν τις αισθήσεις του. Ο Μάκ Μήλ και ο Ρίσερ αποφάσισαν τότε να τ' όντα πάνε στο αστυνομικό τμήμα, για να τ' όντα συνεφέρουν. Το ζεστό δωμάτιο και τα δυο φλυτζάνια με άχριστο καφέ, που τ' όντα δώσανε, έκαναν το παιδί να συνέλθ. Τους είπε τα στοιχεία του. 'Όνομα: Κίμ Φεραταίνι. 'Ηλικία: 10 ετών. Κατοικία: μία εργατική πολυκατοικία.

«Και τώρα π'ες μας, τ' όντα βρήσαν. Γιατί τ' όσασες από το σπίτι σου; Σ' έμάλωσε ο πατέρας σου;»

Ο μικρός έσπασε σ' αναφυλλήτα.

«'Αφιστε τ' όντα ήσυχο τ' όντα πατέρα μου, αποκρίθηκε. 'Ηταν καλός άνθρωπος...»

«'Εμπρός τότε, έπείμιναν εκείνοι. Λέγε πως βρήθηκες στο δρόμο ολονόμως τέτοια ώρα...»

«Ψάχνω να βρώ τ' όντα άνθρωπο, που σκότωσε τ' όντα πατέρα μου! τ' όντα είπε κοφτά. Πάνε τώρα έξη χρόνια, που βρήκε νεκρός, με μία μαχαίρα στην πλάτη. Κι' έσείς, οι άστυνομικοί, δεν καταφέρατε να βρήτε τ' όντα δολοφόνο του. 'Ούτε να σ'απαστήκατε να τ' όντα βρήτε...»

Εκείνοι αλληλοκυτταχτήκαν έκπληκτοι. Τι περίεργη περίπτωση ήταν αυτής ο μικρός! Τηλεφώνησαν στην άστυνομική διεύθυνσι του Μπρουκλίν, για να μάθουν.

«'Αλλες τρεις φορές έχει κάνει την ίδια ιστορία, τους πληροφορήσαν από εκεί. Τ' όντα βρήκαμε, ν' αλητεή σ'ους δρόμους και μ'ας είπε πως ψάχνει για τ' όντα δολοφόνο τ' όντα πατέρα του.»

Ο Ρίσερ και ο Μάκ Μήλ, ώδηγησαν τον μικρό στο σπίτι του. 'Η μητέρα του τους όντα δέχτηκε με δάκρυα στα μάτια.

«Ναι, είναι αλήθεια, αποκρίθηκε σ' τις έρωτήσεις τ' όντα δυο άστυνομικών. Μαχαίρωσαν τ' όντα άντρα μου, όταν ο Κίμ ήταν τέσσερων ετών. Δεν μπορέσαμε να μάθω ποτέ ποιος ήταν ο δολοφόνος του. Φρόντισα να κρύψω από τ' όντα παιδί την αλήθεια, αλλά τ' όντα τ' όντα έλεγε, πρόπερι, είναι αιματηρή τ' όντα στο σχολείο. 'Από τότε, τ' όντα πάρει απόφασι να βρή ο ίδιος τ' όντα δολοφόνο...»

Σκουπίζοντας τα δάκρυά της, εξακολούθησε: «Είναι αλήθεια πως η άστυνομία δεν μπο-

ρεσε να κάνει τίποτε. Λένε πως ο Πάολο, ο άντρας μου, ήταν ανακατεμένος σ' ε λαθρεμπόριο ναρκωτικών και πως τ' όντα σκότωσαν οι άνθρωποι τ' όντα συναφιού του. 'Όμως εγώ δεν τ' όντα πιστεύω...»

Ο Κίμ κύτταζε την μητέρα του με μάτια γουρλωμένα από την κατάπληξι. Αυτό ήταν ε-να καινούργιο στοιχείο, που δεν τ' όντα μάθει ως τότε. Λαθρεμπόριο ναρκωτικών! Τώρα — σκέφθηκε — ήξερε σ' ε ποιους κύκλους έφτανε να κατευθύνει τις έρευνές του!

Λίγους μήνες άργότερα, ο Κίμ Φεραταίνι τ' όσασε για πέμπτη φορά από το σπίτι του. 'Αλλά, την φορά αυτή, δεν ύπηρε έυκολο να τ' όντα ξαναέρουν. Γιατί ο μικρός 'Ιταλοεργμα-νός είχε χάση στην πολυάριθμη κινεζική συνοικία της Νέας 'Υρκης, όπου ζούν ακόμη περί τις δυο χιλιάδες 'Ιταλοι μεταναστες.

Ο λόγος, που έκανε τ' όντα Κίμ να παρατήση πάλι την μητέρα του και να εγκατασταθή στην παράξενη, ξεχωριστή αυτή πόλι, που αποτελεί ένα ζωντανό κομμάτι της 'Ασίας στην καρδιά της Νέας 'Υρκης, ήταν πως έμαθε, ότι εκεί βρισκόταν το κέντρο τ' όντα λαθρεμπόρων ναρκωτικών και πως εκεί είχε τις περισσότερες ελπίδες να βρή τ' όντα δολοφόνο τ' όντα πατέρα του.

Οι Κινέζοι άγοπούν τα παιδιά κι' έτσι ο Κίμ δεν δυσκολεύτηκε να βρή δουλειά, τροφή και στέγη σ' ένα μαγέικο. Γρήγορα, άπκτη-σε κι' έναν στενό φίλο, ένα Κινεζόπουλο στην ηλικία του, τ' όντα Βού.

Ο Βού αυτός είχε τ' όντα πάθος να διηγήται φανταστικές ιστορίες. 'Ιστορίες τ' όντα άνα-νατριχιαστικών εγκλημάτων... Μία μέρα, άνά-μεσα σ' άλλα, άφηγήθηκε σ' όντα Κίμ πως είχε την τύχη να γνωρίξη ο ίδιος έναν άσπου-δαίο δολοφόνο, τ' όντα Λι-Τσου. 'Ο Λι-Τσου, έι-πε ο Βού, ήταν ένας άντρας με πλακουτσό πρόσωπο, που είχε σκότωσει, πριν από άρ-κετά χρόνια, έναν λευκό, με μία μαχαίρα στην πλάτη!

Η ξαναμμένη φαντασία του Κίμ δεν χρει-αζόταν περισσότερα, για να σχηματίση την ά-κλόνητη βεβαιότητα πως ο μαχαίρωμένος λευ-κός ήταν ο πατέρας του, και ο Λι-Τσου με τ' όντα πλακουτσό πρόσωπο, ο δολοφόνος του!

Όταν έμαθε πως ο Λι-Τσου είχε πλυτήριο λίγα τετράγωνα παρακάτω, αποφάσισε να πάη να τ' όντα βρή και να τ' όντα ζητήση να δουλέυη στο μαγαζί του. 'Εκείνος, τ' όντα δέχτηκε με προθυ-μία. Χρειάζονταν έναν μικρό, για να γράφει εγγλέζικα τ' όντα λογαριασμούς για τ' όντα άσ-πρους πελάτες και τ' όντα προσλάβε άμέσως.

Στην πραγματικότητα, ο Λι-Τσου ήταν ε-νας άσθώτατος άνθρωπος και δεν ύπηρε τ' όντα παραμικρό στοιχείο αλήθειας στην φανταστι-κή ιστορία, που είχε άφηγήθη ο Βού. Τ' όντα Κίμ τ' όντα συμπάσθε από την πρώτη στιγμή. 'Ε-κείνος, για να άποκοιμήση τις όπυρίες του(!) τ' όντα είχε π' ως ο πατέρας του πέθανε, όταν ήταν μικρός, και πως η μητέρα του ήταν άρ-ρωστη στο νοσοκομείο.

Ο Λι-Τσου τ' όντα έδινε πολύ καλό μισθό, τ' όντα χάριζε γραμματόσημα, τ' όντα έφτιασε καινού-ργιες σόλες για τα παπούτσια του, που είχαν λυώσει, και τ' όντα πήγε ένα βράδυ να δ' όντα περίφημο κινεζικό θεάτρο τ' όντα σκιών. Μία μέρα, τ' όντα έφερε ένα καλό με μ'ηλα και τ' όντα έι-πε να τ' όντα πάη στη μητέρα του στο νοσοκομείο. 'Ο Κίμ, όμως, άρνήθηκε να τ' όντα δέχτη.

«Σαν να μ' όντα φαίνεται πως λες ψέματα, ότι είναι άρρωστη η μητέρα σου, τ' όντα έι-πε έ-κείνος, κυττάζοντας τ' όντα άσπρη στα μάτια. Την έρχομένη Κυριακή, θα πάμε να την δο-ύμε μαζί στο νοσοκομείο.»

Ο Κίμ τότε κατάλαβε πως έπρεπε να «δρά-ση» χωρίς άλλη άναβολή...

Το άλλο βράδυ, με δειμένο τ' όντα χέρι του, ο Λι-Τσου παρουσιάστηκε στην άστυνομία. Σ' το πρόσωπό του, δεν ήταν ζωγραφισμένη παρά η άπείρηνη κατάπληξι.

«'Ο μικρός άσπρος, που έχω στο μαγαζί μου — έδωλασε σ'ους άστυνομικούς — είναι τρελλός! Χωμ'ε καταπάνω μου, κρατώντας ένα κουζίνομαχαίρο και απειλώντας πως θα με σκετώση, γιατί δολοφόνησα, λ'εί, τ' όντα πατέρα του! Καταφέρα να τ' όντα άσπάζω το κουζίνο-μαχαίρο, με μία λαβή ζιου-ζιτσου. Πληγώθηκα μόνο ελαφρά, στο χέρι... Δεν θέλω να τ' όντα κάνετε τίποτα κακό τ' όντα παιδιού. Σας παρα-καλώ μόνο να τ' όντα π'ες σ' όντα σπίτι του...»

Οι άστυνομικοί ώδηγησαν, για μία ακόμη φορά, τ' όντα Κίμ στη μητέρα του, που νομίζε-πως τ' όντα είχε χάσει για πάντα. 'Αλλά δεν έ-μεινε στο σπίτι του για πολλόν καιρό. Οι γι'οι-τροί, που τ' όντα εξέτασαν, διαπίστωσαν πως τ' όντα μυαλό τ' όντα δυστυχισμένου παιδιού είχε σαλ'ε-ψει, με τ' όντα ισχυρό νευρικό κλονισμό. 'Η σκε-ψι πως, όχι μόνο δεν είχε βρή τ' όντα δολοφόνο τ' όντα πατέρα του, αλλά και είχε έπιτεθή σ' ε-ναν άθώο άνθρωπο, που τ' όντα φέρθηκε με τ' όντα στοργή, τ' όντα είχε ρίξει σ' ε μαυρή απελπισία, που ώδηγησε στην τρέλα.

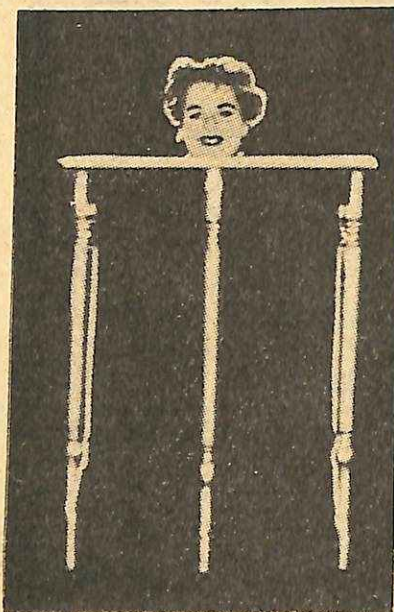
Τώρα, ν' εισημώσε σ' ε μία ψυχιατρική κλι-νική της Νέας 'Υρκης, ο μικρός Κίμ Φερα-ταίνι περιφέρεται όλη την ημέρα στο δωμάτιό του και μονολογεί, με τα μάτια σπληνωμένα σ' ένα σημείο:

«Θα τ' όντα βρώ... πρέπει να τ' όντα βρώ, τ' όντα άν-θρωπο που δολοφόνησε τ' όντα πατέρα μου...»

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΥΜΑ ΕΝΟΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Σ' τις 'Ηνωμένες Πολιτείες τα τετράδυμα Ντόρα, Άννα, Κάρλο και 'Όμο Χιζάμν γιόρ-τασαν σ' τις 18 Νοεμβρίου την δεύτερη επέτειο τ' όντα γενεθλίων τους. 'Η γέννησι τ' όντα έβασε σ' ε πολύ δύσκολη θέσι τ' όντα γονείς τους, δυο φοιτητές τ' όντα Πανεπιστημίου της Φλω-ρίδας, οι όποιοι έρωτεύθηκαν και παντρεύτηκαν κατά τ' όντα διάστημα τ' όντα εκεί σπουδών τους. Οι δυο άσχυροι, που προέρχονται από την 'Υπεριοδανία, βρέθηκαν σ' ε τραγική κατάσταση μετά την γέννησι τ' όντα τετράδυμων τους. Πολλοί όμως έσπευσαν να τ' όντα βοη-θήσουν και τ' όντα τ' όντα τελείωσαν τ' όντα σπουδές τους φεύγοντας από τις 'Ηνωμ. Πολιτείες με τ' όντα οικονομία τους σ' ε άνδρη κηρύσσεται και με μεγάλες ελπίδες για τ' όντα μέλλον.

Ο Μέρβ Τάιηλορ έχει αναλάβει ά-
κόμη και άποκεφαλίους, αλλά
μόνο στην όθονη...

Ο «ΜΑΓΟΣ» ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ίκανοποιεί τις πιο παράλογες άπαιτήσεις των σκηνοθετών

Βλέποντας στην όθονη ένα γνωστό
κωμικό να κυκλοφορεί με ένα καπέ-
λο, από το οποίο ξεπετάγονται ξαφι-
κά λουλούδια με τα κοτσάνια και τα
φύλλα τους, δεν μπορεί κανείς να συ-
γκρατήσει εύκολα τα γέλια του.

Αυτός άλλωστε είναι και ο σκοπός
δλων των παραμοιών σκηνών: να κά-
νουν τους θεατές να γελάσουν και να
άπασχολήσουν για λίγο το μυαλό τους
με την εξήγησι του παράξενου φαινομέ-
νου. Το πρώτο, το γέλιο δηλαδή, είναι
κυρίως δουλειά του κωμικού. Όσο
για το δεύτερο, τις πιο πολλές φορές
το αναλαμβάνει ο Μέρβ Τάιηλορ, ένας
μεσόκοπος άνδρας, που στους κύκλους
των μεγάλων καλλιτεχνών του Χό-
λυγουντ είναι γνωστός ως «μάγος».

Η δουλειά του Μέρβ Τάιηλορ είναι
να δημιουργεί για τους ήθοποιους της
όθονης και της τηλεόρασης τα πιο α-
πίθανα «εφέ», που θα προκαλέσουν το
γέλιο και το θαυμασμό των θεατών.

Γι' αυτό και πολύ συχνά οι σκηνοθέ-
τες του κινηματογράφου καταφεύγουν
πρώτα στον Μέρβ Τάιηλορ, όταν άπο-
φασίσουν το γυρίσμα μίας σκηνής, που
περιλαμβάνει ένα τρύν. Δεν έχουν πα-
ρά να του πουν τι χρειάζονται και έ-
κείνος αναλαμβάνει να το δημιουργήσει.

Για την κωμική σκηνή ενός έργου
του Μπίμπ Χόπ, ο σκηνοθέτης χρειά-
ζοταν ένα ταχυάρο, που θα άναβε μόνο
την κατάλληλη στιγμή και θα άρ-
χιζε να καπνίζει. Ο Τάιηλορ δε δύσκολε-
υόθηκε να τα καταφέρει και ο σκηνο-
θέτης έμεινε ένθουσιασμένος από την
επιτυχία που σημείωσε η σκηνή.

Πιο δύσκολη, ήταν η άποστολή που
του άνέθεσε ο σκηνοθέτης μίας ταινίας
με πρωταγωνιστή τον κωμικό Ντόναλντ
Ο' Κόννορ.

Το κωμικό στοιχείο μίας σκηνής βρι-
σκόταν στο ότι ο πρωταγωνιστής—που
είχε το ρόλο ενός υπηρέτη—μάζεψε τα
σκουπίδια ενός δωματίου με την ήλεκ-
τρική σκούπα και ύστερα τα έκρυβε
όλα μαζί—τη σκούπα και τα σκουπί-
δια—κάτω από το χαλί.

Για τη σκηνή αυτή ο Τάιηλορ έφτια-
ξε την πιο πρωτότυπη και βολική ήλεκ-
τρική σκούπα. Όσο κρατούσε το σκού-
πισμα, η σκούπα είχε το κανονικό της
μέγεθος. Αλλά μόλις ο Ο' Κόννορ τε-
-

Vitaminite

λείωσε τη δουλειά του, έκανε τη σκού-
πα ένα μικρό πακέτακι και την έκρυψε
κάτω από το χαλί.

Σχεδόν όλοι οι μεγάλοι κωμικοί του
Χόλλυγουντ έχουν χρειασθεί τη βοή-
θεια του Μέρβ Τάιηλορ για να φέρουν
σε πέρας κάποιο γούμφο τους. Ο Χάρ-
πο Μάρξ ήταν ιδιαίτερα ένθουσιασμέ-
νος με τα ψεύτικα χέρια, που του έ-
φτιαξε για μιά εμφάνισι στην τηλε-
όρασι. Το ένα χέρι είχε έξη δακτύλα
και το άλλο έπτά, που δεν διέφεραν σε
τίποτα από τα αληθινά και έκαναν όλες
τις κινήσεις.

Ο Τάιηλορ επίσης έχει φτιάξει ένα
ειδικό καπέλλο κάου-μπού, που όταν—
όπως υποτίθεται—το χτυπήσει μιά σφαί-
ρα, τινάζεται μόνο του από το κεφάλι
του κατόχου του και διαγράφει άκε-
τους κύκλους πριν φτάσει στο έδαφος.

Αλλά το πιο πρωτότυπο δημιούργη-
μά του το έφτιαξε ο Τάιηλορ, όταν έ-
νας σκηνοθέτης χρειάστηκε ένα «σάν-
τουιτς-γάτα» όπως το άνωμασαν, για
ένα έργο των Άμπντ και Κουέλλο.
Όταν το τελείωσε, το σάντουιτς αυτό
δεν διέφερε σε τίποτα από αληθινό.

Μόλις όμως ο ήθοποιός το έβαλε στο
στόμα του, το σάντουιτς άρχισε να...
νιαουρίζει. Και όταν, τρομαγμένος δη-
θεν, το πέταξε μέσα σε μιά κασαπό-
λα με γάλα, το σάντουιτς ήπιε ολο-
κληρο το περιεγμένο της—δύο ποτη-
ρια γάλα—άκριώς όπως θα έκανε μιά
γάτα!...

Η συνεχής επαφή του με μαγικά έρ-
γασια και άνοικτες, έχει κάνει τον
Τάιηλορ άπαραίτητο βοηθό όχι μόνο των
μεγάλων κωμικών, αλλά και των πιο
γνωστών επαγγελματιών θαυμαστοποιών
της σκηνής.

Το μικρό εργαστήριο, που έχει φτια-
ξει στην αυλή του σπιτιού του, δέχ-
εται τακτικά την έπισκεψι μεγάλων φυ-
σιολογικών του ταχυδακτυλουργικού κό-
σμου, που όταν βρισκούνται στη σκηνή,
κάνουν το κοινό να στέκεται με άνοιχτο
στόμα μπροστά στα «άνοικτά» τους.

Οι μάγοι αυτοί καταφεύγουν στον
Τάιηλορ, γιατί είναι μοναδικός στο να
επιδιορθώνει τα πολύπλοκα και μυστη-
ριώδη συνεργά τους. Έτσι, από κάθε
έπισκεψι, ο Τάιηλορ μαθαίνει με ποιο
τρόπο οι μάγοι καταρβώνουν να ξεγε-
λάν τους θεατά.

Ύστερα από τέτοια πολύχρονη πει-
ρα, ο Τάιηλορ έχει άποκτήσει και ο ί-
διος ίκανότητες θαυμαστοποιού και κά-
θε χρόνο δίνει τριάντα παραστάσεις, έ-
πιδεικνύοντας την ίκανότητά του. Κα-
τά τη διάρκεια του πολέμου, μάλιστα,
ο Τάιηλορ βοήθησε τον Όρσον Γουέλ-
λες να δημιουργήσει το περίφημο νού-
μερό του, κατά τη διάρκεια του οποίου
έκοβε στα δύο την κοκκινόμαλλα Ρίτα
Χάιγγουορθ!

Ίσως γι' αυτό, όταν σε μιά ταινία
χρειάστηκε να εμφανισθεί το κεφάλι μι-
ας ήθοποιού πάνω σε ένα τραπέζι, σαν
να ήταν κομμένο, ο σκηνοθέτης κατέ-
φυγε χωρίς δισταγμό στο Μέρβ Τάιη-
λορ.

Η φήμη του είναι τόσο μεγάλη, ώ-
στε κάποτε κατέφυγε σ' αυτόν και έ-
νας ιεροκήρυκας ένθουσιασθηκε τόσο, ώ-
στε τον ρώτησε αν θα μπορούσε να
φτιάξει... τα τεύχη της Γενικής και
μετά να τα γκρεμίσει—κάτι που ο
μάγος δεν τόλμησε να αναλάβει.

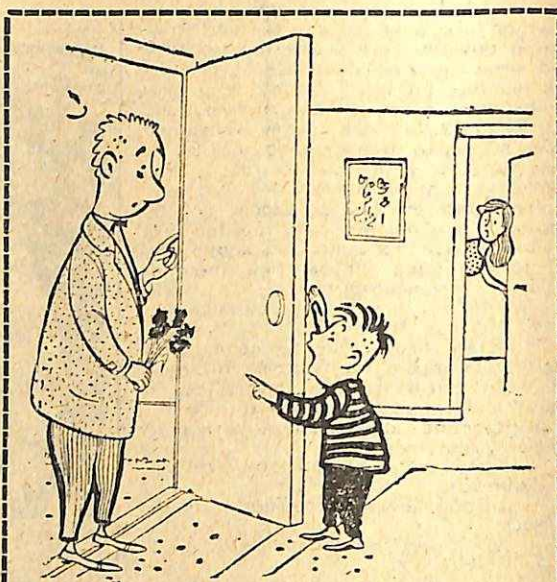
Ένα τέτοιο πρωτότυπο έπάγγελμα,
δεν μπορεί παρά να δημιουργηθεί και έ-
πρόσπετε καταστάσεις για τον Τάιηλορ.
Κάποτε είχε αναλάβει να φτιάξει έναν
λαστιχένιο άνθρωπο σε κανονικές άνα-
λογίες, που θα άντικαθιστούσε έναν ή-
θοποιό κατά την πτώσι του από μεγά-
λο ύψος.

Καθώς μετέφερε λοιπόν την κούκλα
με το αυτοκίνητό του στο στούντιο, ο
Τάιηλορ σταμάτησε μπροστά σε ένα
μπαρ για να άροισι. Γυρίζοντας ά-
μπάρ για να άροισι, βρήκε να τον
μωσ στο αυτοκίνητό του, βρήκε να τον
περιμένουν δύο άστυνομικοί, που τον
διέταξαν άσπτηρά να τους άκολουθή-
σι στο τμήμα.

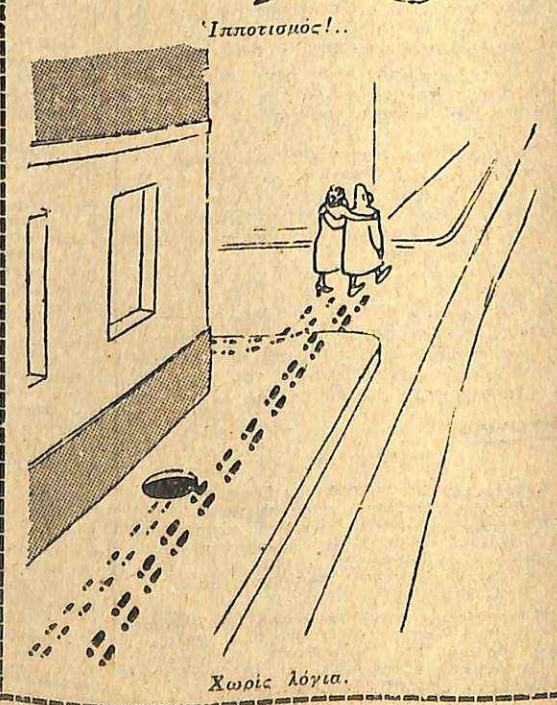
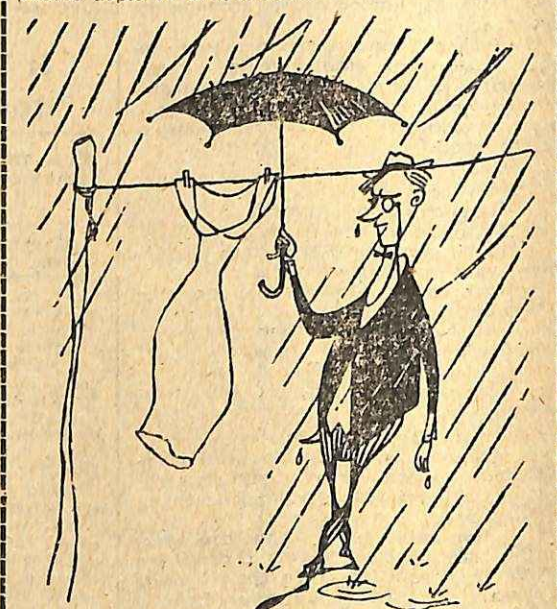
Ο Τάιηλορ είδε κι' έπαθε ώσπου να
τους πείσι, ότι αυτό που είχαν δη μέσα
στο αυτοκίνητό του δεν ήταν πώμα,
αλλά μιά λαστιχένια χαρακτρι-
άποδοσι των ανθρώπων άκόμη και τα
στικόν είχε ξεγελάσει άστυνομικών. Πώς,
λοιπόν, να μην ξεγελιώνται οι θεατά;

Καθώς μετέφερε λοιπόν την κούκλα
με το αυτοκίνητό του στο στούντιο, ο
Τάιηλορ σταμάτησε μπροστά σε ένα
μπαρ για να άροισι. Γυρίζοντας ά-
μπάρ για να άροισι, βρήκε να τον
μωσ στο αυτοκίνητό του, βρήκε να τον
περιμένουν δύο άστυνομικοί, που τον
διέταξαν άσπτηρά να τους άκολουθή-
σι στο τμήμα.

Ο Τάιηλορ είδε κι' έπαθε ώσπου να
τους πείσι, ότι αυτό που είχαν δη μέσα
στο αυτοκίνητό του δεν ήταν πώμα,
αλλά μιά λαστιχένια χαρακτρι-
άποδοσι των ανθρώπων άκόμη και τα
στικόν είχε ξεγελάσει άστυνομικών. Πώς,
λοιπόν, να μην ξεγελιώνται οι θεατά;

— Άν είστε ο Γιάννης, περάστε. Άν όμως εί-
στε ο Κώστας, τότε μού ελεψι η άδελφή μου να πε-
ράσει αύριο το άπόγευμα!...

Χωρίς λόγια.

ΤΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΛΙΠΗ

Πώς μπορούμε να φτιάξουμε καλό και φτηνό βούτυρο

Παλαιότερα, όλα τα μαγει-
ρικά λίπη ήταν φυσικά, δηλα-
δή ζωικά και φυτικά, όπως εί-
ναι το πρόβειο, το χοιρινό, το
βούτυρο του κοκό κ. ά. Σήμε-
ρα όμως με την πρόοδο της
βιομηχανίας όλα σχεδόν τα λί-
πη είναι τεχνητά.

Η μεγαλύτερα ανακάλυψη
κατά τα τελευταία χρόνια, πά-
νω στα μαγειρικά λίπη, ήταν
η ύδρογόνωσι λαδιών ζωικής
και φυτικής προελεύσεως, ό-
πως είναι το φαλαινέλαιο, το
ελαϊόλαδο κ. ά.

Η μέθοδος αυτή σκοπό έ-
χει να μετατρέπη τα λάδια,
που είναι στη συνήθη θερμο-
κρασία ρευστά, σε μισοστερεά
προϊόντα, όμοια με τη σύστα-
σι του βουτύρου.

Με τον τρόπο αυτό πετυχαί-
νουμε φτηνά μαγειρικά λίπη
σε αντίθεση με τα φυσικά, που
είναι άκριβά.

Η μετατροπή αυτή των ύ-
γρών λαδιών σε βούτυρο ήμι-
στερεό λέγεται ύδρογόνωσι, γι-
ατί με το ύδρογόνο, που είναι
άέριο, με την παρουσία κατα-
λύτου νικελίου το έπιτυγχάνου-
με αυτό. Όλη αυτή η ιστορία
δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μιά
χημική αντίδρασι, η οποία
στηρίζεται πάνω στο έξης φαι-
νόμενο:

Τα λάδια, που είναι ύγρά,
στη συνήθη θερμοκρασία, από
χημικής πλευράς είναι γλυκε-
ρίδια του ελαϊκού οξέος.
Τα δε λίπη, που είναι ήμι-
στερεά, άποτελούνται από
γλυκερίδια του στεατικού οξέ-
ος. Το ελαϊκό οξύ όμως έχει
δύο ύδρογόνα λιγώτερα του
στεατικού κι' αυτή είναι η δια-
φορά τους. Σκέφτηκαν, λοιπόν,
οι χημικοί πώς αν βρεθι τρό-
πος ώστε να μπορούν να προσ-
θέσουν στο ελαϊκό οξύ τα ύδρο-
γόνα, που χρειάζεται, θα μπο-
ρούσε να μετατραπή σε στεα-
τικό.

Το έπέτυχαν αυτό και το
πρώτο έργοστάσιο ύδρογόνω-
σεως λαδιού ίδρύθηκε το 1906
στην Άγγλια, όπου ύδρογονώ-
θηκε το πρώτο φαλαινέλαιο.

Με τον τρόπο αυτόν άξιο-
ποιούνται όλα τα λάδια, που

ήταν άκατάλληλα για τη δια-
τροφή του ανθρώπου.
Για να γίνουν όμως φαγά-
σιμα, πρέπει προτού γίνη ή ύ-
δρογόνωσι τους, να ραφινари-
στούν, για να φύγουν όλες οι
ξένες ούσιες, που περιέχουν
και είναι βλαβερές στην ύγεια.
Άλλά και το προϊόν που θα
παραχθι, δηλαδή το βούτυρο,
πρέπει και αυτό να ραφινари-
σθι.

Έγιναν επίσης πολλές έ-
ρευνες πάνω στην διατροφή
του ανθρώπου από τέτοια λίπη
και όλες άπέδειξαν, πώς όχι
μόνο είναι κατάλληλα, αλλά
και τα πολύτιμα συστατικά
που περιέχουν τα λάδια αυτά
όπως η φυτοστερίνη και η χολ-
ηστερίνη παραμένουν άκέραια
χωρίς να τα βλάβη η ύδρογό-
νωσι.

Το μόνο μειονέκτημα που
παρουσιάζουν είναι ότι δεν έ-
χουν βιταμίνες.

Πολλά όμως έργοστάσια
προσθέτουν κατόπιν μέσα στα
λίπη αυτά τις άπαιτούμενες
βιταμίνες Α και D.

Όλα τα μαγειρικά λίπη,
που κυκλοφορούν σήμερα στο
έμπόριο άποτελούνται από ύ-
δρογωνμένα λάδια.

Η μαργαρίνη που θεωρείται
ένα από τα πιο φτηνά μαγει-
ρικά λίπη, περιέχει βαμβάκε-
λαιο, κοκόλιπο, φοινικοπυρηνέ-
λαιο, άραχιδέλαιο, σησαμέ-
λαιο, ζωικό λίπος, ύδρογονω-
μένα λάδια και γάλα σε σκό-
νη. Η μαργαρίνη έχει μεγά-
λη κυκλοφορία σε πολεμικές
κυρίως περιόδους. Ώστόσο το
1910 στο Άμβούργο προεκά-
λεσε όμαδική δηλητηρίασι που
ώφειλετο σ' ένα δηλητηριώδες
φυτικό λάδι που περιείχε.

Όλα τα μαγειρικά λίπη,
που κυκλοφορούν σήμερα, δεν
είναι φυσικά, αλλά τεχνητά.

Όσον άφορά την έκλο-
γή τους πρέπει κανείς να προ-
τιμάη τα λίπη που κατασκευά-
ζουν άνεγνωρισμένα έργοστά-
σια, γιατί αυτά όλα τα προϊ-
όντα έλέγχονται πάντοτε από
ειδικούς.

Το καλύτερο όμως άπ' όλα
είναι, όταν θέλωμε να έχουμε
καλό και φτηνό βούτυρο, να το
φτιάχνουμε μόνοι μας στο σπι-
τι με τον έξης τρόπο:

Άγοράζουμε 1 όκά λαρδί, 1
όκά λίπος βοείου και 1 όκά πρό-
βειο. Τα άλέθουμε στη μηχανή
του κομά και κατόπιν τα λυά-
νουμε. Έπειτα τα σουρώνουμε
άπό ένα τυπητό, ζεστό όπως
είναι, και μετά ρίχνουμε μέσα
μιά όκα ραφιναρμένο ελαϊό-
λαδο. Ανακατεύουμε το μίγμα
αυτό καλά και όταν άρχίη πιά
να κρύνη, ρίχνουμε μέσα μιά
όκα φρέσκο βούτυρο γάλακτος.
Το ανακατεύουμε πάλι καλά,
του προσθέτουμε και λίγο άλά-
τι και κατόπιν το άποθηκεύου-
με σε ένα δοχείο.

Το βούτυρο αυτό είναι άρι-
στο μαγειρικό λίπος, φτηνό, ύ-
γιεινό και νόστιμο.

Όσο για τη διατροφή των
παιδιών, καλόν είναι να χρη-
σιμοποιούμε φρέσκο βούτυρο
γάλακτος, που περιέχει περισ-
σότερα άφέλιμα συστατικά ά-
πο κάθε άλλο.

K. ΖΕΡΒΟΣ
χημικός

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ ΠΟΥ ΕΣΤΕΝΕΨΕ

Είτε η ποιότης του ύφασμα-
τος έφταιγε, είτε οι χημικές ού-
σιες που χρησιμοποιούν τα κα-
θαριστήρια, το γεγονός είναι ό-
τι το άρωαίο σπόρ σακκάκι μου,
που δεν είχα προλάβει να το χα-
ρώ έξη χειμάνες, στένεψε τόσο,
ώστε θα μπορούσε κάλλιστα να
το φορέσι ο γυιός μου—άν,
έννοείται, είχα γυιό.

Έλπίζοντας ότι με τη θέλησι
και την έπιμονή μπορούσε να
τσιτώσι, το τραβήξα άπό δω,
το τέντωσα άπό κει, το φόρεσα
και στάθηκα να καμαρωθώ
μπροστά στον καθρέφτη της
ντουλάπας. Άλλοίμονο! Ήμου-
να σαν τον Ταρζάν ντυμένο με
τα ρούχα ενός νάνου.

Κλάφτο το σακκάκι!
κλαψούρισε η γυναίκα μου, πού,
σαν πιστή σύντροφος, μού πα-
ραστεκότασε σ' αυτές τις τρα-
γικές στιγμές.

Ύπομονή, Άνδρουάχη,
μουρμούρισα έξουθενωμένος. Τα
βάσανα για τους ανθρώπους
είναι!

Και μήπως το μυαλό για
ποιούς είναι; με μάλλωσε. Για
τους ανθρώπους δεν είναι κι'
αυτό;

Δεν έννοώ τί έννοείσι, της
είπα χρησιμοποιώντας τον αυ-
στηρότερο τόνο της Βαρβάρας,
καμπανιστής κι' επιδλητικής
φωνής μου.

Έννοώ ότι έπρεπε να εί-
χες μυαλό και να μην το έδινες
το σακκάκι σου στο καθαριστή-
ριο, μού έξηγησε.

Μά τί νάκανα, άφου ήταν
λεκιασμένο; διαμαρτυρήκα με

δύο λόγια, την διαβεβαίωσε.

Αν δεν ύπάρχε, όμως, αντίσ-
ρησι, ύπάρχε δυσκολία στο ζή-
τημα της έκλογής του προσώ-
που που θα έλάμβανε την τιμήν
να δεχθι το σούρακατέβατο

— Πάντα βιαστικός ναυμένη Άρσεν! Δεν τέλειωσα
άκόμη όλοκληρο τον κατάλογο!... (Του Β. Χριστοδούλου)

18

όποσχομενον τίποτα, έγκαταλείψετε τον έγωισμό αυτόν, που ένεργει σύμφωνα με τα άτομικά του συμφέροντα. Και κυρίως, αφού σ' έρχονται προεξέτα, να παντρευθείτε με την ευχή των γονέων σας.

Συλλυπούμαι το «Απελπισμένο χελιδόνι» για το θάνατο του άνημπού της και δεν αμφιβάλλω καθόλου για τα όσα μου γράφει. Όλη τη μεγάλη του ιστορία, για μια «πονημένη ιστορία», τη διάθεσα και αποθαύμασα το θάρρος του και την έπιμονή του. Ας μη λη, ότι όλα πήγαν χαμένα. Αν δεν μπόρεσε να σώσει τον άνημπο του, αυτό δεν είναι φταίξιμο δικό του ούτε να παραπονεύεται γι' αυτό. Ήταν θέλημα του Θεού.

Έθελον τιδαι της πίκρας, των δακρύων και του πόνου. Ένταύθα: «Όλα αυτά που μου γράφετε σε 8 μεγάλες πυκνογραμμένες σελίδες θα μπορούσατε να μου τα πείτε το πολύ σε δύο. Ας είναι, αρκεί τα λόγια μου να σας φανούν χρήσιμα πως την περασμένη φορά, και να θυγίτε από το αδιέξοδο που δημιουργήσατε. Και είναι πραγματικά ένα αδιέξοδο, όταν με την αμφιρρέπουσα δική σας στάση ξαναανάθετε παλιν πηλές και κινδυνεύετε να βρεθείτε στη μέση του δρόμου και να μη σας βέλη ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Τι το όρελος τότε; Αφού έρθατε τον τέλει άνθρωπο, που ύποσχεται σε σας και στη μητέρα σας ότι θα σας κάνει ευτυχισμένη, κόψετε πιά κάθε δεσμό, με τα φλερτάκια και τις παλές σας σχέσεις. Δεν είσθε μικρή. Ούτε θα παρουσιάσθη τρίτος να σώσει την κατάστασι. Έν ανάγκη φύγετε, πηγαίνετε να μείνετε στο χωριό του, κανένα χρόνο. Πρέπει ν' αποφύγετε οποσδήποτε τους πειρασμούς στους οποίους ύποκείμετε τόσο εύκολα. Αναλογισθείτε τις συνέπειες, που σας περιμένουν. Τι τον θέλατε να τον ξαναβείτε και να τον δώσετε το θάρρος να σας φοβερίσει;

Φύγετε. Είναι το καλύτερο που έχετε να κάνετε, γιατί δεν είστε ικανή να συγκρατήσετε τον εαυτό σας!

MIRANTA.

Σαφείς εξηγήσεις...

Παναγιώτη-αρρωστο : Αυτοί που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω και να σας απαντήσω ιδιαίτερα. Είναι αρχή του περιοδικού μας η αλληλογραφία μέσω των στήλων του. Σχετικώς τώρα με το ζήτημα που σας άσπασχε, νομίζω ότι τη δυσκολία που αντιμετώπιζετε σήμερα την δημιουργήσε η βίασση σας να διασπείρετε με την κοπέλα, καθώς μου γράφετε. Έξ' άλλου δε μπορώ να καταλάβω και, πολύ λιγώτερο να εξηγήσω για ποιο λόγο φερόται. Είναι απάντησι σας. Γιατί τώρα φοβάται, αφού στην αρχή σας τότε χτήκε για γαμπρό και από τότε άκομα γνώριζε τις οικονομικές διαφωρές που σας χωρίζουν; Νά φαγτασθώ πως είναι τόσο λεπτή, ώστε να μη θέλη να σας δεσμεύσει εσάς που είστε ευπτορος, για να μη μετανοήσετε αργότερα που πήρατε μια φτωχούλα; Αυτό δεν το βρίσκω λογικό, εφόσον στην περίπτωση αυτή ύπάρχει ο μεγαλύτερος ευνόικος λόγος που πρέπει να σας συνδέει, ο έρωτας. Με πολλές λοιπόν, επιφυλάξεις, κάνω την ύποθεσι, μήπως η νέα πραγματικά αγαπάει κανένα άλλον και θέλει να ξεφύγει από σας. Πάντως, ότι όποιος και να συμβαίνει, καλόν είναι να εξηγηθεί μια και καλή μαζί της. Και όσο για τις σκέψεις της αυτοκτονίας κτλ. δεν πρόκειται να τις συζητήσω, γιατί έχω την έντονη πώς είστε σοφός και μυαλωμένο παιδί, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν είναι λύσι αυτή.

Ερωτική φωλιά Α. Δ.: Όπως μου τα περιγράφετε, και σε μένα άκομα φαίνεται παρόμοια η επιφυλακτική στάσι της αγαπημένης σας και παιδικής σας φίλης, με την όποια ύστερα από χρόνια χωρισμού συναντηθήκατε και α-

γαπηθήκατε. Δεν ξέρω μήπως φερεται έτσι από κάποια σκοπιμότητα. Οι γυναίκες, και οι άσώστες, έχουν πονηρία. Μήπως θέλει να σας αναγκάσει να της εκδηλώσετε τους βαθύτερους σκοπούς που έχετε σχετικώς με το δεσμό σας μαζί της; Αν δηλαδή πρόκειται να την παντρευθείτε κλπ.; Αν όμως η ελκρινεία και η αξιοπρέπεια της αποκλείουν να φερεται τόσο ύπουλα απέναντι σας, τότε θα πρέπει να παραδεχθώμε πως κάποιο μυστικό την έπηρεάζει. Και τότε, πρέπει να ενεργήσετε αποφασιστικά. Νά της ζητήσετε, με τρόπον βέβαια λεπτό κι ευγενικό, να σας εμπιστευθώ το λόγο ή την αίτια της παράξενης μεταστροφής της και να της ύποσχεθείτε ότι θα τη βοηθήσετε να ξεπεράσει κάθε στενωπρία που την άναγκάζει να δειχνεται τόσο επιφυλακτική. Και με την ευκαιρία αυτή, θα πρέπει και σεις να της μιλήσετε θετικά για τον σκοπό που έχετε και την άποψι που παίρνετε για το δεσμό σας αυτόν.

Κυριακούλα W. G.: Συχνές είναι οι άδυναμίες των μη-

τέρων να μη θέλουν ν' άποκαταστήσουν τα παιδιά τους, μόνο και μόνο για να μην τα χάσουν από κοντά τους, όταν μάλιστα πρόκειται να ξεγυμνωθούν μακριά. Αυτό εν μέρει είναι και έγωισμός και ζήτι είναι η περίπτωση τώρα της δικής σας, που δεν έγκρινει τον τυχερό για σας γάμο με Αμερικανό ξωμωτικό, επειδή θα πάτε να έγκαταλείψετε εκεί. Έλπίζω ότι τόσο εσείς, όσο και ο μπαμπάς σας θα προσπαθήσουν και θα καταφέρουν να πείσουν τη μητέρα σας, ότι δεν πρέπει να έπιμένει στην άδικη αξίωσι της και να θελήσει να αντίληφθώ ότι και ως θυ-σά ακόμα πρέπει να ύποκύψη και να δώση την εύλογο της στον γάμο αυτόν, που τόσο καλός είναι για σας.

Μικρή Βέμπο: Με βάχετε σε πολύ δύσκολη θέση! Γιατί όταν, έκθετοντας μου το ζήτημα σας, μου τονίζετε ότι η ύποσχεσι, ενόψει σας θα εξαρτηθώ από τη δική μου την ύπόθεσι και γνώμη, μεταβάτεται έτσι την ευθύνη τη δική σας στους δικούς μου άμους... Και τώρα τι να σας πω:

● Ο χειμώνας, ή κακοκαιρία, οι άπότομες άλλαγές του καιρού είναι έχδροι της όμορφιάς, γιατί μειώνουν την άντοχή του δέρματος και ευνόουν τον σχημασμό λειχήνων ή εξρότητας, που είναι πρόδρομοι των ρυτίδων.

● Γι' αυτό βοηθήστε την έπιδερμίδα σας χρησιμοποιώντας ήμέρα και νύκτα την ευεργετική προστασία, που σας παρέχει ή Λανολίνη Μελπών. Η Λανολίνη Μελπών βοηθεί το δέρμα ν' άμυνθώ άποτελεσματικά και το διατηρεί άπαλό - νεανικό - βελούδινο και στις χειρότερες καιρικές συνθήκες.

● Για μια «Πλήρη Θεραπεία άναζωογονήσεως του δέρματος» μεταχειρισθείτε τον συνδυασμό Λανολίνης Μελπών, Γαλακτώματος Ντενταλινιάν και Τονωτικής Λοσιόν Ντερμίνε. Μελπών. Προσέχετε όμως τις άπομνήσεις

θα προσπαθήσω τουλάχιστον να σμειδίσω τα πράγματα, δηλαδή, το αίσθημά σας με τη λογική και την κοινωνική ευπρέπεια. Από τα όσα μου γράφετε, γίνεται φανερό ότι ο νεαρός αισθάνεται μεγάλο και ελκρινεί ένδιαφέρον για σας. Και αν και ο σκοπός του είναι σοβαρός, δεν βλέπω γιατί να μην πραγματοποιηθώ ένα ώ-ραίο και λεπτό είδύλλιο, μια και αποδέλεται σε γάμο. Συνεπώς δε βρίσκω ούτε άποπο, ούτε φοβερό να επιδιωχθώ αυτή η πολυβόλητη συνάντησι σας, για να σας δοθώ έπιτέλους καιρός ν' ακούσετε τι ο νέος θα σας πη και να σχηματί-σετε και σεις ή ίδια γνώμη για το ποιόν και τις βλέψεις του ανθρώπου. Μπορεί λοιπόν να τον καλέσετε στη γιορτή σας, στο σπίτι σας, φυσικά, μέσω του κοινού γνωστού. Αλλά μαζί του θα πρέπει να έισθε ευγενική κι έπιφυλακτική. Σε ό,τι θα σας πη, άπαρ θα φερθώ, δεν πρέπει να παραυρθείτε με τα όμορφα και κοκα-κευτικά του λόγια. Δεν πρέπει, άν πραγματικά από τώρα δεν νοιώ-σετε γι' αυτόν κάτι βαθύ στην καρδιά σας, να... πεισθώτε πως πρέπει να τον αγαπήσετε, επειδή είναι καλός και ώραιος και ιπποτικός! Προσέξτε ιδιαίτερα αυτό, γιατί πολλά κορίτσια θαμνώνονται μόνο από την εξωτερική εμφάνισι και τα μεγάλα λόγια και ξεγελούνται και τα ίδια πως αγαπούν έναν νεό και πάνω στην παρρη-γισι αυτή θεμελιώνεται συχνά ή μοίρα τους και ή δυστυχία τους!

Αν ο νέος σας φανή, όπως τον... έλπίζουμε και σας μιλήσει για γάμο, τότε πάλι, εφόσον νομίζετε ότι μαζί του θα εύχρηστε και ότι ύπάρχουν και εκ μέρους του άνάλογες οικονομικές και κοινωνικές δυνατότητες προς τις δικές σας, ώστε να τον θέλουν και οι γονείς σας, τότε με τρόπο πρέπει να του ύποδείξετε, ότι ή σοβαρότης των προθέσεων του του επιβάλλει να ζητήση άπ' εσθείας να μιλήσει με τον πατέρα σας.

Πονεμένο, πουλί: Μου γράφετε αυτόλεξι: «Αν και είμαι μικρή, έχω αγαπήσει έναν νεαρό συμμαθητή μου. Δεν είμαι βεβαία, αλλά νομίζω ότι δεν με λυμάνει ύπ' όψη του καθόλου. Και ζητώ άπό σας να μου πείτε τι να κάνω. Αλλά και ένας άλλος συμμαθητής μου με αγαπάει, έχω όμως δεν τον χωνεύω καθόλου. Και περιμένω γρήγορα την απάντησί σας...» Ωστε, πάτε γυρεύοντας να μιλήτε, άπό τόσο νέα, στα βάσανα της αγάπης! Μά ή συμβουλή μου είναι άπλη: Νά μου κάνετε τη χάρη και για το καλό το δικό σας πρό πάντως, να αφήσετε κατά μέρος αυτές τις «οικολογίες» και να κυττάτε ήσυχα και φρόνιμα τη δουλειά σας, το καθήκον σας, που είναι ένα και μοναδικό: Νά άφοσιωθώ στα μαθήματά σας, να προσπαθήσετε να τα βγάλετε πέρα με τις σπουδές σας, να μορφωθείτε, ώστε να φανίτε και στον έ-αυτό σας χρήσιμη για το μέλλον, μά και των γονέων της έλπί-κής να ικανοποιήσετε έτσι. «Όσο για τα αισθήματα, κι' αυτά θα έρθουν στον καιρό τους, όταν άποκτήσετε κάποια πείρα, που να έχωρίζετε το κακό άπό το καλό και το σοβαρό άπό το έπιπόλοιο!

Λέλα - Ζαλού: Έχω όλη την καλή διάθεσι να σας εξυπηρετήσω, αλλά πάντα μέσα και μόνο στο πλαίσιο της άρμοδιότητάς που έχω ή σελίδα αυτή. Πως όμως νομίζετε ότι μπορώ έχω να κινηθώ και να γυρεύω εξακριβώσεσι και να σας πληροφορήσω για τη διεύθυνσι του αγαπημένου σας, γιατί εσείς φοβάσθε να μην σας αντίληφθούν οι γονείς σας και έχετε συνέπειες; Άρα ο φόδος σας αυτός σημαίνει, ότι καταλαβαίνετε πως δεν φέρσθε καλά, πως δεν έχετε κανένα ήθικό δικαίωμα να ενεργήτε έτσι. Και, λοιπόν, γυρεύετε άπό μένα να γίνω συνένοχος μιας κακής σας πράξεως; Αυτοί που αλύ, αλλά δεν μπορώ να σας φανώ καθόλου χρήσιμη και μάλιστα με... προσέχετε δεκαπέντε ήμερών, που μου τάσσετε! Κάνετε λάθος άχι μόνο στον σκοπό της σελίδος σας αυτής, αλλά και στους σκοπούς που σεις ή ίδια έχετε...

ΕΡΧ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Αντώνιος Νικολαΐδης, Κιουτού Χανέ 28, Λευκωσία Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ρόδου. Ο Γεώργιος Κοντού (19 χρόνων), Αγίου Μένωνος 10, Αγίου Μένωνος, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας και της Αλγυπτού. Ο Γεώργιος Κυριάκου (17 χρόνων), Ελένης Πακιστολίου 42, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Γεώργιος Νικολαΐδης (18 χρόνων), Χρυσόπολις 6, Λάρκανα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Αδωνις Παπαδόπουλος (20 χρόνων), Δημητριάς 7, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' Αθηνών.

Ο Σάβων Μιχαήλ, Ξερόν, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες του εξωτερικού. Η Νταΐζη Παλλη, ή Σόνα Χώνη, ή Λίαννα Παπαδιανού και ή Νάτια Πετρίδου, Γεωργίου ΣΤ' 98 Β, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους άπ' όλον τον κόσμο.

Η Σόνια Ίωαννίδου (17 χρόνων), ή Άννυ Χριστοδούλου (17 χρόνων), ή Βέρα Λοΐζίδου (17 χρόνων) και ή Έφη Οικονομίδου (17 χρόνων), Έλλάδος 78, Φαρμακείον «Ασκήσι», Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

ΑΝΔΡΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ίωάννης Ρουμπελάκης, Βρύσες Μεραμέλιου, Λασηθίου, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Βασίλειος Κυριακόπουλος (26 χρόνων), Ποταμόπολις, Πολάρος, Κεφαλληνία, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρκαλεί έ-κείνης που θα του γράψουν να έσω-κλείσουν στο γράμμα και μια φωτογραφία τους. Ο Σπυρίδων Άπεργης (24 χρόνων), Ισαύρου 21, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Νικόλαος Κατσαΐτης, Αηλούρι, Κεφαλληνία, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Εύαγγελος Κροντήλης (27 χρόνων), Λεωφόρος Μ. Αλεξάνδρου 24, Έρεσσος, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο ΑΒ. Παπαδόπουλος (19 χρόνων), Ελ. Βενιζέλου 13, Λάρσα, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αμερικής, με σκοπό τη μετακόμισι. Ο Κωνσταντίνος Μητσούλας (20 χρόνων), και ο Χρήστος Σκουμπής (25 χρόνων), Ναυπλίου 34, Άργος, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλογρα-

φήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Μίμης Κρίνος (17 χρόνων), Αμφιάλεια, Φθιώτις, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλ-λινίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Αναστάσιος Αναστασιου, ο Νικόλαος Καλογόπουλος, ο Κων. Παπάς και ο Κων. Συκιώτης, Άγιος Κωνσταντίνος, Λοκρί-δα, Γρεσε, ζητούν ν' αλληλογραφή-σουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Πέτρος Αρέλι-ας (21 χρόνων), Χρυσόπολις 15, Γλυφάδα, Αθήνα, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Αμερικής. Ο Νικό-λαος Γεροδήμος (20 χρό-νων), Άγκυλος 74, Νέος Κόσμος, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Γεώργιος Ολύμπιος και ο Θεόφιλος Γεωργόπουλος, Β. Κωνσταντίνου 45, Λάρσα, Γρεσε, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο που άσολογούνται με την λογοτε-χνία. Ο Παναγιώτης Σκούρας, Κοραή 1, Αθή-να, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Νικ. Κλόσκας, Έλευθερίας 22, Κα-βάλα, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογρα-φήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15-16 χρόνων. Ο Δημή-τριος Κεφαλληνός (22 χρόνων), Κωνσταντινούπολεως 54, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κό-σμο. Ο Φειδίας Δόντας, Λε-ωφόρος Βενιζέλου 152, Λάρσα, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Χρή-στος Μαλτέζος (20 χρόνων), Ν. Σ. «Σωτήρια», Λομερόβελον, Αθήνα, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ. Ο Λάκης Γιωρ-γιόκας, Ίάσωνος 39, Λάρσα, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέ-ους και νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Ρούλης Άνθουδάκης (22 χρόνων), Άγιου Δημητρίου 17Α, Ρόδος, Γρεσε και ο Βιττό-ριος Ρουμπάνης (22 χρό-νων), Άγιου Δημητρίου 11Γ, Ρό-δος, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Αλέξιος Μπετό-πουλος (20 χρόνων), Αλ. Ύ-φιλάντου 140, Πάτρα, Γρεσε, ζη-τεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Τάκης Σαθόπουλος, Κομάρη 20, Αμυράλη, Πειραιώς, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Γάιος Χρυσό-στοφίλοπουλος (19 χρό-νων), χωριόν Σταυρός Βερρότης, Μακεδονία, Γρεσε, ζητεί αλληλο-γραφία με Έλληνες και Έλληνι-

δες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Δη-μήτριος Καρανικόλο-πουλος, Α. Αστynomikόν Τμή-μα, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλ-λινίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Χρήστος Σταμέλος και ο Χρήστος Σκουλακίτης, 7ον τμήμα, 28η όμας, Άγιος Γε-ώργιος, Λέρος, Δωδεκάνησα, Γρε-σε, ζητούν αλληλογραφία με Έλ-λινίδες του εξωτερικού, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Οι δυο φίλοι Νικόλαος Πλα-τέλας (23 χρόνων) και Γεώργι-ος Δημιάς (24 χρόνων), Φιλελλή-νων 12, Αθήνα, Γρεσε, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Τάκης Φι-λιάδης, Άργος, Ορεστικόν, Καστοριά, Γρεσε, ζητεί αλληλο-γραφία με νέες άπ' όλον τον κό-σμο, ηλικίας 15-16 χρόνων. Ο Ίωάννης Χουρδάκης (18 χρόνων), Ταχυδρομικόν Παράρτη-μα Νεαπόλεως, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξ-ωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Βασίλειος Καπατόρος, Καρα-Φασκάρδον, Κεφαλληνία, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του Καναδά, στην ελ-ληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Αλέξης Κορωνάκης (17 χρόνων), Αρίστανος 14, Αθή-να, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Δη-μήτριος Τσαοδάκης (18 χρόνων), Άθων, Δάκος 18, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, θέλει ν' αλληλο-γραφία με Έλληνίδες. Ο Αν-δρέας Άποστολόπουλος, ο Ίωάννης Τσοκούσης και ο Κων. Αρβαντάκης, Ν. Σ. «Σωτήρια», 4η Κλινική, Αθήνα, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Κων. Κων-σταντόπουλος, Ζάας 92, Πει-ραιώς, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κό-σμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ρούλης Άνθουδάκης (22 χρόνων), Άγιου Δημητρίου 17Α, Ρόδος, Γρεσε και ο Βιττό-ριος Ρουμπάνης (22 χρό-νων), Άγιου Δημητρίου 11Γ, Ρό-δος, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Αλέξιος Μπετό-πουλος (20 χρόνων), Αλ. Ύ-φιλάντου 140, Πάτρα, Γρεσε, ζη-τεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Τάκης Σαθόπουλος, Κομάρη 20, Αμυράλη, Πειραιώς, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Γάιος Χρυσό-στοφίλοπουλος (19 χρό-νων), χωριόν Σταυρός Βερρότης, Μακεδονία, Γρεσε, ζητεί αλληλο-γραφία με Έλληνες και Έλληνι-

δες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Δη-μήτριος Καρανικόλο-πουλος, Α. Αστynomikόν Τμή-μα, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλ-λινίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Χρήστος Σταμέλος και ο Χρήστος Σκουλακίτης, 7ον τμήμα, 28η όμας, Άγιος Γε-ώργιος, Λέρος, Δωδεκάνησα, Γρε-σε, ζητούν αλληλογραφία με Έλ-λινίδες του εξωτερικού, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Οι δυο φίλοι Νικόλαος Πλα-τέλας (23 χρόνων) και Γεώργι-ος Δημιάς (24 χρόνων), Φιλελλή-νων 12, Αθήνα, Γρεσε, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Τάκης Φι-λιάδης, Άργος, Ορεστικόν, Καστοριά, Γρεσε, ζητεί αλληλο-γραφία με νέες άπ' όλον τον κό-σμο, ηλικίας 15-16 χρόνων. Ο Ίωάννης Χουρδάκης (18 χρόνων), Ταχυδρομικόν Παράρτη-μα Νεαπόλεως, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξ-ωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Βασίλειος Καπατόρος, Καρα-Φασκάρδον, Κεφαλληνία, Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του Καναδά, στην ελ-ληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Αλέξης Κορωνάκης (17 χρόνων), Αρίστανος 14, Αθή-να, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Δη-μήτριος Τσαοδάκης (18 χρόνων), Άθων, Δάκος 18, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, θέλει ν' αλληλο-γραφία με Έλληνίδες. Ο Αν-δρέας Άποστολόπουλος, ο Ίωάννης Τσοκούσης και ο Κων. Αρβαντάκης, Ν. Σ. «Σωτήρια», 4η Κλινική, Αθήνα, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Κων. Κων-σταντόπουλος, Ζάας 92, Πει-ραιώς, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κό-σμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μίλιος Μπαϊρακτάρης (26 χρόνων), Αμφοκίας 11, Σε-πόλια, Αθήνα, Γρεσε και Χρή-στος Κωστόπουλος (26 χρόνων), Αγαθοκλέους 6, Ροζίτα, Αθήνα, Γρεσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Αναστά-σιος Πασσάκος (17 χρόνων), Τεμένης 245, Αίγιον, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκο-πό τη μετακόμισι. Ο Παν. Κρικέλης, Κάλβου 20, Θεο-σαλονίκη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Στέφανος Ξε-νός, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλληλογρα-φία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

Ο Ι. Βαϊλάκης, Κουντου-ριώτου 4, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Εύαγγελος Θωμάδάκης, Τρικοπή 22, Ρέθυμνον, Κρήτη, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι δυο φίλοι Αί-μί

Οι Δωδεκάδες της Εφταλίας

ΨΩΝΙΟ

—Τέτοιο κορίτσι, κόριζα! λέγανε στην 'Εφταλία τα κουσελόπανα του μαχαλά για την μοναχοκόρη, τ' ανύπαντρο κορίτσι το καρσινής τη.

—Γιατί, καλέ; ρώταγε ξαφνιασμένη η 'Εφταλία.

—Γιατί, 'Εφταλία μου, είπε μιά κακα-δρακάτη, έπειτα απ' τα έρωτικά καλέσματα, που τ' ήκανε ο γαδουκλούς τη στα πάρτυ και τ' ακροθλασσιές, βγήκανε τώρα τα αποτελέσματα...

Και κατεβάζοντας δυο μπατούτες τη φωνή της, μπουμούρισε έμπιστευτικά:

—Καλέ, δεν είναι δυνατό! Θεός και γείτονας δεν λαθεύει... Και ίσα-ίσα εγώ να μην το πάρω χαμπάρι;

Και γκιττισμένη ξακούληψε:

—Ούτε απλωμένα μαρουνδικά, ούτε μαμή, ούτε παπά είδα να δρασκελίσω το κατόφλι τη...

Μα οι άλλες συνέχισαν γιναντινά:

—Μπορεί να γέννησε στο 'Ελενας!

—Ελα, πιάμε ν' άφικριστης και να δής γκιόζ-γκι-ορινέ τα ρεζιλήκια τη, που βές να την παρτικουλήρης.

Σε λίγο τ' μπουλούκι με την 'Εφταλία επί κεφαλής ήτανε κάτω απ' τα παραθύρια τη καρσινής τη, κι' άκουσαν πράγματι ένα δειλό ναυούρισμα, λές και προδύριζε καμιά άτσαμίδισα πριμαντόνα.

«Νάνι... Νάνι...»

—Νά που δεν πίστεψες, 'Εφταλία μου. Χάλασε πιά ο κόσμος!

Κι' όλες μαζί άρχισαν τον πανηγυρικό τη κουντουρτισμένης, και την αναθεματίζανε, και φτούσαν και βλαστημούσαν.

Και το ναυούρισμα σιγά-σιγά άναβε σαν τραγούδι κι' ανέβαινε γλυκολάλητο κι' ο ήχος ήπιαινε φτερά και καπλάνιζε ούλο το μαχαλά.

Και τότε η 'Εφταλία, ο έμπειρος άνακρίτης, άρστού μπαρούτι μπήκε στο σπίτι τη καρσινής τη και βάρδα φουρνέλλο, ξεφάνισε!

—Καλέ τ' ήμαθα!...

—Αχ, 'Εφταλία μου, είπε άπελπισμένη η καρσινή τη, έννιά μηνες τώρα η κόρη μου τόχε κρυφά, κι' απ' τ' πρωί ως τ' βράδυ ήτρεχε στο 'Ιδρυμα για να περάση από εξέταση. Προετοιμασίες, γαργάρες, είχε πέσει με τα μούτρα στην εξάσκηση.

—Επειτα από έξη μηνες πήγε μιά μέρα να την άκροαστούνε αλλά τίποτα!

—'Ηβόι, χριστιανή μου, τί μεγάλη άδικία ήταν, αυτή που κανανε του κοριτσιού σου! φώναζε η 'Εφταλία έξω φρενών.

—'Αδικία κι' άδικία, 'Εφταλία μου! Προχτές πάλι ξαναπέρασε απ' την 'Επιτροπή, και τ' φωνάε τη διώξαν!

Και προσέθεσε με παράπονο:

—'Επιτέλους, τόσες και τόσες καρακάδες κανανε καμπούλ και μόνο για την κόρη μου αυτοί οι μωαγενέδες και η άυστηρότητα. Τουλάχιστον, άς τη τραβήσουνε ένα μωνιτόφυλο!

Ξαφνιασμένη η 'Εφταλία την ρώτησε περριγν:

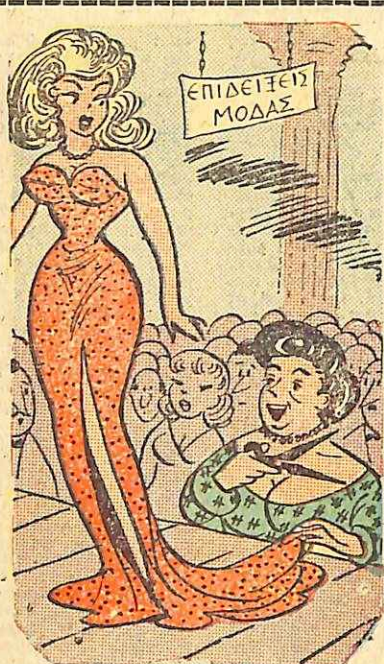
—Καλέ, για εξήγησέ μου την παρεξήγηση. Τι μαγνητόφωνο να τη τραβήξουνε;

—Ένα τραγούδι, τ' «Νάνι-νάνι», πόνε το φόρε τη, αλλά θά την πάρω να πάμε στο 'Ιδρυμα την μέρα των ταλάντων...

Κι' η 'Εφταλία σκασμένη στα γέλια ξεφώνισε:

—Οχι στο 'Ιδρυμα, πιά καλά να την πιά στην 'Αγορανομία, γιατί η κόρη σου είναι... ψώνιο!

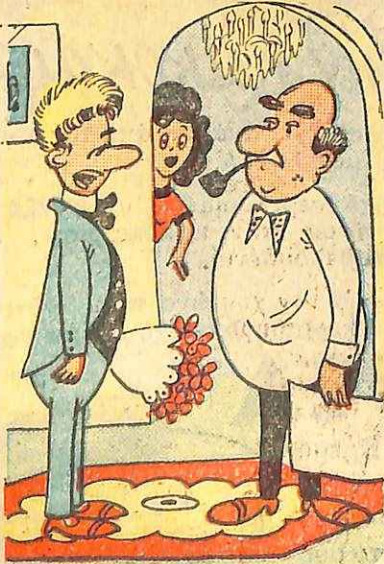
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

—'Ερρίο ύφασμα! Θα κόψω ένα δειγματάκι για να πάρω κι' εγώ τ' ίδιο!...

Χωρίς λόγια.

—'Ηρθα να ζητήσω την κόρη σας.
—'Εχεις περιουσία, παιδί μου;
—Μα δεν πρόκειται να την αγοράσω!...

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ

Τεράστια σώματα που αποτελούνται από κενό

Ξέρετε πώς ή ούρα ενός κομήτη δεν τον ακολουθεί πάντα, κατά την κίνησή του στον ουράνο; Κάποτε προηγείται, πηγαίνει μπροστά απ' αυτόν. Άλλοτε πάλι δεν υπάρχει καθόλου.

Είναι κι' αυτό ένα από τα πολλά περιεργα που παρουσιάζουν οι κομήτες. Τα πελώρια αυτά ουράνια σώματα, που περνάνε κοντά από τη Γη και φεύγουν ύστερα, για να ξαναγυρίσουν ίσως έπειτα από αιώνες, έχουν συνήθως διάμετρο δεκάων χιλιάδων χιλιομέτρων, περίπου όση ο τεράστιος πλανήτης Ζεύς. Κάποτε μάλιστα, είναι μεγαλύτεροι κι' από τον 'Ηλιο!

Κι' όμως, αν συμβη ποτέ να συγκρουσθούν με τη Γη μας, δεν θα της κάνουν κανένα κακό. Γιατί αποτελούνται ως επί το πλείστον από κενό χώρο, μέσα στον οποίο υπάρχει ελάχιστο στερεό υλικό. Στον πυρήνα ενός κομήτη, στην «κεφαλή» του, όπως λέγεται το πυκνότερο τμήμα του, δεν έχει παρατηρηθεί ποτέ ένα στερεό σώμα με αξιόλογες διαστάσεις. Γι' αυτό άλλωστε, όταν το 1910 ο περίφημος κομήτης του Χάλλεϋ πέρασε ανάμεσα από τη Γη και τον 'Ηλιο, δεν σχημάτισε καθόλου οκιά μπροστά στον ηλιακό δίσκο.

Οι φασματοσκοπικές παρατηρήσεις έχουν αποδείξει ότι το υλικό των κομητών αποτελείται από διοσκομιμύρια πετραδάκια, πιο συγκεντρωμένα στον πυρήνα και αραιότερα προς το έξω μέρος του κομήτη. Γύρω τους ζέ, υπάρχουν μεγάλες ποσότητες διαφόρων αερίων, που αποτελούν τη λεγόμενη «κόμη».

Δεν έχει βρεθεί ακόμη ο τρόπος να μετρηθεί με ακρίβεια η συνολική ποσότητα της ύλης ενός κομήτη. 'Ωστόσο, οι άστρονόμοι υπολογίζουν πώς είναι τόσο διασκορπισμένη, ώστε αναλογούν μόλις μερικά μόρια της σε κάθε κυβικό χιλιόμετρο χώρου!

Συνεπώς, αν η Γη περνούσε μέσα απ' τον πυρήνα ενός κομήτη, δεν θα παρατηρούσαμε τίποτ' άλλο από μιά άσυνθησπη βροχή διαττόντων. 'Αν διασχιζαμε την ούρα του, θα βλέπαμε απλώς φωτεινότερο τον ουράνο. 'Ορισμένα απ' τα αέρια των κομητών είναι δηλητηριώδη, αλλά δεν υπάρχει λόγος να τα φοβηθούμε, γιατί είναι τόσο αραιά ώστε κάθε μόριο τους απέχει ολόκληρα χιλιόμετρα από το άλλα!

Παρ' όλη τη λαμπρή φωτεινότητα που έχουν πολλοί κομήτες, δεν είναι ποτέ σώματα «αυτόφωτα». Δεν είναι δηλαδή δικούς τους τ' όφως που έχουν, αλλά προέρχεται απ' τον 'Ηλιο, αντανακλάται δε απ' τα μικρά στερεά σώματα του πυρήνα τους. Τα μόρια των αερίων τους τ' άπορροφούν και τ' ξαναεκπέμπουν.

Ο κομήτης άρχίζει ν' άποκτά ούρα, όταν πλησιάση τον 'Ηλιο, κοντινότερα από την τροχιά του 'Αρεως. Τ' εξάρτημά του αυτό μπορεί να φτάση σε μήκος διπλάσιο από την άπόστασι της Γης από τον 'Ηλιο! Το πλάτος του περνάει συχνά τα 25 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Τέτοια μεγαλοπρεπή ούρα είχε ο μεγάλος κομήτης του 1843 — που θά περιπλανηθή στο 'Α-πειρο επί 2.000 χρόνια περίπου, πριν ξανέπισκεφθ τον πλανήτη μας.

Ο κομήτης του Χάλλεϋ (1910), που είναι πιά... γνωστός μας, είχε ούρα μήκους 149 εκατομμυρίων χιλιομέτρων.

Η ούρα ενός κομήτη κατευθύνεται πάντα αντίθετα απ' τον 'Ηλιο. 'Επομένως, όταν ο κομήτης κινηθή στην τροχιά του προς τον 'Ηλιο, η ούρα του βρίσκεται πίσω του. Όταν όμως άρχισή ν' άπομακρύνεται απ' τον 'Ηλιο, η ούρα του προηγείται απ' αυτόν.

Οι άστρονόμοι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν τ' γιατί, ως ότου βρήκαν τ' λόγο οι φυσικοί, στις άρχες τ' αιώνων μας: 'Απεδείξαν δηλαδή ότι τ' όφως άσκει μιά πίεσι στα μικρά κι' έλαφρά σωματίδια και τ' σπρώχνει μακριά από τη φωτεινή πηγή. Είναι όμως πολύ μικρή αυτή η δύναμις, κι' έτσι έπηρεάζει μόνο τα μικροσκοπικά σώματα και τα μόρια των αερίων.

Με την απώθησι αυτή, το υλικό του κομήτη άπομακρύνεται όλοένα απ' τον πυρήνα του και διασκορπίζεται, χάνεται. Γι' αυτό η ούρα του κονταίνει οι-γά-οιγά, τόσο περισσότερο, όσο πιο συχνά περνάει κοντά απ' τον 'Ηλιο. Ο κομήτης του Χάλλεϋ — που ξαναεμφανίζεται κάθε 77 χρόνια — διατρεί ακόμη μιά φορά ούρα, πάντως όμως έχει ήδη άρξισει να λιγοστεύη η φωτεινότης του.

Η γιρλάντα του θανάτου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Ναλάνι άνακατεύτηκε με τ' χαρούμενο και πολυθέρυβο πλήθος, που μαζεύεται στην παραλία της Χουλουδίου κάθε που φεύγει ένα πλοίο. 'Ανοίγοντας δρόμο με τους άγκώνες της, διέσχισε τη Φόρτ Στρήτ. 'Αδιαφορούσε αν δυσκόλευε την κίνησι των αυτοκινήτων. Προχωρούσε δίχως βία, ανάμεσα στον κόσμο, με βάδισμα άρμονικό, σαν βασιλικό, που τόχε κληρονομήσει δίχως άλλο απ' τους Χαβανέζους προγόνους της.

Η κυκλοφορία διακόπηκε άναγκαστικά έξ αιτίας της. Τα κλάζον χαλούσαν τον κόσμο, ώσπου να φτάση η Ναλάνι στο πεζοδρόμιο, αντίκρου στην προκυμαία 11.

Η κοπέλλα προχώρησε και πέρασε άνάμεσα στις πωλήτριες των «λείς», των λουλουδένιων κολλιέ των νησιών Χαβάι, που πρόσφεραν στους ξένους τ' μωρμένο έμπόρεμά τους. Δεν είχε άνάγκη ν' αγοράση «λείς» η Ναλάνι. Φορούσε ήδη στο λαιμό της μιά τέτοια λουλουδένια γιρλάντα, φτιασμένη με τ' χέρια της.

Πριν φτάση στην προκυμαία, κύτταξε την ώρα, στο ρολόι του πύργου 'Α-λόχα. Κι' έδγαλε μιά μικρή φωνή άπογοητεύσεως... 'Θάθελε ναρή νωρίτερα, μ' είχε άργοπορήσει επίτηδες, για να μην πλέξη πρόωρα τ' «λείς» της και μα-ραθούνε τ' λουλούδια της.

Το μεγάλο άσπρο καράβι θά ξεκινούσε σε 20 λεπτά. Κι' η καρδιά της θάφευγε μαζί του...Μα δε θά πέβαινε από πόνο η Ναλάνι, γιατί ήξερε να περιμένει. Ναι, θά περίμενε υπομονητικά, κοντά στο δέντρο «άλοχαμάκε», στο μέρος που είχε γνωρίσει τ'ν έρωτα.

Θά ξαναγύριζε ο αγαπημένος της. 'Ηταν δικός της, καμιά άλλη δεν μπορούσε να της τον πάρη! 'Αν δεν ξαναγύριζε...

Ένα κύμα απ' τα δυνατά άρώματα των «λείς» την τύλιξε, όταν έφτασε στην προκυμαία. Γύρω της άκουσε κουβέντες, γέλια, δάκρυα, φωνές...

Τάχυνε τ' βήμα της σκίζοντας τ' πλήθος, μ' όλο που έβρινε την έντύπωσι πώς δεν βιαζότανε. Και προχώρησε προς τη σκάλα του Βοποριού, εκεί που την περιμένε ο Ρόμπερτ, όπως είχαν συμφωνήσει.

Ο Ρόμπερτ Κίνσλοου ήταν ώραιος σαν στάρ κινηματογράφου, κομψός και μορφωμένος. Η άρρενωπή όμορφιά του και τ' ξανθά μαλλιά του είχαν κάνει βαθείά έντύπωσι στη μελαγχρονή Ναλάνι.

Άποτραβήχτηκε λίγο, όταν η κοπέλλα άνασηκόθηκε στα νύχια για να τ' ου περάση στο λαιμό τη γιρλάντα των λουλουδιών, που είχε βγάλει απ' τ' δικό της τ' λαιμό.

—Δεν θέλω να φαίνωμαι σαν περιηγητής, μικρή μου, της είπε. 'Υστερα, θά μου λερώσης τ' ρούχα!

Η Ναλάνι τ' ού άγνήσε τότε τη σημασία τ' «λείς». Τού είπε επίσης πως έπρεπε να τ' κρατήση στο λαιμό του, ως ότου τ' πλοίο θά έστριβε από τ' άκρωτήριο τ' ου Διαμαντιού.

Θά τ' πετάξης ύστερα στη θάλασσα, Ρόμπερτ μου, πρόσθεσε. Κι' όπως τ' ρεύμα θά τ' ξαναφέρη στη στεριά, αυτό θά σημαίνει πως θά γυρίσης και συ στις Χαβάι. Θά σε περιμένω!...

'Αδιαφορώντας για τ'ν κόσμο που τ'ους έβλεπε, άγκάλιασε τ' νέο απ' τ' λαιμό, με πάθος και περηφάνεια. Η φωνή της είχε συνήθως ένα μυστικό τόνο, τώρα όμως είχε πάρει ένα ρυθμικό μονότονο, σαν χτύπημα ιερού τυμπάνου.

—Μην ξεχάσης τα λόγια μου! τ' ου ψθύρισε. Τ' απαιτεί η παράδοσι τ'ν τόπου μας. Πρέπει να πετάξης τ' «λείς» στη θάλασσα, σ' άκρωτήριο τ' ου Διαμαντιού, αν θέλεις αληθινά να γυρίσης κοντά μου... Μην τ' ξεχάσης... 'Η Ναλάνι θά περιμένω... Τ' λουλούδια είν' από τ' δέντρο μας... τ' δικό σου και δικό μου.

Μα ο Ρόμπερτ τ' διέκοψε, μ' ένα άγκάλιασμα κάπως νευρικό.

—Βέβαια, μαυρομάτα μου! της είπε καθουχαστικά. Δεν είχα καταλάβει στην άρχη τη σημασία αυτής της γιρλάντας... Έλα, πέρασε μου τη στο λαιμό... Θά την πετάξω στη θάλασσα εκεί που πρέπει, κι' ο Ποσειδών θά την φέρη πίσω. Αυτό θά σημαίνει πως θ' αγυρίσω κι' εγώ κοντά σου. Ακριβώς όπως είπες.

»Ναι, σου τ' όρκίζομαι. Τα λουλούδια αυτά θά γυρίσουν στη στεριά, γιατί θά τ' ρίξω στο πέλαγος όταν θά περνούμε απ' τ' άκρωτήριο τ' ου Διαμαντιού.

τ' άκρωτήριο τ' ου Διαμαντιού.

...Πολύ άφου η μουσική είχε άποχαιρητήσει τ' καράβι με τις μελαγχολικές νότες τ' ου τραγουδιού «'Αλόχα 'Οε», πολύ άφου κόπηκε η τελευταία χάρτινη χρωματιστή καρδέλλα που έκανε τ' πλοίο με τη στεριά, η Ναλάνι, κατάρθωσε να διακρίνη άκόμα μιά φορά τ'ν άγαπημένο της.

Μ' όλο που είχε φτάσει πιά τ' πλοίο στην έξοδο τ' ου λιμανιού, η κοπέλλα μπόρεσε να ξεχωρίση πάνω στ' καταστρώμα την κόκκινη γιρλάντα που είχε πλέξει με τ' χέρια της.

Ήταν τ' μοναδικό κόκκινο «λείς». Γιατί τα λουλούδια τ' ου «άλοχαμάκε», που έχουν τ' χρώμα της φωτιάς, δεν κάνουνε για γιρλάντες. Κι' αυτό τ' ξέρουν μονάχα οι αληθινοί Χαβανέζοι...

Ύστερ' από μερικές ώρες, τ' πέταλά τους μαραίνονται, και βγάζουν τότε ένα φαρμακερό υγρό, που εισχωρεί στους πόρους τ'ν δερμάτων και σκοτώνει! Γι' αυτό, τ' δέντρο με τ' κατακόκκινα εκείνα λουλούδια λέγεται «άλοχαμάκε», που θά πη στη γλώσσα τ'ν ιθαγενών «έρως και θάνατος»...

Όταν σκάσουνε τα μπουμπουκία του, γίνονται λουλούδια ύπεροχα, με φανταχτερά και σχεδόν άγρια όμορφη. Μά, μόλις μαραθούνε, φέρνουν τ' θάνατο!

Η Ναλάνι τάχε μαζέψει έγκαιρώς κι' είχε λογαριάσει πως δεν θά πρόφταναν να μαραθούνε, ώσπου να φτάση τ' πλοίο σ' άκρωτήριο τ' ου Διαμαντιού.

Κι' έτσι ήταν βέβαιη πως δε διέτρεχε κανέναν κίνδυνο ο αγαπημένος της.

Τ' άπόγεμα εκείνο, ο σύντροφος της κομπίνας τ' ου Κίνσλοου, βλέποντάς τον με την κόκκινη γιρλάντα, τ' ου είπε γελώντας:

—Δεν πιστεύω να σκοπεύετε να κοιμηθήτε μ' αυτή τη γιρλάντα στο λαιμό σας, που θυμίζει στεφάνι σε πεθαιμένο!

—'Οχι, άπάντησε ο Ρόμπερτ. μα δεν θά την πετάξω πριν άπομακρυνθούμε πολύ απ' τα νησιά... Θά γελάσετε, σίγουρα, αν σας πώ τ' λόγο: Τ' κάνω από ένα είδος φόβου μήπως αληθέη κάποια παράδοσι τ'ν τόπου!

»Είναι, ξέρετε, μιά παλιά συνήθεια των νησιών Χαβάι: 'Αν πετάξη κανείς τη γιρλάντα στη θάλασσα και τ' ρεύμα την ξαναφέρη στη στεριά, σημαίνει πως θά ξαναγυρίση κι' αυτός, μοιράς... 'Εγώ υποσχεθήκα να γυρίσω, μα είπα ψέμματα.

Τάλεγε αυτά γελώντας χωρίς να έχη ιδέα για τ'ν κίνδυνο που διέτρεχε.

—Κρατώ λοιπόν ακόμη στο λαιμό μου τη γιρλάντα, για ναμια βέβαιος πως δεν θά ξαναδώ ποτέ αυτά τ' μέρη! πρόσθεσε.

Τ' λουλούδια άρχισαν τώρα να μαραίνονται. Τ' πέταλά τους μαύριζαν γρήγορα.

Ο Κίνσλοου έβγαλε τ' μεταξωτό μαντήλι του κι' έτριψε τ' λαιμό του, στο μέρος που τ'ν έβρινε τ' δέρμα η γιρλάντα... Δίχως να υποπτευθή πως διευκόλυε έτσι την είσοδο τ' ου δηλητηριού στους πόρους του κι' έπίσπευε τ'ν μοιραίο τέλος του.

—Κι' όμως, πρόσθεσε, σας βεβαίω πως δεν πιστεύω πραγματικά αυτούς τ'ους κουτούς θρύλους και τίς προλήψεις...

Δικαιολογιόταν έτσι, για να μη γελάση ο άλλος μαζί του. Φλυαρούσε ξένοιαστα... δίχως να φαντάζεται πως τίποτα πιά δεν μπορούσε να τ'ν σώση, πως σε λίγη ώρα θάταν νεκρός, σκοτωμένος απ' τ' δηλητήριο των λουλουδιών τ' ου «άλοχαμάκε», τ' ου δέντρου τ' ου έρωτος και τ' ου θανάτου...

Α. ΓΚΕΣΤΡΙ

Άποτραβήχτηκε λίγο, όταν η κοπέλλα άνασηκόθηκε στα νύχια για να περάση στο λαιμό τ' ου γιρλάντα των λουλουδιών...

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο μουδέρης κι' οί φόροι

Κάποτε ο Ναστραβίν Χάτζας αποφάσισε να εκμεταλλευθεί τις γνωριμιές και τις φιλικές που είχε στο χωριό του και να βάλει κάλλη για μουδέρη (δημάρχος).

—Μά είσαι με τα καλά σου, τζάνουμ; τον άποπρη μόλις τώμασε ο 'Αλ ή Ριζά, ο πιο καλός του φίλος. Αυτές οι δουλειές θέλουν να σκορπίσης πολλά λεπτά δολάρια κι' άριστερά κι' εσύ δεν έχεις ούτε γράσο!

—Γι' αυτό ακριβώς σε φώναξα, 'Αλ ή, του άποκρίθηκε χαμογελλώντας πονηρά ο Ναστραβίν. Έχεις δική σου λές πώς για να βγής κάλλης μουδέρης θέλει φλουριά με ούρα και πώς του λόγου μου δεν έχω ούτε ένα γράσο.

—Έχασες όμως τί έχω εγώ που δεν το έχουν οι άλλοι...
—Τι έχεις, Χάτζα μου; ρώτησε τότε περίεργος ο 'Αλ ή Ριζά.
—Έχω εμένα για φίλο και δανειστή από τότε που γνώρισα τον κόσμο... του άποκρίθηκε ο Ναστραβίν και λύθηκε στα γέλια.

Μά ο 'Αλ ής, θυμωμένος, σηκώθηκε να φύγει και μετά βίας άποκρίθηκε στο Χάτζα:

—Εσύ, τζάνουμ, δεν βάζεις μυαλό με τίποτα! Χωρατατζής και ρέμπελος θα μείνεις σ' όλη σου τη ζωή! Μά βγάλε από το νου σου πως θα σε βοηθήσω αυτή τη φορά. Άρκετους παράδες μούφαγες ως τώρα με τις ιδέες που σου βρονχόναι: κάθε τόσο αερονακατέβατες!...

Ο Ναστραβίν όμως δεν έχασε το κουράγιο του για να βγεί μουδέρης.

—Μά τον 'Αλ ής, έτσι έκανε πάντα ο 'Αλ ής, μά στο τέλος με βοηθούσε, είπε από μέσα του. Κι' από τότε δεν άφησε μία στιγμή σ' ησυχία τον πλούσιο φίλο του. Όταν μία μέρα ο 'Αλ ή Ριζά δέχτηκε να άποστηρίξει το Χάτζα για το δημαρχιλίκι.

—Αιντε, Ναστραβίν και με κατάφερες πάλι!... του είπε κι' έσπασε γι' άλλη μία φορά το χέρι στο ρουσκομένο του πονηγι.

Κι' ο Χάτζας μόνο που δεν τρελλάθηκε από τη χαρά του.

—Έτσι, μπράβο 'Αλ ή μου, και σ' όνομα του Προφήτη, μόλις βγή μουδέρης, θα βάλω ένα καινούργιο φόρο για να βγάλω από πάνω μου όλα τα δανεικά κι' άγύριστα που τόσα χρόνια μου έχεις δώσει!... φώναξε ένθουσιτισμένος ο Ναστραβίν.

Και σ' αλήθεια έτσι έγινε. Γιατί, άφου σκόρπισε άπλόχερα ο Ναστραβίν φλουριά και άποσχέσεις, βγήκε στο τέλος μουδέρης με μεγάλη άπιτυχία. Μόλις όμως άνέλασε τα καινούργια καθήκοντά του δεν έβλεπε την άπόδειξή του στον 'Αλ ή Ριζά. Έβαλε ένα μεγάλο φόρο κι' άρχισε έτσι να... ξεχρεώνει τον πλούσιο φίλο του!

Μά ο συχωριανός του Χάτζας, που τον ψήφισαν, έγιναν τότε έξω φρενών. Άρχισαν τις βρισιές και τις κατάρες και παρ' όλο γι' να τον βέρουν για καλά. Μά οί ζωπτιέδες φύλαγαν το Ναστραβίν κι' οί χωρικοί μί μπορούσαν να τ' άβόλουν με το νόμο άποφάσιζαν να καταφέρουν στον πασά του 'Ικονίου.

—'Αμάν, πολυχρονεμένη μας πασά. Βάλε το χέρι σου και σώσε μας, γιατί ο καινούργιος μουδέρης που βγάλαμε, ο Χάτζας, έβαλε ένα χαρατί διπλό από εκείνο που πληρώνουμε για την άφεντιά σου και τριπλό από εκείνο που μάς παίρνει δ... Σουλτάνος!

—Έτσι έγραψαν στον πασά κι' αυτός κάλεσε κοντά του το Ναστραβίν για ν' άπολογηθί.

—Εκείνος τότε του είπε:

—Άκουσε με, πολυχρονεμένη μου και θά με καταλάβεις. Για να βγής κάλλης μουδέρης σ' ένα χωριό φτωχό, σαν το δικό μου ή πρέπει να ναι πλούσιος ή πρέπει να κλέβη ή γου μου!

—Δανειστήκα παράδες για να πει να τ' άποστρέψω... Άλλωστε θά ήμουν την άφεντιά σου και για τον πολυχρονεμένο μου το Σουλτάνο!

Κι' ο πασάς άκανοποιημένος άπ' τις έξηγήσεις του Ναστραβίν τον άφησε να έσπράττει άνευόλητα το χαρατί του!

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΙΟ ΨΕΜΑ

Το φίλος μου το Μανωλάκης με λέει ότι έχω πολύ ήρωα στο χήρα της γειτονιάς μας — πό μαντάμ Λουλού. Τι να σ' πω κουζούμ, λαντί, λ' εω, άμα χίτες μαντάμ νέν είναι αυτό το πλάσμα. Μόνο μανταμίτσα ένεται. Πέρου, πιροπέρου έκρηψε, άκόμα χίτες μαύρα νέν έβγαλε, άμμα πολύ ζουμπουρού-δικο πλάσμα ένεται. Έμένα άμα την έδλεπω, να μ' το θεός, σάλια μου ήτρεχουν, άμα χίτες, κουζούμ, γαβρούμ, τίποτα δεν λέω, γιατί το χήρα μανταμίτσα, πολύ σοβαρός ένεται. Ματάκια της μεάλα είναι, μαύδαρα, μαύδαρα, μαγουλάκια της φουσκωτά, κόκκινα ένονται.

Και όλη μαζί παχουλούτοικη ένεται, βάι, βάι, βάι, πολύ με ήρσει.

Άμα τέτοιο πλάσμα, άλλο στο ντουινά δεν ένεται. Θεός, άμα Λουλού ήπιαγμένο έκανε, κολούπι του έσπασε. Άφροδίτη Μήλος που λένε, μπάρα μπιροστά της δεν ήπιανε και 'Άφροδίτη μάρμαρο είναι, Λουλού ζωντανή κούκλα να έδλεπς και γιανκίνι από καρδιά σου τρανό να ένεται. Αυτό το πλάσμα πολύ έμένα ήρσει, ύπνο μου κάθε νύχτα έδλεπα, άναστεναγμοί τζάμια σπιτιού μου έτάνανε.

—Βρέ βλάκα, το φίλος μου το Μανωλάκης με λέει, έβρεις πώς άρέσεις στην μανταμίτσα;

—Σους μπέ! λέω.
—Μά το θεός, σου λέω!

—Και που το ήβρεις, γίαχο;

—Προχτές, με λέει, σ' ένα σπιτί, στή γειτονιά ήμουνα κι' ήταν εκεί και ή κ. Λουλού, ή χήρα. Το λοιπόν ήλθε ή κουθέντα σ' εμένα και τότε πετάγεται ή χήρα και λέει: Τι συμπαθητικός άνθρωπος ό κ. Καραμπέτ!

—Σους μπέ!

—Σ' όρκίζομαι!

—Γαβρούμ, εγώ το ήβέρω ότι πολύ συμπαθητικός ένομαι, άμμα ή χήρα το έβει;

—Το έβει!

—Και τί άλλο έβει;

—Έβει ότι ό κ. Καραμπέτ δεν είναι μόνο συμπαθητικός, άλλα όλοι λένε ότι είναι και χωρατατζής και λέει ύώραία πράγματα. Πώς θά ήθελα να τον άκούσω!

Έμένα σάλια μου ήτρεχουν:

—Το έβει, γίαχο;

—Το έβει!

—Βάι, βάι, βάι! Και εγώ χίτες να μί μιλήσω ποτέ! Βάι, βάι, βάι! Και τόσο πολύ με ήρσει!

Το λοιπόν, λέω, μόλις το χήρα στο δρόμο συναντημένος έκάνω, χίτες άλλο στόμας μου κρατημένος δεν θά έκάνω, παρ' άμέσως άμέσως πιλοποιάμενος θά ένωμαι και θά είπω χωρατατζήσκα.

Θά κάνω Λουλού ήσκασμένη στα γέλια και χωρατά χωρατά άγκαλιά μου θά ήσπ.

Και τί να σ' πω γαβρούμ! Το άλλο ήμέρα νάτος το Λουλού στο δρόμο, με τ' ά μαύρα του, το κεραλάκι κάτ, τα μαλλιά κατσαρά κατσαρά και τα μάγουλάκια κατακόκκινα.

Τότε άμέσως κεφάλι μου έβυσα, ένα ύραίο χωρατατζήσκα κατεδασμένο να έκάνη. Χίτες πολύ νέν άργησα και το εύρισκα και άμέσως άμέσως, κοντά της παίνω, γιανιά κуттаγμένο έκάνω και το χωρατατζήσκα μου πεταμένο έκάνω:

—Κουζούμ, λέω, κρύο έρχεται, καιρός για δύο, ένεται!

Το νόστιμο χήρα χίτες κεφαλάκι της νέν έσπικωσε, λέω ντροπιασμένος ένεται, άμέσως άμέσως νέν ήμπορεί να με μιλήσει.

—Κουζούμ, λέω πάλι, κρύο έρχεται καιρός για δύο, ένεται.

Και πάλι το χήρα ντιρέπεται να με κуттаξη και το ποδαράκι της πιο γρήγορα παί-νουν.

—'Από πίσω της κι' εγώ παίνω και πάλι της λέω:

—Κουζούμ, κρύο έρχεται καιρός για δύο ένεται!

Και τότε, το άμπρελλί-τσα της σπκάνει — βάι, βάι, βάι! — και έπάνω στο κεφάλι μου κατεδασμένο έκάνει:

—Νά παλινάθρωπε! με λέει. Νά παλινάθρωπε!

Εγώ έβυλο έτρώω, κό-μος μαζεμένος ένεται, ρεζίλις ήνομαι, άμα στο τέλος έκατάλαβα τί έβει.

Βάι κιοπλόγλου κιοπλέ Μα-νωλάκη! Ψέμασκα με εί-πε, εσόνγλου, εσέκ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οί ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τό μέτρημα

Πώς είπατε κύριε ταμία; Είναι σωστά και να μην κάνω τον κόπο να τ' άμετρήσω; Γιατί, δηλαδή; Σας κακοφαίνεται έπειδή θεωρώ άποχρέωσί μου να μετρήσω τ' άρέστα που μου δώσατε; Άν-πούμαι πολύ, άλλά θά τ' άμετρήσω. Και όχι μία, άλλά δύο φορές. Τό έχω ως άρχήν.

Όταν λαμβάνω ένα χρηματικόν ποσόν άπό άπουδήποτε, πάντοτε το καταμετρώ μετά προσοχής. Πώς; Τάχετε μετρημένα όί ίδιος; Αί, λοιπόν; Του λόγου σας τ' άμετρήσατε για λογαριασμό σας, εγώ τ' άμετρώ για όκο μου.

Τί μου στραβομουτσουναίσεις; Ό-ρίστε; Δείχνω έλθει-ψιν έμπιστοσύνης; Μωρέ τί μου λες εκεί! Σέ έρω κι' άπό άλλοτε, δηλαδή, για να σουχώ έμπιστοσύνη; Η μήπως νομίζεις ότι ή φά-τσα σου έμπνέει έμπιστοσύνη;

Κι' έξ' άλλου,μπο-ρείς να μου πής και κάτι άλλο; Του λό-γου σου δεν κατα-μέτρησες τ' άρέστα που σουδώσα;

Όχι μόνο τ' άκαταμέτρησες, άλλά έ-δρεξες τ' άβρωμάχτυλά σου και στο δακτυλοδρέχτη, για να ύγρνήσης την καταμέτρησι. Εσύ, λοιπόν, γιατί τ' άμετρησες και δεν τάρριξες στο συρτάρι σου όπως σου τάδωσα; Και άφού για τον έαυτό σου έπιφυλάσσεις αυτό το δι-καίωμα, γιατί το άρνεύσαι στον άλλον;

Νά μή τ' άμετρήσω. Νά τ' άπάρω ό-πως μου τ' άνεις! Κι' αν λείπει κανένα καταστάρικο; Πώς; Δεν λείπει; Τότε γιατί μου έχετε βάλει κοτζάμ ταμπέλα στο κάγκελλο ότι κουδέν λαός άναγνω-ρίζεται μετά την άπομακρυνσιν έκ της θυρίδος; Τί σημαίνει αυτή ή είδοποίη-σις; Σημαίνει ότι είναι πιθανόν να γίνη κάποιον λάθος στο μέτρημα. Και τ' ά-θος δεν θά γίνη άπό το διευνήτη του ά-στεροσκοπίου.

Άπό την άφεντιά σου θά γίνη. Και αν τ' άνακαλύψω κατόπιν και προσέλω να διεδικήσω το έλλείπον χαρτονάμισμα, του λόγου σου θά μου δείξεις την ταμπέλλα και θά μου πής πώς δεν έβρεις τίποτα. Και πολύ καλά κι' θά κάνης. Όπως κάνω πολύ καλά κι' εγώ που τ' άμετρώ, ώστε αν συμβή καμιά έλλειψις να καθαρίσουμε άμέ-σως, ποδ της άπαμακρύνσεως. Όρίστε; Δεν κάνεις λάθη του λόγου σου; Μωρέ τί μου λες! Έχεις το άλάστητον, μήπως;

Όλοι κάνουν λάθος κύριε ταμία και πε-ρισσότερα οί ταμίαι. Τί είπες; Είσαι έν-τιμος; Και μήπως εγώ σου τ' άπέκλει-σα; Άλλο ή έντιμότης και άλλο το λά-θος. Εκεί που μετράς μπορεί νάχης τ' άνο σου στο σιφάδο που θά φας το μεσμέρι ή στο άλογο που θάρη στίς κούρσες και να τ' άμπεδώνης στο μέ-τρημα. Καλή τ' ά πίστει, βέβαια. Σου κάνω αυτή τ' ά χάρι. Άλλά τί να τ' ά-νω εγώ την καλή πίστι, όταν θά μου λείψη ένα καταστάρικο; Τό άποιον ποίος θά ώφελήθ; Έρωτό; Ποίος θά τ' άφε-λήθ; Γιατί δεν άπαντάς;

Τί είπες; Πολλά τ' ά λέω και να τε-λειώνω; Και πολλά τ' ά λέω και πολύ περισσότερα θά σου πω. Και θά μετρήσω τ' άρέστα όχι μία, ούτε δύο, άλλά έβδομήντα φορές. Κανείς δεν θά τ' ά-παγορεύει, ούτε είναι είς θέσιν να μου άπαγορεύσι, πολύ περισσότερο εσύ. Περιμένει κόσμος. Νά περιμένει. Και να μετρήσι κι' αυτός. Και πρόσσε πώς μιλάς μη χώσω τ' ά μαγκούρα μου διά μέσου της θυρίδος και σου καταπνήσω την κεφαλά. Άχρείς!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Χάζαμ Τέτ ήταν χήρος, μ' ένα κο-ριτσάκι 3 χρονών, την 'Ελεν, όταν ξαναπαυτρεύτηκε με τ' ά Χάζελ Ρού-σελ, γιατί τόν έπνιγε ή μοναξιά του.

Η δεύτερη γυναίκα του έδειξε στην άρχή συμπάθεια στην κόρη του. Κι' ο Χάρου την εύγνωμονούσε γι' αυτό και την περιποιόταν όσο μπορούσε.

Ξαφνικά όμως, άνακάλυψε κάτι που δεν τ' άπερίμενε και που τόν άναστάτωσε: Η Χάζελ έπνιγε ταχτικά ούτοσκ!

Ήταν φοβερό, αυτό... Έπρεπε να τ' άκρύ-ψη με κάθε τρόπο άπ' τούς γείτονες κι' άπ' την Τέτ, την παλιά και πιστή ύπνέτριά του.

Δεν τόλμησε ώστόσο να κάνη λόγο στή Χάζελ. Δεν ήθελε να ψυχρανθή μαζί της. Φοβότανε μήπως τ' ά χάσι...

Έξ' άλλου, ή 'Ελεν του είχε άνάγκη από μία δεύτερη μπτέρα. Κι' ή Χάζελ την άγαπούσε κι' ήταν πάντα καλή μαζί της... Αυτό τουλάχιστον πίστευε ο Χάζαμ, ως τ' ά βούδ' άκείνη που γύρισε σπιτί του και βρήκε τ' ά Χάζελ, μεθυσμένη, να δέρνη άγρία τ' ά μικρούλα!

Ήταν θαύμα πώς δεν την σκότωσε τότε! Τ' ά άρπαξε άπ' τ' ά χέρια την 'Ελεν, την πήγε στην κάμαρά της, τ' ά ναούρισε στην άγκαλιά του και προσάφησε να την παρηγορήσι. Έκείνη τόν κούταζε βουκαμένη, και τού χαμογέλασε για να τόν καθησυχάσι.

Άργότερα, όταν ή Χάζελ βρέθηκε μόνη μαζί του, δικαιολογή-θηκε πώς ή μικρή είχε γίνε ύπερβολικά άτακτη κι' ότι της είχε δώσει λίγες έυλιές για να τ' ά σφραγίση.

Άφού όμως δεν τ' ά θέλεις, δεν θά τ' ά ξανακάνω, πρόσσεσε.

Έλα, φίλπε με τώρα... Πέρασε λίγος καιρός. Ένα βράδυ, μπαίνοντας στο σπιτί, ο Χάττυ ένοιωσε μία δυνατή μυρωδιά ούτοσκ.

Η 'Ελεν καθότανε στο πάτωμα τ' ά τραπέζιας και προσπα-θούσε να φτιάσι μία κούκλα, από πανιά και μαλλιά. Ο πατέρας της κάθισε δίπλα της και την έσφιξε στην άγκαλιά του. Μά ή μικρή έβγαλε μία φωνή πόνου και τού έβγαγε.

Έκείνος κατόλαβε άμέσως... Κούταζε τ' ά κορμάκι της και τ' ά είδε γεμάτο μελανίσι. Η Χάζελ την είχε ξαναδείρει, σκληρά!

Ο Χάρου μπήκε στή διπλανή κάμαρα, σαν τρελλός, κι' είδε τ' ά γυναίκα του να κοιμάται βρειά, στο κρεβάτι, ναρκωμένη άπ' τ' ά ούτοσκ. Άζήπαξε τότε πάνω άπ' τ' ά τραπέζι ένα μυτερό άση-μένο χαρτοκάπτη και τόν έχωσε στο λαιμό της!

Δεν κατάλαβε τί έγινε ύστερα... Δεν άκουσε καν τόν έλαφρό κρότο του χαρτοκάπτη, που έπεφτε άπ' τ' ά χέρια του, στο πάτωμα.

Η Χάζελ δεν είχε φωνάξει, δεν είχε κουνήσι καθόλου... Όταν, σ' ά πέντε λεπτά, ο Χάρου βγήκε άπ' τ' ά σπιτί, ή 'Ελεν καθόταν άκόμα στο πάτωμα κι' έφτιασε την κούκλα της...

Η μικρή τράβηξε έξωφρα με δύναμι τ' ά κεφάλι της κούκλας και τ' ά εκκόλλησε άπ' τ' ά σώμα της. Τ' ά κεφάλι εκείνο ήταν καρ-τωμένο στή ματωμένη μύτη ενός άσημένιου χαρτοκάπτη, τυλι-γμένο μού' σ' ά πανιά και σ' ά μαλλιά!

Η μικρή είχε βρή τ' ά φονικό όπλο, πεταγμένο στο πάτωμα, και τ' ά άφείρε μ' άφέλεια, για να τ' ά μεταχειρισθί για τ' ά παγγινιά της.

Άκου λοιπόν, μικρή μου, συνέχι-σε ο Χάρου. Τ' ά βράδυ εκείνο...

Ξαφνικά, τ' ά μάτια του πέσανε στην άκ' η του χαρτοκάπτη. Πάγωσε άμέσως άπ' τόν τρόμο. Άν οί ένορκο ή οί δικαστές βλέπανε τ' ά ματωμένη εκεί-νη μύτη, ήταν χαμένος!

Η λατρευτή του 'Ελεν είχε φέρε!

Ανύποπτη, στο δικαστήριο τ' ά μόνη άπόδειξι που τόν κατα-δικάζει!

—Έλεν, άκούστηκε ξαφνικά ή φωνή τ' ά Τέτ. Δώσε μου αυτή την κούκλα που κρατάς, κι' άπάντησε στο μπαμπά που σου μιλάει.

Κι' ή καλή ύπνέτριά της τ' ά παρηγορήσι, άπ' τ' ά χέρια τ' ά μικρής, παρ' όλες τ' ά διαμαρτυρίες της, και τ' ά φύλαξε σ' ά μία έσπρη της.

—Δεν έπιδρέπονται τέτοιες έρωτήσεις σ' ένα τόσο μικρό κοριτσάκι... έπενέθη ο έισαγγελέας.

—Τέλειωσε, δήλωσε ο Χάρου. Δεν έχω να κάνω άλλες έρωτήσεις...

Σέ λίγο, ο Χάρου βγήκε άπ' τ' ά δικαστήριο, με την άγα-πημένη του κορούλα στην άγκαλιά του.

Είχε άθωωθή. Δεν θά μύβαινε ποτέ ή μικρή του πώς ο πατέρας της είχε σκοτώσει γι' αυτήν.

Φ. ΧΑΡΟΤ

Ο Χάρου άρπαξε ένα μυτερό χαρ-τοκάπτη και τόν έχωσε στο λαιμό της!

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

—Νά, νά, ο μπαμπάς είναι κοντά σου, Κήθησε

Η ομορφιά της γυναίκας

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΙ έκθειάζουν την φετεινή μόδα για την απλότητα, που την χαρακτηρίζει, και δεν έχουν δίκιο. Προσέχουμε όμως να μην γίνεται παρανόηση της λέξεως απλότητας, γιατί όσο πιο απλό είναι ένα φόρεμα τόσο πρέπει να είναι άμυρτο σε κόψιμο, εφαρμογή, τελείωμα.

Αλλ' ως έκθειάζουμε αυτή την απλότητα στις λεπτομέρειες της. Πρώτ' απ' όλα τα κορσάκια είναι έντελως σκέτα, χωρίς το παραμικρό γαρνιρισμα. Πότε είναι εφαρμοστά, ιδίως στη μέση, πότε διατηρούν κάποια ελευθερία και έχουν ελαφρό μπουφάν πίσω.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι περιωρισμένο, χωρίς γιακά ως επί το πλείστον, και κάποτε το ίδιο το κορσάκι σχηματίζει ένα ελαφρό ανέδασμα ψηλά από τη ρίζα του λαιμού σκέτα και πλάγια, κατωγιγώντας μπροστά σ' ένα μυτερό άνοιγμα.

Πολλές φορές αυτό σχηματίζεται με μια ιδιαίτερη λουρίδα ύφασματος, που καταλήγει σ' ένα φιογκάκι μπροστά. Πολύ της μόδας είναι επίσης τα δλοσπράγγα άνοιγματα γύρω από το λαιμό σκέτα ή μ' ένα μικρό κατεβαστό στρογγυλό γιακά.

Η μέση παρισμένει πάντα στη θέση της και υπογραμμίζεται με μια λεπτή ζώνη από το ίδιο ύφασμα του φορέματος. Είναι όμως της μόδας και τα μακρόταλλα κορσάκια με τη μέση σχηματισμένη με πένες και μια φαρδιά εφαρμοστή ζώνη.

Τα μανίκια έχουν μικρός τρουά - κάρ χωρίς όμως να αποκλείονται και τα έντελως μακρεια. Ας μη παραλείψουμε εντούτοις να πούμε ότι, μολονότι τα κορσάκια είναι σκέτα, αυτό δεν εμποδίζει να έχουν τσεπάκια εκάτερωθεν του ανοίγματος, ενώ άλλοτε μια ντεκούπ σχηματίζει ένα είδος ναιμίτου, άλλοτε μυτερού που φθάνει ως τη μέση και άλλοτε σε σχήμα οβάλ ή στρογγυλό.

Οι φούστες είναι και εύθυγραμμες και φαρδεις. Στα απλά όμως φορέματα η εύθυγραμμη φούστα συνηθίζεται πιο πολύ.

1) Μαύρη βελούδινη τουαλετίτσα με κορσάκι εφαρμοστό και μεγάλο ντεκούπ. Η φούστα είναι φαρδιά με τσεπάρ φύλλα. Το φόρεμα κουμπώνει πίσω με ένα κρυφό εκλαίρ.

Το μικρός είναι μάλλον μικρό. Βλέπουμε δηλαδή τις φούστες να φθάνουν ως τα μισά της γάμπας.

Μας μένει τώρα να δούμε ποιά είναι τα πιο κατάλληλα υφάσματα. Είναι, πρώτα, τα λαινά, σινέ ή μονόχρωμα, έπειτα έχουμε τα ζερσεύ σκέτα ή φαίνονται και τις φανέλλες μονόχρωμες, ριγωτές ή καντιγιέ.

Στην κατηγορία όμως των απλών φορεμάτων μπορούμε να κατατάξουμε και μερικές τουαλετίτσες κάπως άμυρτες, που μπορείτε, φορώντας τις, να εμφανισθήτε σε μια άπογευματινή συγκέντρωση, όπου μπορεί και να χορέψετε.

Η τουαλετίτσα σας για μια τέτοια περίπτωση μολονότι απλή στη γραμμή της, θα είναι καμωμένη από ανάλογο ύφασμα και θα έχει και μικρό ντεκούπ. Αν χρησιμοποιήσετε π.χ. φάτγ ή βελούδο θα είστε εν άπολύτω τάξει για την κάπως επίσημη άπογευματινή συγκέντρωση.

Για το είδος αυτό των φορεμάτων τα κορσάκια γίνονται έντελως εφαρμοστά και

ή φούστα φαρδιά κλός ή με πολλά φύλλα που είναι στενά επάνω και φαρδύνουν κάτω.

Το ντεκούπ μπορεί να είναι τετράγωνο, στρογγυλό ή οβάλ, όχι όμως μυτερό, ενώ τα μπράτσα είτε είναι έντελως γυμνά είτε έχουν μια μικρή φούσκα ψηλά.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΣΤΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Στο σημερινό ντύσιμο ή λεπτομέρεια, που έρχεται να προσθέσει τη χάρι της στο σύνολο, παίζει έναν από τους σπουδαιότερους ρόλους. Σ' ένα πολύ απλό φόρεμα μια τέτοια λεπτομέρεια το κάνει άμυρτο να πάρει μια άλλη όψη και να γίνει πραγματικά δικό σας.

Η γούνα που είναι τόσο της μόδας έφέτος χρησιμοποιείται με διάφορους τρόπους και βάζει τη σφραγίδα της.

Ένα στρογγυλό γούνινο γιακαδάκι που κλείνει μ' ένα βελουδάκι αναδεικνύει άμείωτος μια απλή τουαλετίτσα. Το βελουδάκι δένεται μπροστά, πίσω ή στο πλάι.

Με μια φάσα από γούνα μπορείτε να περιορίσετε λίγο το άνοιγμα του λαιμού ενός φορέματός σας που θέλετε να το κάμει πιο λουσάτο. Με γούνα θα στολίσετε το επανωφόρι σας. Νά ένας τρόπος: Έχετε μια λουρίδα από γούνα, ανοίγεται τις ραφές του ώμου στο επανωφόρι σας ως 5 εκατοστά κοντά στον γιακά και περνάτε μέσα τη γούνα σας εκ των όπισθεν προς τα εμπρός. Οι δύο άκρες της γούνινης λουρίδας βρίσκονται, έτσι στο μέσο μέρος του επανωφοριού. Όταν φοράτε το επανωφόρι σας δένετε τις δύο άκρες σταυρώνοντας όπως θα εκάνατε για ένα κασκόλ. Το σκερτσόζικο αυτό δέσιμο μπορεί να πάρει και άλλη μορφή, αν περάσετε τη λουρίδα αντίθετως και κόμειτε το σταυρώμα πίσω αντί εμπρός.

Με γούνα επίσης και με κορδέλλα μπορείτε να στολίσετε ένα φόρεμα, μια ζακέττα, ένα επανωφόρι περνώντας ένα κομμάτι γούνας ή μια κορδέλλα μέσα σε μια άγκράφα. Το στόλισμα αυτό το τοποθετείτε ή μπροστά στο ντεκούπ της τουαλετίτσας ή στο ρεβέρ της ζακέτας του ταιγιέρ σας ή στον γιακά του επανωφοριού σας.

Πολύ επίσης χρησιμοποιούνται για στόλισμα οι σκατσέλικες εσάρπες που τις φοράει ή κάθε κυρία σύμφωνα με το γούστο της.

Η μόδα τις θέλει έφετος δεμένες πίσω. Αν μάλιστα έχετε μια βέστα με στρατιωτικό γιακά, δεν πρέπει να παραλείψετε να κάμει μια μεγάλη κάθετη κουμπότρυπα στο δεξί πλάι κοντά στο κλείσιμο που να πιάει μέρος του γιακά και της βέστας. Μέσα απ' αυτή την κουμπότρυπα περνά η εσάρπα και δένεται πίσω.

Μια άλλη ιδιοτροπία της μόδας είναι η λαβή της όμπρέλλας που πρέπει να μοιάζει με το κοστούμι μας. Μπορούμε όμως να έχουμε μια όμπρέλλα για κάθε φόρεμα; Η μόδα βοήθη πάλι τη λύση: Βασίζεται στη δεξιοτεχνία σας για να φτιάξετε στη λαβή της όμπρέλλας σας ένα ντύσιμο από το οποιοδήποτε κοστούμι σας. Δεν είναι διόλου δύσκολο. Με λίγη ύπαμονη θα το επιτύχετε. Έξοικονομήστε ένα κομμάτι ύφασμα που να μην το μήκος της λαβής σας και τόσο πλάτος ώστε να μπορεί να την τυλίξει. Στη μια πλευρά κάνετε μικρές θηλειές και στην άλλη ράβετε κουμπιές και μικρά. Έτσι θα μπορέσετε να ντύνετε κάθε φορά την όμπρέλλα σας ανάλογα με το τί θα φορέσετε. Βέβαια από το ίδιο ύφασμα θα γίνεται

6) Δύο τσέπες στολίζουν το κορσάκι αυτού του φορέματος από λαινά. 7) Μπουφάν από λαινά με κατεβαστό γιακά και άμυρτο, που στολίζει το κορσάκι. Τα ρεβέρ των μανικιών γαρνίζονται με γαζί. 8) Φορεμάκι από ζερσεύ με στενό γιακαδάκι-όφισι, που συνεχίζεται σε μια λουρίδα, που δένεται φιογκάκι. Το κορσάκι σχηματίζει προς τα κάτω σουρίτσες και η φούστα είναι εύθυγραμμη.

και το κρέμασμά της όμπρέλλας, που περνιέται στο χέρι.

Θα ευμάστε, βέβαια, ότι σας είχαμε μιλήσει για τον τρόπο, με τον οποίο θα μετατρέψετε ένα τρουά - κάρ μανίκι σε μακρύ. Σ' ένα από τα φιογκάκια μας θα έβλεπε πώς ακριβώς γίνεται αυτό και θα μπορούσατε πολύ εύκολα να το μιμηθήτε.

Όσοι επιμένουν και μέσα στην καρδιά του χειμώνα να βγαίνουν χωρίς καπέλλο, ας ακολουθήσουν αν θέλουν τη νέα επιινόση της μόδας: Το καπιζόν. Το σχήμα του είναι πολύ ιδιόρρυθμο, γιατί δεν κουμπώνει σαν τις συνηθισμένες κουκούλες. Σχηματίζεται από λεπτό μάλλινο βουαλάζ ένα είδος σασκούλας και ανοίγεται την πλατίνη ραφή τζέσο, ώστε να μπορεί να βγαίνει από εκεί το πρόσωπο. Έτσι καθώς φοράτε από το κεφάλι τη σασκούλα, το πρόσωπο βγαίνει από το άνοιγμα και το υπόλοιπο της σασκούλας σχηματίζει ένα είδος κασκόλ για τον λαιμό σας. Το καπιζόν αυτό είναι πρακτικώτατο, γιατί μπορείτε να τόχετε στην τσάντα σας και να το φοράτε όταν νοιώσετε κρύο.

ΔΥΣΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Η τελευταία λέξη της μόδας στη Δύση είναι η... Ανατολή. Όλοι οι Παριστινοί ράπτει έμπνεύονται έφετος από ανατολίτικα μοτίβα και η κλίσις τους αυτή επεκτείνεται και στη γραμμή του φορέματος, και στο κουμπωμα της τουνίκ και στην εύθυγραμμία του τρουά - κάρ επανωφοριού, και στο σχήμα του καπέλλου, και στο ταιγιέρ, και στα σχέδια ενός σταμπάτου ύφασματος και στα κοσμήματά με τα βαρεία δειγμάτια.

Και το πιο παράξενο έφετος ποιά είναι: Ότι η μόδα δανείζεται από την Ανατολή τόσο την απλότητα όσο και την πολυτέλεια. Την απλότητα στη γραμμή, την πολυτέλεια σε ώριμα υφάσματα, σε χίλιες δυο λεπτομέρειες, σε συνδυασμούς χρωμάτων.

Η μακρεια σας τουνίκ, η κονή βέστα, που κουμπώνει στο πλάι, τα κλεισίματα που ακολουθούν μια διαγώνια κατεύθυνση, οι μαρινιέρ, οι άμυρτες τουαλετίτσες σας, οι καμωμένες με ύφασμα που άμυρουνται από μοτίβα των χαλιών, όλα αυτά δανείζονται την έμπνευσή τους από εξωτικές χώρες όπως την Κίνα, την Περσία, το Αφγανιστάν και άλλες.

ΓΟΥΝΙΝΟ ΜΠΟΛΕΡΟ

Τα γούνινα μπολερό είναι η μεγάλη έφετεινή μόδα. Είναι κοντά, μόλις εφάπτονται της μέσης και γίνονται χωρίς μανίκια. Το κουμπωμά τους είναι ίσιο κι' έχουν ένα κατεβαστό γιακά από την ίδια γούνα.

Το άστρακάν, το λούτρ, η ζιμπελίνα, το μπραισθάντς χρησιμοποιούνται για τα χειμωμένα αυτά μπολερό, που φορούνται τ' άπογεύματα. Τα μπολερό που άποτελούν το συμπλήρωμα των βραδυών τουαλεττών γίνονται από έριμνα.

Τα μπολερό που φορούνται στον δρόμο, μπορούν και να συνδυασθούν με μια τόκα κι' ένα μανσόν που είναι καμωμένα από την ίδια γούνα.

Όσοι προτιμούν να φορέσουν μια γουνίτσα στο λαιμό, ας μη ξεχνούν ότι η μόδα εύνοει τα δλάνηρα ζωά σε τύπον εμποά που γίνονται από ρενάρ, λύνε, σκόνε.

Έτσι όλες μπορούν να φορέσουν γούνα, κάθε μια ανάλογα με το τί μπορεί να ξεβάη.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Έτσι λέγονται τα τρουά - κάρ επανωφόρια που γίνονται ως επί το πλείστον από το ίδιο ύφασμα που είναι καμωμένο το φόρεμα, το οποίο συνοδεύουν.

Αλλά επειδή η μόδα είναι πάντοτε πρακτική εύνοει και τα

τρουά - κάρ επανωφόρια, που γίνονται από τουνίτ ή μελανζέ λαινά, γιατί αυτό τους επιτρέπει να φορούνται με διάφορα φορέματα. Φτάνει το κάθε φόρεμα να θυμίζει κάπως ένα από τα χρώματα του μελανζέ επανωφοριού. Παραλείψαμε να σας πούμε ότι τα μανίκια αυτών των τρουά - κάρ επανωφοριών ακολουθούν και αυτά το ίδιο μέκος.

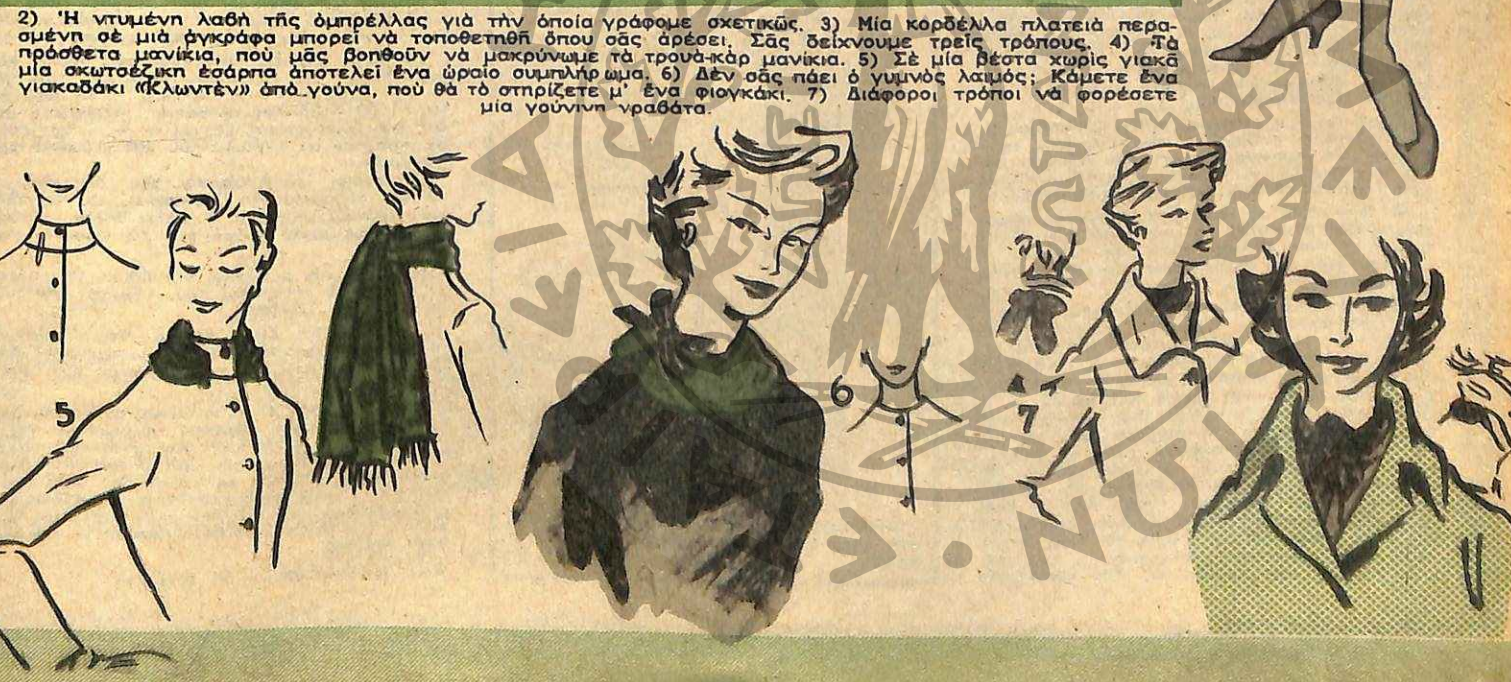
Η μασχάλη είναι πάντα πολύ φαρδιά και φυσικά συνοδεύεται από φαρδύ μανίκι ιδίως στο επάνω μέρος.

ΤΑ ΝΤΕ ΠΙΕΣ

Ένας από τους κυριώτερους τύπους των έφετεινών ντε - πιές είναι η φούστα και το συμπλήρωμά της, ένα μακρύ σουέτερ σε γραμμή τουνίκ.

Η φούστα γίνεται εύθυγραμμη και στενή. Το σουέτερ τόσο μακρύ, ώστε να το φθάνουν τα χέρια όταν είναι τεταμένα. Πέφτει έντελως ίσιο μπροστά με δύο μεγάλες τσέπες τοποθετημένες χαμηλά και πίσω δλο το φάδος μαζεύεται με τη βοήθεια μιας μαρτεγκάλ. Έχει το κλείσιμο στην πλάτη με εκλαίρ και γιακά στρογγυλό.

ΕΞΗΜΕΡΑΛΛΑ

2) Η ντυμένη λαβή της όμπρέλλας για την οποία γράφουμε σκετικώς. 3) Μία κορδέλλα πλατιά περασμένη σε μια άγκράφα μπορεί να τοποθετηθεί όπου σας άρεσει. 4) Τα πρόσθετα μανίκια, που μας βοηθούν να μακρύνουμε τα τρουά-κάρ μανίκια. 5) Σε μία βέστα χωρίς γιακά μία σκατσέλικη εσάρπα άποτελεί ένα ωραίο συμπλήρωμα. 6) Δεν σας πάει ο γυμνός λαιμός; Κόμειτε ένα γιακαδάκι «Κλωντέν» από γούνα, που θα το σπρίζετε μ' ένα φιογκάκι. 7) Διάφοροι τρόποι να φορέσετε μια γούνινη νραβάτα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός Γάλλος Ζακ Μπρετόν, που βρίσκεται στη Νότιο Αφρική με την ελπίδα να βρει κανένα κρυμμένο θησαυρό, γνωρίζει δυο κυνηγούς, τον Ντίκ και τον Ντίκας, καθώς κι ένα μικρό μαύρο, τον Κλάσας, που του υπόσχεται ότι θα τον βοηθήσει να βρει διαμάντια. Οι τρεις φίλοι και ο Κλάσας φθάνουν στη χώρα των Ζουλού, όπου κάνουν μια καλή προμήθεια από ελεφαντόδοντο. Ο μικρός μαύρος πληγώνεται από ένα ρινόκερω και σε λίγο προτείνει στους φίλους να πάνε μαζί του στη χώρα, που γεννιέθηκε, για να βρουν εκεί άφθονα διαμάντια. Ξεκινούν λοιπόν κι' όποτε άφθονα διαμάντια. Ξεκινούν φθάνουν στο χωριό του Κλάσας, όπου βσιλεύει ο πατέρας του, κι' όπου βρίσκονται ο παππούς του και η αδελφή του Μπρετόν.

10^{ον} —Κι' εγώ το ίδιο, απάντησε ο Ζακ. Από την αρχή που γνωρίσαμε τον Κλάσας είχα κανένα σχέδιο στην αλήθεια. Πολλές φορές τα μασμένα του λόγια μ' έβαζαν σ' ύποψης. Κι' όπως βλέπετε δεν έπιασα έξω.

—Είμαι σύμφωνος, είπε ο Φέλτσον με τη σειρά του. "Αν είναι ανάγκη να πολεμήσουμε με τους Μοκάμπο, θα πολεμήσουμε! Τα όπλα μας βέβαια δεν είναι αρκετά, μα έχω κι' εγώ το μυστικό μου: Δεν σάς έκανε ποτέ εντύπωση να ρωτήσετε τι έχει μέσα αυτός ο σάκος;".

—Γιατί να ρωτήσουμε, αφού το ξέραμε πρό πολλού, αποκρίθηκαν με μία φωνή ο Ζακ και ο Ντίκ. Στις μεγάλες μας πείνες, ψαχουλεύαμε νομίζοντας πως θα βρούμε τίποτα γαλέτες. Κι' αντί γι' αυτό, ανακαλύψαμε τους δυναμίτες σου...

—Παλιόπαρδα! τους μάλασε αγαθά ο Φέλτσον. Τους πήρα μαζί μου, μήπως μάς χρειαστούν γι' αμύνη εναντίον των κροκοδείλων. Και να που τώρα μπορεί να τους χρησιμοποιήσουμε εναντίον των Μοκάμπο. Με δυο τρεις τέτοιους δυναμίτες, θα το βάλουν στα πόδια όλοι οι άγριοι της περιοχής. Προηγούμενος όμως πρέπει να καταστρώσουμε κάποιο σχέδιο. Ο αλφεινισμός νομίζω είναι το πρώτο μάθημα της στρατηγικής...

Μέσα σε λίγα λεπτά οι τρεις Ευρωπαίοι είχαν τελειώσει κιόλας το πολεμικό τους συμβούλιο: Θα έμπαιναν κρυφά στο Τιβάχαρ μόλις σκοτεινιάζε. Κι' αφού ξεσκιδνώναν πως είχε η κατάστασι εκεί, θα ενεργούσαν ανάλογα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Κλάσας παρακολουθούσε σιωπηλός τη συνομιλία των φίλων του. Κι' όταν εκείνοι τελείωσαν, σήκωσε το ένα του χέρι και το κούνησε απειλητικά προς τη σιωπηλή πόλη...

Περιμένα να σκοτεινιάσει καλά για να μπουν στο Τιβάχαρ και ν' αρχίσουν αμέσως τις έρευνές τους για να εξακριβώσουν την αλήθεια. Έτσι κι' έγινε. Τη στιγμή όμως που κατέβαιναν το ψηλό και απότομο μονοπάτι για να εισχωρήσουν κρυφά στη μικρή και παράξενη κελίη πόλη της ζούγκλας, τους φάνηκε πως άκουσαν βήματα να πλησιάζουν προς το μέρος τους. Οι τέσσερις φίλοι χώθηκαν αμέσως πίσω από κάτι θάμνους. Στο μεταξύ ένα δολοφονικό φεγγάρι είχε προβάλλει στον ορίζοντα και φώτιζε σαν μέρα τον τόπο. Από τη θέση τους οι Ευρωπαίοι και ο Κλάσας, μπορούσαν να δουν όποιον ήθελαν χωρίς να τους δουν. Ήταν τρεις γλιαντες μισόγυμνοι, μ' ένα κόκκινο λουρίδι στο κεφάλι κι' ένα περιβέραιο

με πολύχρωμα γυαλιά στο λαιμό, που κρεμόταν στο μαύρο τους στήθος.

Ο μικρός πρίγκιπας άρχισε να τρέμει. —Είνα Μοκάμπο! ψιθύρισε στους συντροφούς του. Τρεις πολεμιστές Μοκάμπο...

Μα οι άλλοι δεν απάντησαν. Κύτταζαν σαν μαγνητισμένοι μπροστά τους και τα μάτια τους είχαν καρφωθεί πάνω στα κολλιέ που φορούσαν. Αυτά που νόμιζαν στην αρχή για ψεύτικα και τιποτένια γυαλιά, άρχισαν ξαφνικά ν' ασπράζονται και να πετούν μικρές πράσινες φλόγες, καθώς έφευγαν πάνω τους οι άχτινες του φεγγαριού.

Ο Ντίκ λίγο έλειψε να βγάλει τις φωνές: Διαμάντια! Πολύτιμοι λίθοι! Μα τον συγκράτησε με μία κίνηση του χεριού ο Φέλτσον, ενώ ο Ζακ δάγκωνε τα χείλη του για να μη μιλήσει. Οι τρεις εκείνοι μαυροί στάθηκαν ακριβώς μπροστά στο θάμνο που ήταν κρυμμένοι και χωρίς να εγγύουν λέξη από το στόμα τους, έδειχναν πως περιμένα κάποιον ή κάποιους.

Πραγματικά, ύστερα από μερικές στιγμές, φάνηκαν να έρχονται καμιά δεκαριά άνθρωποι. Ήταν όλοι τους έπληστοι με σάιτες και κοντάρια. Μα το χειρότερο ήταν ότι ο αριθμός τους, αλλά τα δηλητήρια, με τα οποία είχαν βαμμένα, κατά τη συνήθεια όλων των άγριων της Αφρικής, τις μύτες των πρωτόγονων εκείνων όπλων τους. Η καρδιά του Κλάσας κόντευε να σπάσει. Είχε σπρώξει τ' αυτί του περιμένοντας ν' ακούσει τι θαλεγαν.

Κι' ξαφνικά, αυτός που έμοιαζε γι' αρχηγός της φοβερής αυτής συντροφιάς, σήκωσε το ένα του χέρι και χαϊρέτησε.

—Χό! έκανε κατόπιν μονοσύλλαβα και κάθισε κατάχαμα.

—Χό! απάντησαν οι άλλοι κι' έκατσαν γύρω του.

Η συνεδρίαση άρχισε. Αυτά που είπαν μεταξύ τους, τους τα έξηγησε αμέσως ο Κλάσας: Πριν τρεις μέρες ακριβώς, οι Μοκάμπο είχαν μπει στο Τιβάχαρ και το κατέλαβαν. Έπιασαν τον Κόσλα Σούκου, τον παππού του δηλαδή και τη αδελφούλα του τη Μίλδα. Απόψε λοιπόν που ήταν πανούκλας, θα τους θυσίαζαν στους τρομερούς θεούς τους.

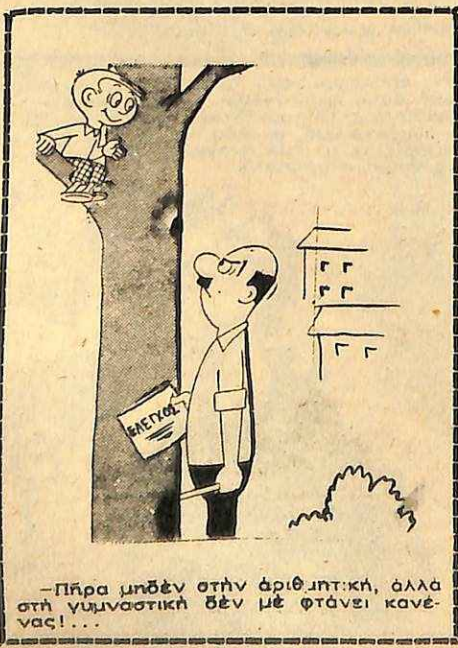
—Αραία! έκανε ο Φέλτσον Ικανοποιημένος, φτάσαμε εγκαίρως και δεν χρειάζεται πιά να μπούμε στην πόλη πριν από τα μεσάνυχτα. Αυτό που μάς ενδιέφερε το μάθαμε. Τώρα θα περιμένουμε, ώπου ν' αρχίσει η τελετή για τη θυσία...

Και γυρίζοντας στο μικρό πρίγκιπα, πρόσθεσε:

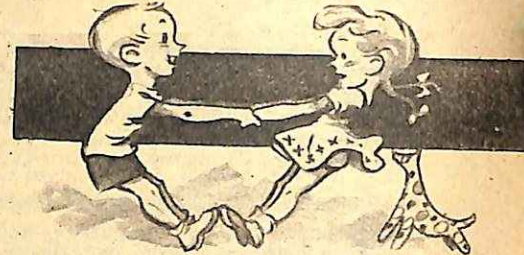
—Μη φοβάσαι, Κλάσας! Σου υπόσχομαι να πάνε όλα καλά. Κι' οι Μοκάμπο θα φύγουν από το βασίλειό σου και δεν θα ξαναπατήσουν ποτέ πιά εδώ...

—Αν φύγουν βέβαια ζωντανοί! είπε ο Ντίκ, που αναπονοήσε πότε θα φτάσει η ώρα για ν' αρχίσει ο πόλεμος. Γιατί, εγώ τουλάχιστον, δεν έχω ακούσει να λυπηθώ κανέναν απ' αυτούς. Αφού είναι βολοφόνοι και σκοτώνουν άδως ψυχές, θα πληρώσουν με το ίδιο νόμισμα.

Μόλις τελείωσε η συνεδρίαση, οι πολεμιστές έφυγαν αμέσως τρέχοντας, ενώ οι τρεις άλλοι, με βήμα σιγανό και σαν ύποπτοι, ακολουθούσαν τον ίδιο δρόμο που έκαναν για να έρθουν ως εκεί. Οι τέσσερις φίλοι περίμεναν ν' απομακρυνθούν οι άγριοι κι' ύστερα, με τη σειρά τους, κάθισαν να συνεδριάσουν κι' αμέσως...

—Πήρα μηδέν στην αριθμητική, αλλά στη γυμναστική δεν με φτάνει κανένας!...

τοί. Η απόφαση τους ήταν να επιτεθούν εντελώς ξαφνικά στους Μοκάμπο, τη στιγμή που θαρχίζε η τελετή της θυσίας. Την ώρα εκείνη —όπως τους έξηγησε ο Κλάσας— θα ήταν μεθυσμένοι όχι από κρασί, αλλά από κάποια περιέργα φυτά που έφρυγαν στις φλόγες και ρουφούσαν τον καπνό τους. Τα φυτά αυτά ονομάζονταν στη γλώσσα τους «Λοσπουτόζο-μπο» και η φαρμακευτική του πολιτισμένου κόσμου τα είχε κατατάξει στη σειρά των τοξικών ναρκωτικών.

Οι Μοκάμπο ούτε άκουγαν, ούτε βλέπουν σχεδόν, όταν είναι ζαλισμένοι, συνέχισε ο Κλάσας. Μπορούμε να πλησιάσουμε πολύ κοντά τους χωρίς να μάς πάρουν ειδησί. Ύστερα, ελπίζω να έχουμε και συμμάχους, που θα μάς βοηθήσουν...

—Δηλαδή: ρώτησαν οι Ευρωπαίοι. Ποιους εννοείς;

Ο μικρός πρίγκιπας χαμογέλασε.

—Θυμάσαι το Ρούκο, το γορίλλα; είπε. Στο Τιβάχαρ υπάρχουν πολλοί σαν κι' αυτόν και όχι μόνο δεν περάζουν κανένα, αλλά είναι φύλακες του χωριού. Όταν όμως δεν να πλησιάζει κάποιος ύποπτος, το επιτίθενται και τον κάνουν κομμάτια. Άλλ' οι Μοκάμπο κοντεύουν να τους εξαφανίσουν όλους με τα δηλητηριασμένα βέλη τους...

—Μπράβο στρατός! έκανε με θαυμασμό ο Ντίκ. Καλά θα ήταν να είχαμε μερικούς στην Εύρωπη. Θα τους γυμνάσαμε και θα τους στέλναμε στον πόλεμο, παρά να σκοτώνουμε εμάς...

—Όπου να περάσει η ώρα και να φτάσουν τα μεσάνυχτα, οι τρεις φίλοι αποφάσισαν να το ρίξουν λίγο στον ύπνο, μα δυο άδρες. Θα τους έκανε καλό. Θα τους ξεκουράζε και θα σηκώνονταν φρέσκοι για ν' αρχίσουν την επίθεση.

Ο Κλάσας όμως τους είπε ότι στο σημείο αυτό ο ύπνος ήταν επικίνδυνος. Υπήρχαν πολλά «Νουίνι» κι' εκατομμύρια «Λελέ».

Ο Ζακ κατάλαβε κι' ανατριχίλασε. Προτού ξεκινήσει από τη Γαλλία για την Αφρική, είχε διαβάσει από συμπύκνωσε σε κάποιο επιστημονικό βιβλίο, τι πράγμα ήταν τα «Νουίνι» και τα «Λελέ».

Επρόκειτο για δυο από τους χειρότερους και ύπολτους εχθρούς της ανεξέρευντης εκείνης περιοχής: Το πρώτο, ήταν ένα περίεργο είδος νυχτερίδων της Αφρικανικής ζούγκλας, τους τις λένε «βαμπίρ», και το δεύτερο ένα μικρό παράσιτο.

Οι νυχτερίδες αυτές αποτελούν για τους λευκούς κυνηγούς ή εξερευνητές, χειρότερο κίνδυνο από τα πιο μεγάλα και γνωστά θηρία. Γιατί τη νύχτα, όσο κι' αν προσελαχτούν οι λευκοί, την παθαίνουν αν δεν ξέρουν να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα. Η αλμυδής αυτή νυχτερίδα, καπεταίνει τη νύχτα αόρατα, ζυγώνει τον άνθρωπο και τον ταμπά πάνω στη μεγάλη φλέβα, την καρδιά. Τού πινει το αίμα και τον δηλητηριάζει. Το περιεργό της φώσεως είναι ότι τα «Νουίνι» έχουν στη μύτη ένα κολλώδες υγρό. Πριν τοπιμήσουν τον άνθρωπο, του σπάζουν μια σπασίνα από το ύγρο αυτό στο λαιμό και τον ναρκώνουν. Ο λαιμός του πρόκειται τότε και πνίγεται.

Το μικρό «Λελέ», βρίσκεται στα χόρτα και στο έδαφος της ζούγκλας, τρυπώνει στο πόδι και καταλήγει να κρυφτεί κάτω από τα νύχια. Ο άνθρωπος αλσάθεται κάμποσες μέρες φοβερούς πόνους και λίγο-λίγο αρχίζουν να σαπίζουν τα δάχτυλά του και πεθαίνει από γάγγραινα.

Οι άγριοι και ημίγριοι της Αφρικής, ενώ δεν φοβούνται τα λιοντάρια, τις τίγρεις, τους κροκοδείλους και τ' άλλα θηρία, αλσάθονται, αφάνταστο τρόμο για τα «Νουίνι» και τα «Λελέ».

Γι' αυτό και ο Κλάσας δεν ήθελε να κοιμηθούν εκεί οι σύντροφόι του, για να μην πάθουν καμιά λοχτάρα.

—Αφού είναι έτσι, είπε ο Ντίκ, προτιμώ να πεθάνω ευνητός παρά κοιμισμένος. Άλλωστε νομίζω πως η μεγάλη στιγμή έχει φτάσει. Άκούστε...

—Όλοι έστησαν τ' αυτί. Ένας άπιδανος, μακρινός, μονότονος θόρυβος, άκουστηκε τότε. Κι' ο θόρυβος αυτός ήταν σαν να έβγαινε μέσα από τα έγκαστα της γής και απλωνόταν ολόγυρα παράδειος και έκνευριστικός: Τάμ-τάμ! Τάμ-τάμ! Τάμ-τάμ! Ανατριχιάσαν συγκορμα οι Ευρωπαίοι και ο Κλάσας τους είπε πως άρχιζε η τελετή της θυσίας. Έπρεπε να ξεκινήσουν αμέσως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η εύχή του μάγου

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στην Ανατολή ο βασιλιάς της Ρίκας με το γιο του, τον Άλφ. Ο φημισμένος γέρο-μάγος της χώρας είχε πη στο βασιλιά: —Ο άνθρωπος, που θα βρεθεί μπροστά στο δρόμο του γιου σου, θα σου φέρη μεγάλη συμφορά...

Ο βασιλιάς τόσο φοβήθηκε που πρόταξε όλοι οι υπήκοοί του να κλείνουν τα σπίτια τους, την ημέρα που ο Άλφς θα τύχαινε να βγεί έξω από το παλάτι. Έτσι πέρασαν χρόνια χωρίς να συμβη τίποτα.

Μία μέρα όμως, που ο Άλφς πήγαινε στο χαμάμι, είδε στη γωνία του δρόμου ένα ζιτιάνο. Μα την ίδια στιγμή, ο ακόλουθός του έπιασε το φτωχό, τον έδεσε και τον έδωσε από τη γωνία του. Το ίδιο βράδυ ο βασιλιάς δεν ζούσε πια...

Ο Άλφς, που ήταν καλό βασιλόπουλο και που δεν ήξερε την προφητεία, έμαθε ότι ο ζιτιάνος εκείνος ήταν ο φημισμένος μάγος. Θέλησε λοιπόν να πάνε να τον βρή και να του ζητήσει συγγνώμη, για το κακό φερόμο του ακολουθού του.

Έτσι ξεκίνησαν και περπατούσε μέρες. Στο δρόμο έβγαζαν χουριάδες και τότε πότε ξεκουραζόταν κάτω από τις φοινικιές. Μα τα πόδια του είχαν ματωθεί από το περπάτημα. Στο τέλος έφτασε σ' ένα χωριό, όπου ο γέρο-μάγος είχε κλειστή σε μία καλύβα.

Όταν ο Άλφς παρουσιάστηκε μπροστά του, γονάτισε και του είπε:

—Αφέντη μου, η καλωσύνη σου είναι ίση με τη δύναμή σου! Δεν φταίω όμως εγώ, αν ο ακόλουθός μου τάληψε ν' απλώσει χέρι στο σεβαστό σου πρόσωπο. Γι' αυτό μέρες σ' αναζητώ. Δεν θα θελήσεις λοιπόν να συγχωρέσεις το πιο δυστυχισμένο κι' ορφανό βασιλόπουλο; Γι' ουσε και κούταξε το χάλι μου!

Ο γέρο-μάγος συγκινηθήκε με τα λόγια του και του είπε:

—Εσύ παιδί μου, δεν φταίς. Θα σέ κάνω και πάλι ευτυχισμένο. Μα θα μου δώσεις το λόγο σου πως δεν θα κάνης τίποτα χωρίς να με συμβουλευθείς. Λοιπόν άκουσε με: Πήγαινε στο αντίκρυνό δάσος και το πρώτο πουλί που θα πιάσης, να μού το φέρεις.

Ο Άλφς, πρόθυμος κι' υπάκουος, έτρεξε στο δάσος. Σε λίγο άκουσε πλάι του ένα θρόισμα. Ήταν ένα θαυμάσιο πουλί. Μα, μόλις άπλωσε να το πιάσει, εκείνο του έφευγε αφήνοντας στο χέρι του μερικά ύπεροχα πολύχρωμα φτερά.

—Άχι δυστυχία μου! φώναξε ο Άλφς. Και τώρα τι θα πάω στο μάγο;

Μία φωνή όμως, ίδια με τη φωνή του μάγου, άκουστηκε πλάι του.

—Μη λυπάσαι, παιδί μου, του είπε, αλλά πάρε τα φτερά αυτά και πήγαινε να τ' αφήσεις στο νέο βασιλιά της Ρίκας...

Ο Άλφς υπάκουσε και φθάνοντας στο παλάτι, έδωσε τα φτερά.

Τι περίφημα φτερά! Ξεφώνησε ο βασιλιάς. Θάβω να δώσω τους θησαυρούς μου για ν' τα άποκτήσω. Γι' αυτό θα σέ κρατήσω κοντά μου και θα σ' άσπαψ πιά ολόκληρο το υπόλοιπό μου...

Έτσι ο Άλφς έμεινε κοντά στο βασιλιά, που του χάρισε άφθονα δώρα και τον γέμισε τιμές.

Ο Βεζύρης όμως που ήταν μοχθηρός άνθρωπος ζήλεψε και θέλησε με κάθε τρόπο να βλάψη τον Άλφ. Παρουσιάστηκε

λοιπόν στο βασιλιά και του είπε:

—Πολυχρονέμενε, τα φτερά είναι όμορφα, μα και το πουλί είναι ακόμη πιο όμορφο. Ο Άλφς ξέρεει που βρίσκεται. Πρόσταξέ τον να πάνε να στο φέρη...

Ο βασιλιάς πίστεψε τα λόγια του κι' είπε στον Άλφ να πάνε να του φέρη το πουλί.

Στο δρόμο που πήγαινε ο καυμένος ο Άλφς έλεγε:

—Άχι! γιατί να γνωρίσω την ευτυχία, αφού θα την έχανα τόσο σύντομα;

—Μη λυπάσαι, παιδί μου, άκούστηκε ξανά η ίδια φωνή του μάγου. Το πουλί γρήγορα θα είναι στα χέρια σου!

Κι' αλήθεια ο Άλφς το έπιασε και τότε φερε στο βασιλιά.

—Τι θαυμάσιο πουλί! Ξεφώνησε εκείνος. Άξίζει την άγνη μου!

Ο Βεζύρης, όταν τ' άκουσε πήγε να σκάσει απ' το κακό του. Είπε λοιπόν στο βασιλιά:

—Πολυχρονέμενε μου, με τη δική μου συμβουλή, άπόκτησες το πουλί. Άλλά με το κελάδημα του παρηγοριόταν στη μορφή της Χαλήμ, βασιλοπούλα Χαλήμ, να σάς άναπα ο Άλφς, πρέπει να σάς τη φέρη. Ξέρετε που βρίσκεται...

Για μία στιγμή ο Άλφς βγήκε στο περβόλι κι' εκεί που καθόταν συλλογισμένος έλεγε:

—Άχι! γιατί να γνωρίσω την ευτυχία, αφού θα την έχανα τόσο σύντομα;

—Μη λυπάσαι, παιδί μου, άκούστηκε πάλι η φωνή του μάγου. Έγώ θα σέ άδνηψω στο μαγεμένο νύχι, όπου βρίσκεται η Χαλήμ. Παρακάλεσε όμως το βασιλιά, να φτιάξη ο Βεζύρης με τους θησαυρούς του ένα καράβι όλο χρυσάφι κι' άσπρη...

Κι' όταν ο Άλφς είπε στο βασιλιά όσα τον είχε συμβουλευθεί ο μάγος, ο Βεζύρης τάχασε! Μα τί να κάνη που δεν μπορούσε και ν' άρνηθη;

Έτσι σε λίγες μέρες το καράβι ήταν έτοιμο.

Ανέθηκε λοιπόν στη χρυσή γέφυρα ο Άλφς και πήρε στα χέρια του τ' άσπρη νιόνη ο γέρο-μάγος. Σε τρεις μέρες έφτασαν στο μαγεμένο νύχι. Στη μέση του νησιού ήταν ένα παλάτι. Στο δώμα του καθόταν η Χαλήμ κι' έκλαιγε το χαμό του άμορφου πουλιού της.

Μόλις όως είδε να πλησιάζη το όλο-χρυσό εκείνο καράβι, πέταξε απ' τη χαρά της. Και παρακάλεσε να τ' άποκεφθή. Τότε ο Άλφς της έδωσε το χέρι του κι' η

ΤΟ ΔΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Κυριακή

Ηλιόλουστη προβάλλει η μέρα, η Κυριακάτικη αυγή, ήχουν καμπάνες από πέρα κι' όλον γεμίζει τον αέρα γλυκερά χαράδουνη βοή.

Της έκτασης τα στασίδια γερνόντο σεβαστά κρατούν και στον αλόγου παιχνιδία παίζουν παιδιά που τα στολίσια τα κυριακάτικα φορούν.

Ψαλμός γλυκός φηλά άνεβαίνει μαζί με θυμιατού ευωδιά, στην Πύλη νά, ο παπάς προβαίνει κι' ευλαδικά μεταλαβαίνει γέρους, μεγάλους και παιδιά.

Ι. ΤΟΥΤΟΥΝΤΑΚΗΣ

Χαλήμ ηθοποιό μέσα, ενώ ο μάγος άπλωνε τα πανιά του καραβιού.

Έτσι, όταν έφτασαν στο παλάτι, ο βασιλιάς τόσο ένθουσιασθηκε από την όμορφη της Χαλήμ, που χάρισε στον Άλφ το όλο-χρυσό καράβι και είπε της βασιλοπούλας:

—Αν θέλεις να γίνης νυνάικα μου, θα σου χάριω όλο μου το θυσασού!

—Πολυχρονέμενε μου, του άποκρίθηκε η Χαλήμ, ευχαριστώ για την τιμή, μα ο Άλφς με έδωσε από το μαγεμένο νύχι. Άς ανάψουν όμως μία μεγάλη φωτιά και εκείνος που θα πηδήσει καβάλλα σ' αλόγο του χωρίς να πάθη τίποτα, εκείνος θα είναι και ο νικητής.

Ο Βεζύρης έπεισε τότε ν' ανάψη μία πελώρια φωτιά, βέβαιος ότι ο Άλφς θα εύρισκε το θάνατο.

Ο Άλφς καβάλλωσε ένα κοκκολιάρικο αλόγο, που του το είχε στείλει ο μάγος κι' ο βασιλιάς το καλύτερο άραβικό άτι. Κι' όταν ήρθε η στιγμή του άγωνα ο Άλφς ρίχτηκε στη φωτιά, ξαναγυρίζοντας σε λίγο όως και άβλαβής. Ο βασιλιάς ούτε καν τόλμισε να πηδήσει. Τότε όλοι άσοι παρακολουθούσαν τον άγώνα φώναζαν:

—Ζήτω ο άληθινός βασιλιάς της Ρίκας! Την άλλη μέρα έγιναν με χαρές οι γάμοι του Άλφ με τη βασιλοπούλα Χαλήμ που το παλάτι της Ρίκας. Κι' έτσι η εύχή του γέρου μάγου, που είχε πη να τον κάνη ευτυχισμένο, βγήκε άληθινή.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Μονό και διπλό

Στο μάθημα της ορθογραφίας η Κατινίτσα είχε φέρει σε δύσκολη θέση τη δασκάλα της. Την πρώτη φορά που την σήκωσε και της είπε να γράψη στον μαυροπίνακα τη λέξη «κρεβάτι» η Κατινίτσα την έγραψε με ένα βήτα. Όταν όμως της είπε να ξαναγράψη την ίδια λέξη, η Κατινίτσα την έγραψε με δυο βήτα.

—Γιατί, παιδάκι μου, τη ρώτησε τότε η δασκάλα, την πρώτη φορά γράφεις τη λέξη μ' ένα βήτα και τη δεύτερη με δυο, δεν είσαι, λοιπόν, βέβαιη πως πρέπει άκριδώς να γράψη;

Κι' η Κατινίτσα: —Πώς δεν ξέρω, κυρία; Μ' ένα βήτα τη γράφω όταν το κρεβάτι είναι μονό και με δυο, όταν είναι διπλό!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

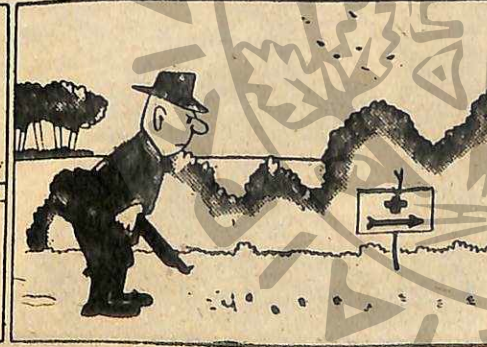
Χιούμορ

Στο μάθημα της καλλιγραφίας ο δάσκαλος βλέπει τον Λάκη να ζωγραφίζει ένα ζωό.

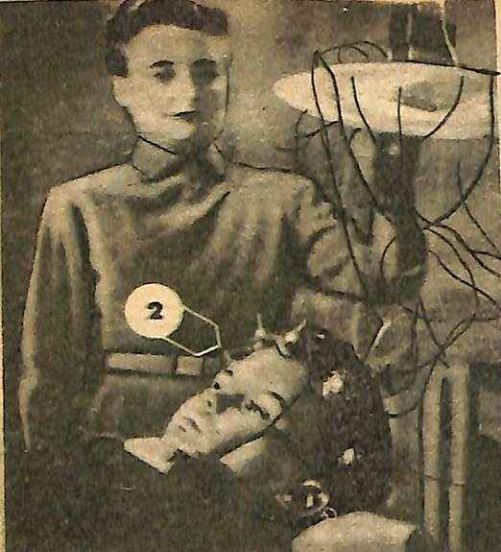
—Αν ήσουν στη θέση μου, του λέει εκείνος, τί θα μου έκανες τώρα;

Κι' ο Λάκης: —Θα σάς έδειχνα πως να το χρωματίζετε!

Ο δάσκαλος: Τότε, τί συμβαίνει, όταν γίνεται έκλειψη ήλιου; Ο Τοτός: Κόσμος πολύς βγαίνει έξω για να δη το θέαμα!

Η ΖΩΤΤΣΑ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Τό παιδί σας ΕΧΕΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ;

Τι αποκαλύπτει το τυποσκόπιο

Α έχετε ακούσει, βέβαια, για τον έγκεφαλογράφο, το όργανο που καταγράφει πάνω σε μία ταινία από χαρτί τα κύματα που εκπέμπονται από τον έγκεφαλο. Πάνω στην ίδια αρχή στηρίζεται και το τυποσκόπιο. Το δ-γανω αυτό καταγράφει και πάλιν τα κύματα του εγκεφάλου, αλλά με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι δυνατό να βγάλουμε ώρισμα συμπεράσματα για τον χαρακτήρα και την προσωπικότητα ενός ατόμου.

Το τυποσκόπιο χρησιμοποιήθηκε τελευταία από μία ομάδα ειδικών: νευρολόγων, για τη μελέτη των εγκληματικών τάσεων των μαθητών ενός σχολείου. Έξετάστηκαν επίσης μ' αυτό διάφοροι εγκληματίες, νεοσπαθείς κλπ., καθώς και άτομα με ήρεμη και υγιή ιδιοσυγκρασία.

Τα κύματα του εγκεφάλου είναι τόσο άσθηνή, ώστε θα έπρεπε να τα ενδυναμώσουμε 30 εκατομμύρια φορές για να μπορούσαμε ν' ανάλυμε μ' αυτά μία ηλεκτρική λάμπα της τάσης. Το τυποσκόπιο, όμως, τα κίει 4 εκατομμύρια φορές ισχυρότερα και με τον τρόπο αυτό καθίσταται δυνατή η καταγραφή των και κατόπιν η ανάλυσή και η μελέτη των.

Τα κύματα αυτά μεταβιβάζονται στο τυποσκόπιο, με τη βοήθεια τεσσάρων ηλεκτροδίων, που εφαρμόζονται πάνω στο τριχωτό μέρος του κρανίου του εξεταζομένου.

Ο δόκτωρ Βάλτερ, που διηύθυνε τις έρευνες αυτές, διέκρινε τέσσερα είδη κυμάτων, που καθένα απ' αυτά παρουσίαζε έναν ιδιαίτερο ρυθμό.

Ο ρυθμός που ακολουθούν τα κύματα του εγκεφάλου δείχνει την ποιότητα των διανοητικών λειτουργιών του ατόμου. Κι' επειδή ο έγκεφαλος δεν είναι μόνο το κέντρο της νόησης, αλλά και το κέντρο της ψυχικής μας ζωής, μπορεί να μάς φανερώσει τον χαρακτήρα του, τη μορφή των αντιδράσεών του, τις τάσεις του, την ψυχοσύνθεσή του και να μάς δώσει έτσι μια καθολική εικόνα της προσωπικότητάς του.

Ο δόκτωρ Βάλτερ, στα βραδύτερα από αυτά τα κύματα έδωσε το όνομα δέλτα (δ). 'Εκείνα που έχουν μία μέση ταχύτητα τα άπικαλεσε θήτα (θ). 'Εκείνα που ακολουθούν γρήγορο ρυθμό τα ώνόμασε άλφα (α) και εκείνα που ακολουθούν πολύ γρήγορο ρυθμό βήτα (β). 'Η έκτασις και η ταχύτης αυτών των κυμάτων μάς επιτρέπουν να προσδιορίσουμε τον χαρακτήρα και τις τάσεις ενός ατόμου.

Σύμφωνα με το ρυθμό που ακολουθούν τα εγκεφαλικά κύματα οι άνθρωποι μπορούν να διακριθούν σε τρεις κατηγορίες:

1) Σ' εκείνους στους οποίους υπερισχύει η όπτική αντίληψις και που εκφράζουν τα διανοήματά τους σύμφωνα με όπτικές εικόνες.

2) Σ' εκείνους που καθοδηγούνται στη σκέψι τους από αφηρημένες έννοιες και κατ' συνέπειαν είναι άνικανοί να συγκρατήσουν όπτικές εικόνες μέσα στο μυαλό τους.

3) Σ' εκείνους που αποτελούν κράμα των δύο προηγούμενων τύπων.

Όταν δύο άνθρωποι, που ανήκουν σε δυο διαφορετικούς τύπους συζητούν για ένα θέμα, δεν μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους. Και είναι φυσικό αυτό, για

Αριστερά: Πώς φαίνονται στο τυποσκόπιο τα εγκεφαλικά κύματα ενός παιδιού με υγιή ψυχοσύνθεσι. Δεξιά: Τα εγκεφαλικά κύματα ενός παιδιού με ανώμαλη ψυχοσύνθεσι.

το λόγο ότι καθένας απ' αυτούς τους δυο βλέπει τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο από τον άλλον.

Πολλές διχόνοιες μεταξύ των συζύγων, λέει ο δόκτωρ Βάλτερ, θα μπορούσαν ν' αποφευχθούν, αν πριν από το γάμο τους υπεβάλοντο σε εξέτασι με το τυποσκόπιο κι' εξασκίδωναν έτσι τα α-συμβίδιαστα σημεία του χαρακτήρος των.

Αλλά και προκειμένου για τη διάφεια της ζωής ενός ατόμου το τυποσκόπιο μπορεί να μάς δώσει αξιόλογες πληροφορίες. Τα άτομα που τα κύματα του εγκεφάλου των αντίστοιχούν στον τύπο άλφα αντιδρούν πολύ ταχύτερα από τα άλλα. 'Ετσι είναι σε θέση να προβλέψουν και ν' αντιμετωπίσουν έναν κίνδυνο, να προλάβουν μία σύγκρουσι, ν' αντιδράσουν στην εισβολή ενός μικροβίου κλπ.

Υπολογίσθηκε έξ άλλου, ότι ένας σωφρ που παρουσιάζει έναν ρυθμό άλφα 8 κύλων στο 1" θα σταματήσει το αυτοκίνητό του, σε περίπτωση κινδύνου, 1/2 περίπου μέτρο πιο πέρα παρ' ό,τι ένας άλλος που παρουσιάζει ρυθμό άλφα επίσης, αλλά 13 κύλων στο 1".

Έτσι ο δεύτερος έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να προλάβει μία σύγκρουσι παρ' ό,τι ο πρώτος.

Οι διακυμάνσεις του τύπου θήτα, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του δόκτωρος Βάλτερ, δείχνουν ότι το άτομο αντιδρά με τρόπο άτακτο και ανώμαλο και ότι μπορεί, συνεπώς, να εκθέσει σε διάφορες περιπτώσεις σε κίνδυνο τη ζωή του όπως και των άλλων ανθρώπων.

Τα κύματα θήτα, όταν είναι κανονικά, φανερώνουν ικανότητα αυτοεπιγνώσεως και αυτοελέγχου.

Όταν, όμως, τα κύματα αυτά είναι άκανόνιστα, δείχνουν πως το άτομο αντιδρά με τρόπο ανώμαλο και άναρχο στις διάφορες περιστάσεις.

Πολλοί εγκληματίες έχει αποδειχθεί πως ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία.

Οι διακυμάνσεις του τύπου θήτα δείχνουν επίσης μία διαταραχή της ψυχικής ζωής.

Η ύπουλότης, ο δόλιος χαρακτήρ και διάφορες άλλες δυσάρεστες πτυχές του χαρακτήρος ενός ατόμου μπορούν επίσης ν' αποκαλυφθούν με το τυποσκόπιο, με τη συστηματική μελέτη των εγκεφαλικών του κυμάτων.

Κατά τους ειδικούς επιστήμονες που έμελέτησαν αυτό το όργανο, η έφοροή του στα σχολεία, στα εργοστάσια, στις μεγάλες επιχειρήσεις, ακόμη και στο στρατό, θα μπορούσε ν' αποδώσει άριστα αποτελέσματα, γιατί θα μάς έδειχνε τον χαρακτήρα και τις τάσεις ενός μαθητού, ενός εργάτου, ενός υπαλλήλου κλπ.

Το τυποσκόπιο θα μπορούσε επίσης να υποδοθήση σημαντικά τους νέους στην έλλογη του επαγγέλματός των ή μιας ώριμης ειδικότητος, και σ' άλλες τέτοιες περιπτώσεις.

00

Για τη διάλυσι της όμιχλης

Μία νέα μέθοδος για τη διάλυσι της όμιχλης σπρίζεται στην «απολέκτρισι» των σταγονιδίων ύγρασίας που την αποτελούν. 'Ετσι, τα σταγονίδια αυτά δεν απωθούν πια το ένα το άλλο, αλλά ένωονται μεταξύ τους και σχηματίζουν μεγάλες και βαρείες σταγόνες, που πέφτουν ύστερα στο έδαφος.

Η μέθοδος αυτή δοκιμάσθηκε με επιτυχία, σε τεχνητή όμιχλη που είχε όγκο περί τα 2.000 κυβικά μέτρα. Δεν υπάρχουν όμως σοβαρές έλπιδες να χρησιμοποιηθεί σε μεγάλη κλίμακα, για δόλικηρες πόλεις. Μπορεί μονάχα να εφαρμοσθεί το πολύ για τον καθαρισμό της ατμοσφαιρας των αεροδρομίων — κι' αυτό δέ ακόμη μόνο για σύντομο χρονικό διάστημα, γιατί κατόπιν δ άνεμος μπορεί να φέρη καινούργια όμιχλη.

Τα διαμάντια του ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

16ον — Μήπως μπορώ να τον δω;... τον παρακάλεσε εκείνη.

Εκείνος παρεξενύτηκε και κύτταξε τον 'Ολιν, που τούκανε ένα καταφατικό νόημα.

Δεν είναι καθόλου όμορφος! είπε ο γιατρός, ανασπώνοντας την κουβέρτα.

Η 'Ανίτα κύτταξε πολλή ώρα το πρημένο πρόσωπο του νεκρού. Φάνηκε ξαφνικά έτοιμη να λιποθυμήσει. 'Ο 'Ο' Μπράϊν έτρεξε κοντά της, την έπιασε απ' το μπράτσο και την ανάγκασε να γυρίση την πλάτη της στο φορείο.

Τι του συνέβη;... τον ρώτησε εκείνη, χώνοντας τα νύχια της στο χέρι του. Τούμηνε άλλα δυο χρόνια μονάχα. Δεν μπορεί να δραπετεύσει...

Μα τι τρέχει λοιπόν; επενέβη ευρικά ο 'Ολιν.

Και προχώρησε ένα βήμ. 'Αλλ' ο Ντάλλας τον συγκράτησε.

Αφίστε με έμένα να της μιλήσω, τον παρακάλεσε.

Και, πριν απαντήσει ο 'Ολιν, αυτός βρισκόταν κι' άλλας κοντά στην 'Ανίτα.

Τον απαγάγαγε απ' τη φυλακή, της έξηγησε, κάποιος που θέλανε να μάθουνε πού είχε κρύψει τα διαμάντια του μαχαραγιά. 'Ο Μπέρντ είχε πληρώσει γι' αυτή τη δουλειά. Αυτός τον σκότωσε!

Η 'Ανίτα ξέφυγε απ' το χέρι του 'Ο' Μπράϊν και πρόφερε:

— 'Ο Μπέρντ, τόκανε, αυτό;

Ναί. Ξεράτε το Χάτερ; Εκείνη ανασήκωσε το κεφάλι της κι' έριξε μια επιθετική ματιά στο Ντάλλας.

Και βέβαια τον ήξερα, απάντησε. 'Ηταν ο πατέρας μου!

Πριν συνέλθη ο Ντάλλας απ' την κατάπληξή του, ένας πόλισμαν διέσχισε το δρόμο, συνοδεύοντας μία γριά. Πλησίασε τον 'Ολιν και του είπε:

— Κύριε αστυνόμε, αυτή η γυναίκα λέει πως είδε το Μπέρντ.

— Πού; ρώτησε ζωηρά ο 'Ολιν τη γυναίκα.

Ανέβαινε στο τελευταίο πάτωμα του σπιτιού μου. 'Ηταν ένας άντρας ίσα με εκεί πάνω. Φαινόταν άρρωστος... Κρατούσε ένα ντουφέκι...

— Πού είναι το σπίτι σας;

— Στον αριθμό 30, εκεί αντίκρυ... απάντησε η γυναίκα, δείχνοντας με το δάχτυλο.

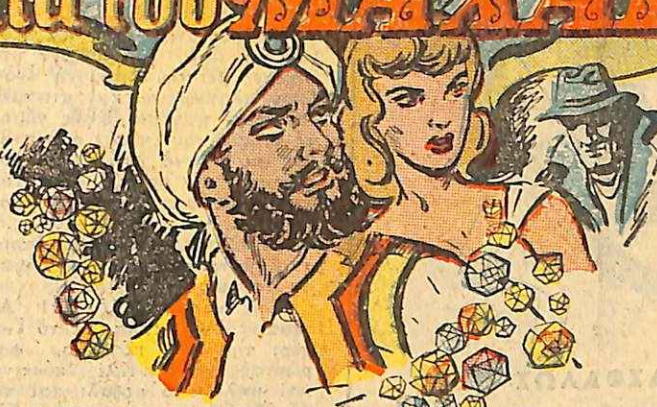
— Λέτε πως κρατούσε ντουφέκι;

— Ναί... κάτι σαν πολυβόλο.

— 'Ο 'Ολιν έδωσε με μία χειρονομία τη γυναίκα και τον αστυφύλακα.

— Πάμε! είπε ύστερα. 'Ας ανέβουμε να τον βρούμε.

— Μία στιγμή! επενέβη ο Ντάλλας, συγκρατώντας τον

απ' το μπράτσο. 'Ελπίζετε να τον πιάσετε ζωντανό μ' αυτό τον τρόπο;

— Ζωντανό ή νεκρό, λίγο με νοιάζει.

— Μα ξέρει ίσως πού βρίσκονται τα διαμάντια! Μας χρειάζεται ζωντανός.

— 'Ο 'Ολιν κύτταξε με δυσφορία το Ντάλλας.

— Πεντάρα δεν δίνω για τα διαμάντια σας. 'Εγώ τον θέλω όπωσδήποτε, νεκρό ή ζωντανό!

— Αφίστε με να σας πω κάτι, επέμεινε ο Ντάλλας. Οι ασφαλιστικές εταιρείες δεν θα συχωρέσουν ποτέ τον αστυνομικό που τις έκανε να χάσουν 4 εκατομμύρια δολάρια!

— 'Ο 'Ολιν πέταξε νευρικά το μισοκαπνισμένο τσιγάρο του.

— Δεν με ξεφορτώνεστε; φώναξε. 'Αρκετά με ζαλίσατε με τις ιστορίες σας!

— Αν δεν είχε το αυτόματο, θα μπορούσατε να τον πιάσετε ζωντανό, είπε ήσυχα ο Ντάλλας. Αφίστε με ν' ανέβω

εγώ και να του πάρω το όπλο του. Θα του πω πως με στέλνει ή μίς Τζάκσον. Ίσως μ' ακούσει.

— Η 'Ανίτα ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του 'Ολιν.

— Θα πάω να του το πάρω εγώ, είπε. Δεν πρόκειται να μ' άγγιξη. 'Υστερα, δεν θέχετε πια παρά ν' ανεβήτε να τον πιάσετε.

— Δεν ξέρετε τι λέτε... Είναι επικίνδυνος αυτός ο τύπος!... Αφίστε με ήσυχο κι' οι δυο σας!

— Μη την έμποδίζετε, επέμεινε ο Ντάλλας. Μπορείτε, αν θέλετε, να την παρακολουθήσετε από κοντά...

— Αν ο Μπέρντ μεταχειρισθεί το αυτόματο, μπορεί να θερίση τους μισούς από σας πριν τον πιάσετε.

— 'Εγώ σας λέω πως δεν θα καταφέρω ή κοπέλλα ν' ανεβή ως εκεί πάνω... άρχισε ο 'Ολιν.

— Μα ή 'Ανίτα είχε κάμει κι

όλας μεταβολή, οίσχιζε τρέχοντας το δρόμο και χώθηκε στην πόρτα του σπιτιού της.

— 'Ο 'Ολιν άνοιξε το στόμα του για να τη φωνάξη, αλλά ο Ντάλλας προσποιήθηκε πως έχασε την ίσορροπία του και γαντζώθηκε πάνω του, για να μην πέσει δήθεν.

— Μεθυμένος είσαστε; φώναξε ο 'Ολιν. 'Ε, σεις οι άλλοι, τρέψετε να σταματήσετε αυτή τη γυναίκα!

Δ

— 'Ο Μπέρντ ήταν ξαπλωμένος χάμω με το πλευρό, με το κεφάλι του πάνω στο μπράτσο του και την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο. Ξαφνικά, συνήλθε απ' τη νάρκη του απ' το ούραίσμα μιας αστυνομικής σειρήνας.

Ανασήκωσε το κεφάλι του και τέντωσε τ' αυτί του. 'Ο ήχος της σειρήνας έφτασε στ' αυτιά του σαν προάγγελος του θανάτου.

Με μία προσπάθεια υπέρανθρωπη, κατάφερε ν' ανακαθήσει. 'Απλωσε το δεξιό του χέρι, τράβηξε προς το μέρος του το αυτόματο, στήριξε τον υποκόπανο στο στήθος του και γύρισε την κάννη προς τη σκάλα.

— Άναρωτήθηκε πως είχαν καθάρσει άραγε να τον βρουνε. Θυμόταν άορίστα πως είχε έρθει μ' αυτοκίνητο... Άλλά το μυαλό του ήταν τόσο σκοτισμένο απ' τον πυρετό, ώστε δεν θυμόταν τι είχε κάμει τ' αυτόκνητο αυτό. Μα δεν ήταν βέβαια τόσο τρελλός, ώστε να τ' άφισε έξω απ' το σπίτι...

Γύρισε το κεφάλι του, για να εξετάσει το διάδρομο, πίσω του. Είδε το χλωμό φως του φεγγαριού να εισχωρή απ' το φεγγίτι.

— Αν έμενε στο διάδρομο, θα μπορούσαν να τον αιφνιδιάσουν από πίσω. Οι αστυνομικοί θα μπαίνανε απ' τη σκάλα και από το φωταγωγό συγκρόνως.

Σύρθηκε άρα ως την πόρτα της 'Ανίτας. Σήκωσε το χέρι του και γύρισε το πόμολο, αλλά ή πόρτα ήταν κλειδωμένη.

— Η προσπάθεια τον έκανε να πέσει και πάλι σ' ένα είδος ναρκής. 'Εμεινε ξαπλωμένος με το πλευρό, ακουμπώντας με την πλάτη του στην πόρτα και παλεύοντας για να διατηρήσει τις αισθήσεις του.

— Ακούγοντας καινούργιες σειρήνες, γαντζώθηκε απ' το πόμολο της πόρτας και σηκώθηκε όρθιος. 'Ετσι στηριγμένος στο θυρόφυλλο, μπορούσε να επιβλέψει το φωταγωγό και τη σκάλα μαζί.

Πήρε το αυτόματο κάτω απ' τη μασχάλη του, ακουμπήσε τον υποκόπανο στην πόρτα κι' ακουμπήσε το δάχτυλο στη σκανδάλη. Δεν θα κρατούσε πολύ ακόμη — είπε με το νου

Μικρές ιστορίες

Ταχύτητες!..

Σ' ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως του τριανού τρεις άνθρωποι μιλούν με οικειότητα καπνίζοντας. 'Ο ένας χοντρός και ξανθός. Είναι Γερμανός από τη Στουτγάρδη. 'Ο άλλος, ξερακιανός και κόκκινος. Είναι Άγγλος από το Μάντσεστερ. 'Ο τρίτος ένας μελαχρινός άνθρωπος επιδεικτικός. Είναι Γάλλος από τη Μασσαλία.

— 'Ο Γερμανός είπε μία στιγμή:

— Στον τόπο μας τα τρέινα πηγαίνουν με τέτοια ταχύτητα, ώστε οι τηλεγραφικοί στυλοί διαδέχονται ο ένας τον άλλον τόσο γρήγορα μπροστά στα μάτια των ταξιδιωτών, που νομίζει κανείς ότι βρίσκεται μέσα σ' ένα δάσος με κομμούς δέντρων, γυμνούς από φύλλα, όπως τον χειμώνα.

— 'Ο Άγγλος του απάντησε:

— Σε μάς, όταν τα τρέινα τρέχουν με όλη τους την ταχύτητα, οι πέτρες σπλης των χιλιόμετρων διαδέχονται ή μία την άλλη τόσο γρήγορα, ώστε έχει κανείς την εντύπωσι ότι βρίσκεται σ' ένα νεκροταφείο!

Κι' ο Μαρσεγιέζος συμπλήρωσε:

— Όλα αυτά δεν είναι τίποτα, κύριοι, και είμαι σε θέση να σας το αποδείξω. Μία μέρα πήρα το τρέινο από τη Μασσαλία για να πάω στο Παρίσι. Τη στιγμή όμως της αναχώρεσε, τσακώθηκε με το σταθμάρχη και πάνω στο θυμό μου τήκωσα το χέρι μου για να τον χτυπήσω. Αι, λοιπόν, το τρέινο έφυγε με τόση ταχύτητα, ώστε το χαστούκι το έφαγε ο σταθμάρχης του... έπομενου σταθμού!

Μπορείτε όμως

A black and white illustration of a woman in a kitchen. She is standing on a checkered floor, leaning over a large, tilted, cylindrical object that resembles a giant can or a small stove. The object has a lid that is open and a handle. In the background, there is a kitchen counter with a sink and a stove with an oven. The woman is wearing a dress and an apron. The illustration is done in a simple, line-art style.

ПЕТРОГКАЗ

"EZYU"

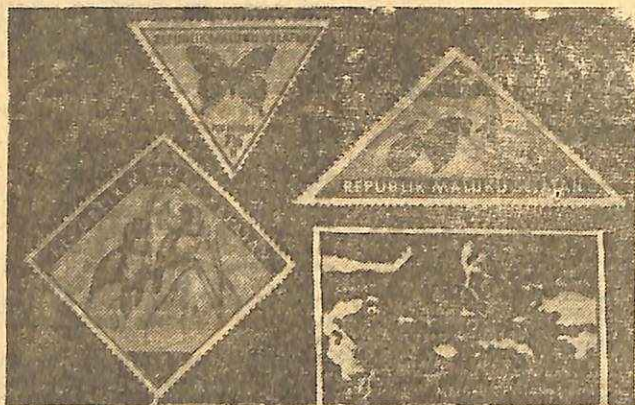
ΔΕΡΜΙΑΟΣ (Peeling).

την επιδερμίδα σας
φρέσκια και δροσερή
με το
**ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ
"ΖΙΝΝΙΑ,"**

- * ΤΟ "ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΖΙΝΝΙΑ,"
καθαρίζει ριζικά την επιδερμίδα, χωρίς εις τὸ εὐγενὴ καὶ καθαρά συστατικὰ τῆς ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ τὸ ὁποῖα περιέχει.
- * Τὸ "ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΖΙΝΝΙΑ,"
καθαρίζει, τρέφει καὶ διατηρεῖ τὴν ἐπιδερμίδα δροσερὴ καὶ ματ.

Linnia

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Τρία από τα γραμματόσημα της φανταστικής δημοκρατίας Μαλούκου - Σελατάν. Τα γραμματόσημα αυτά, που απεικονίζουν τον Μπουρού, τον Τσερέμ και τον Άμπον, του συγκροτήματος των Μαλούκων, που απέτυχε στην ανεξάρτητη δημοκρατία Μαλούκου - Σελατάν.

Η φανταστική δημοκρατία ΜΑΛΟΥΚΟΥ - ΣΕΛΑΤΑΝ

Μιά εκπληκτική απάτη εις βάρος των φιλοτελιστών

Ξέρετε πού βρίσκετε η δημοκρατία Μαλούκου-Σελατάν; Όχι. Ούτε και θα μπορούσατε να το ξέρετε, όσο απέραντες και αν ήταν οι γεωγραφικές σας γνώσεις!

Γιατί η δημοκρατία αυτή δεν υπήρξε, παρά μόνον στη γόνιμη φαντασία του 'Ινδονησίου δόκτορος Νικιγιουλούφ και στο κόσμο των παραστάσεων αρκετών εκατοντάδων φιλοτελιστών, που έπασαν θύματα μιάς απάτης, από τις πιο έξυπνες και πιο τολμηρές της εποχής μας.

Ο δόκτωρ Νικιγιουλούφ, ο πρωταγωνιστής αυτής της ιστορίας — που μοιάζει σαν απίθανο κινηματογραφικό σενάριο και που συνέβη, ωστόσο, στην πραγματικότητα — διαφέρει κατά το πολύ μόνο από τον... Κριστόφορο Κολόμβο: «Ότι εκείνος ανακάλυψε, ενώ ο 'Ινδονησίου δόκτωρ έφευρε μιά άγνωστη χώρα! Και η έφευρεση του υπήρξε, για αρκετόν καιρό, μιά έσχατη βιοποριστική επιχείρηση, αλλά — ένοσιεται — γι' αυτόν τον ίδιο και μόνο... Για τους άλλους, για πολλούς άλλους, ήταν, αν όχι η καταστροφή, πάντως, όμως, μιά αρκετά σοβαρή, ήθικη και οικονομική, ζημία.

Με το θάρρος, την αυτοπεποίθηση, την ψυχραιμία και την αξιοσημείωτη σοφότητα, που έχουν όλοι οι γεννημένοι άπατες, όταν έτοιμάζονται να επιχειρήσουν ένα εξαιρετικό ακλόνητο, ο δόκτωρ Νικιγιουλούφ μπήκε, ένα πρωί, στα γραφεία του οίκου Ζ. και Χ. Στόλου της Νέας Υόρκης, του σοβαρωτέρου αμερικανικού οίκου παραγγελιών γραμματοσήμων, και εβήλωσε πως ήταν διαπεπεισμένος αντιπρόσωπος στον 'Οργανισμό 'Ηνωμένων Έθνών της δημοκρατίας Μαλούκου - Σελατάν, για λογαριασμό της οποίας έρχόταν να παραγγείλει την έκδοση 57.000.000 γραμματοσήμων, διαφόρων σχημάτων και διαφόρου ονομαστικής αξίας.

Χωρίς να δώσει καιρό στους συνομιλητές του να τον ρωτήσουν πρώτοι αυτές λεπτομέρειες για την άγνωστη δημοκρατία, άρχισε να λέγει, με το συνήθιστο ύψος ανθρώπου, που αναγκάζεται να δώσει ένα μικρό μάθημα γεωγραφίας και ιστορίας σε άρραγμένους, πως έπρεπε για τα νησιά Μπουρού, Τσερέμ και Άμπον, του συγκροτήματος των Μαλούκων, που ως γνωστόν, είχαν αποσχισθεί από την 'Ινδονησιακή δημοκρατία και είχαν ιδρύσει δική τους, υπό το όνομα Μα-

λούκου - Σελατάν.

Φυσικά, το απλούστερο θα ήταν, για τους διευθυντές του οίκου Ζ. και Χ. Στόλου, να κάνουν ένα τηλεφώνημα στην γραμματεία του Ο.Η.Ε. για να πληροφορηθούν, αν υπήρχε δημοκρατία με τέτοιο όνομα. 'Αλλά το ενδεχόμενο της απάτης — όπως κατέθεσαν αργότερα στην ανάκριση — δεν πέρασε ούτε για μιά στιγμή από το μυαλό τους, ώστε να υπομιαστούν και να ρωτήσουν. 'Ο δόκτωρ Νικιγιουλούφ είχε κατακτήσει την εμπιστοσύνη τους, όπως μόνο οι απάτες έφταναν να κατακτούν την εμπιστοσύνη των τιμιών εμπόρων!

Εξυστερήσει, ο οίκος Ζ και Χ. Στόλου διεδίδεσε την παραγγελία για την έκδοση των 57 εκατομμυρίων γραμματοσήμων στο έθνικ τυπογραφείο της Αυστρίας, που είχε και άλλους εκτελείς ανάλογες παραγγελίες του αμερικανικού οίκου.

Το περίεργο είναι πως ούτε στην Βιέννη βρέθηκε κανείς να υπομιασθή, ότι έπρεπε περί απάτης. Το γεγονός, ότι η παραγγελία διαδίδετο από έναν αμερικανικό οίκο αναψιδήτησης σοβαρότητας, ήταν, άλλωστε, αρκετό, για να καθιστούσαν τους Βιεννέζους, μολογού, βέβαια, λιγότερο αφελείς από τους Νεοορκεζίνους.

Έξ' άλλων, μετά το τέλος του παγκοσμίου πολέμου, εφόρωςσαν τόσες ανεξάρτητες δημοκρατίες στην 'Υδράγεια, ώστε κανείς δεν βρήκε τίποτε παράξενο στο ότι, σ' αυτό το πλήθος, προστέθηκε μιά παραπάνω!

Έτσι, σε λίγον καιρό, με την άκουσια συνεργασία ενός σοβαρού αμερικανικού οίκου και ενός κρατικού ευρωπαϊκού τυπογραφείου, τα γραμματόσημα της ανύπαρκτης δημοκρατίας ήταν έτοιμα και άρχισαν να κυκλοφορούν από χώρα σε χώρα.

Οι μονώδεις γραμματοσύλλεκτες, τους οποίους είχε ακριβώς στο μάτι ο δόκτωρ Νικιγιουλούφ, όταν σχεδίαζε την απάτη του, ενθουσιασθήκαν από τα γραμματόσημα της έλευσης και άγνωστης χώρας. 'Αλλά τρίγωνα, άλλα τετράγωνα, άλλα ορθογώνια, ήταν αληθινή χαρά των ματιών με τα άρτια και πλούσια χρώματα τους και τις γραμμές παραστάσεώς τους: Ζώα, πουλιά και ψάρια του μακρινού Ειρηνικού, όπου, ζούσαν οι εθνοχρήματα της δημοκρατίας.

κρατίας Μαλούκου - Σελατάν! Θα φανταζόσαστε, ασφαλώς, πως η δόνηση για τα πορτοφόλια των φιλοτελιστών αυτή φάρσα θα κράτησε πολύ λίγο. Και ότι σύντομα βρέθηκε κάποιος, πιο έξυπνος από τους άλλους και καλύτερα καταποτισμένος για την σύγχρονη πολιτική ιστορία, ώστε να ξέρει πως κανένα... χωριστικό κίνημα δεν έγινε στην 'Ινδονησία, και να καταγγείλει αυτή την απάτη.

Δυστυχώς, αποδείχτηκε πως οι πολιτικοί - ιστορικοί - γεωγραφικές γνώσεις των ανθρώπων της εποχής μας είναι εξαιρετικά περιορισμένες, αντίστοιχα προς την αφελεία τους, που είναι απεριόριστη! Και αν, στο τέλος — έπειτα από αρκετόν καιρό, όμως, και αφού ο επισημικός δόκτωρ Νικιγιουλούφ είχε θησαυρίσει για καλά — η απάτη αποκαλύφθηκε, αυτό έγινε από μιά τελείως διαφορετική άποψη.

Το άτυχμα, για τον δόκτωρ Νικιγιουλούφ, υπήρξε, ότι, μεταξύ των φιλοτελιστών που έπασαν θύματα της έφευρετικής του, ήταν και ένας ζωολόγος, ο Γερμανός δόκτωρ Βόλφγκανγκ Ζάξ.

Ο δόκτωρ Ζάξ θαύμαζε τα γραμματόσημα της δημοκρατίας Μαλούκου - Σελατάν, που είχε τοποθετήσει στην συλλογή του, όταν, σε μιά στιγμή, του δημιουργήθηκε η άοριστη εντύπωση πως τις έγχρωμες αυτές παραστάσεις τις είχε και κάπου άλλου ξανααναμνηστεί. Προσπάθησε να θυμηθεί πού ακριβώς, και, αφού τυράνησε σε αρκετά τη μνήμη του, το βρήκε: 'Ηταν σ' ένα βιβλίο του 'Αμερικανού συνολέφου του Ουίλλιαμς 'Ινγκεν, υπό τον τίτλο: «Εξωτικό 'Ενυδρεία», που αναφέρονταν στα ψάρια των τροπικών θαλασσών.

Ο δόκτωρ Ζάξ κατέβασε το βιβλίο αυτό από τη βιβλιοθήκη του και η σύγκριση, που έκανε, τον έπεισε πως οι υποψίες του ήταν σωστές: Τα ψάρια των γραμματοσήμων της νεοσύστατης δημοκρατίας ήταν πιστή αντιγραφή, στο σχήμα και στο χρώμα, από τα ψάρια των εικόνων του βιβλίου!

Και το ένοχοποιητικότερο απ' όλα: 'Αρισμένα από τα ψάρια αυτά ζούσαν σε περιοχές αρκετά μακρινές από την 'Ινδονησία και, κατά συνέπεια, οι κάτοικοι των τριών νησιών, που είχαν συμψηφίσει τη δημοκρατία Μαλούκου - Σελατάν, δεν τα είχαν δει ποτέ στα μάτια τους!

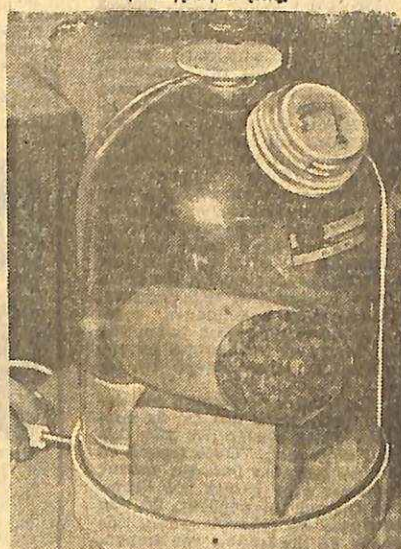
Χωρίς να χάσει καιρό, ο δόκτωρ Ζάξ απευθύνθηκε στην οργάνωση των Γερμανών φιλοτελιστών και τους ανακοίνωσε τις υποψίες, που είχε σχηματίσει. 'Η οργάνωση άρχισε αμέσως τις έρευνες και διαπίστωσε πως η δημοκρατία Μαλούκου - Σελατάν δεν αναφερόταν σε κανένα πολιτικό έγχειρδιο. Σε λίγο, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Γενεύης την πληροφορήσαν πως η δημοκρατία αυτή δεν είχε ποτέ ιδρυθεί και τα νησιά Τσερέμ, Μπουρού και Άμπον έλακολουθούσαν να ανήκουν νομοτελώς στην δημοκρατία της 'Ινδονησίας.

Οι φιλοτελιστές όλο του κόσμου αναγκάστηκαν με μεγάλη λύπη τους, να ξεκολλήσουν από τις συλλογές τους τα άρτια γραμματόσημα της ανύπαρκτης δημοκρατίας, που είχαν μονοψήφιο κάθε αξία. 'Αλλά οι μεγάλοι ζημιωμένοι, κυρίως όσον αφορά το κόσος και την σοβαρότητά τους, υπήρξαν οι άκουστοι συνεργοί του δόκτορος Νικιγιουλούφ — ο οίκος Στόλου της Νέας Υόρκης και το 'Εθνικό Τυπογραφείο της Βιέννης — που άκουσε να ψισάν και δεν κινούν για το πρωτόκουστο πάθημά τους!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Στο Παρίσι, όπου ντ' Ελκας έβγαλε κ' έρετες, όπως κάθε χρόνο η έτησια επίδειξη όμορφιας και κομψότητας στην οποία πήραν μέρος εκπρόσωποι 17 κρατών. Μεταξύ των 'Ελλήνων κομωτών που πήραν μέρος στην επίδειξη ήταν και ο κ. Άντωνος Κάμπερ, ο οποίος εκέδρισε το δεύτερο βραβείο με την κόμηση 'Αρλεκίνος. Η φωτογραφία και στη φωτογραφία μας.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Χάρη στο γυάλινο αυτό κώδωνα θα μπορούμε να διατηρήσουμε φρέσκα το σαλάμι, το τυρί, το βούτυρο και όλα τα άλλα τρόφιμα. Αυτό επιτυγχάνεται χάρη σε μιά αεραντλία με την οποία αφαιρείται ο αέρας από τον κώδωνα κ' έτσι δημιουργείται στο εσωτερικό του κενό, μέσα στο οποίο, ως γνωστόν, δεν αναπτύσσονται οι μικροοργανισμοί.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ένας 'Αμερικανός γιατρός ανακάλυψε ένα πολύ πρακτικό και εύκολο τρόπο ν' απαλλάσσει τα θεραπευμένα πόδια από τον γύψο νάρθηκά τους. Βάζει μέσα στο γύψο κατά την τοποθέτησή του ένα λεπτό αλλά γερό σύρμα και για να τον άνοιξη, δεν έχει παρά να βγάλει το σύρμα αυτό μ' έναν ειδικό μοχλό. Όπως δείχνει η φωτογραφία μας, το σύρμα τυλίγεται σ' ένα πηνίο που κινείται κατά μήκος του γύψου και τον κόβει εύκολα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η τραγική παρεξήγηση

Ήταν τυχαία η συνάντησι του Γιάννη με το Βασίλη. 'Η μοίρα ζούσε καλά να διευθύνει τους ανθρώπους και να τους οδηγεί εκεί όπου τους περιμένει το πεπρωμένο τους.

Έτσι, ούτε ο Γιάννης ήξερε πως ο καπετάνιος του θα έπαιρνε διαταγές από Μαντσεότερ να πάνε να φορτώσουν στην Καζαμπλάνκα, ούτε ο Βασίλης ότι, φυγοντας, με το καράβι όπου δούλευε για την Καζαμπλάνκα, θα συναντούσε εκεί στην προκυμία το Γιάννη.

Τα δυο καράβια φτάσανε μαζί, την ίδια ώρα και χαιρετίσθηκαν χαρούμενα κατά την είσοδό τους στο λιμάνι. Μαντήλια ανέμιαν από τη μιά κι από την άλλη μεριά και φωνές χαρούμενες ακούστηκαν από γυναικούς και φίλους.

Τα καράβια πλεύσανε στα μουράγια, κι' όσοι δεν είχαν δουλειά, πήραν άδεια και βγήκαν στη στεριά. 'Από το ένα καράβι λοιπόν κατέβηκε ο Γιάννης κι' από το άλλο ο Βασίλης. Έτσι συναντήθηκαν ξαφνικά, στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλο και έσφιξαν τις γροθιές τους: ήταν οι χειρότεροι εχθροί!

Κι' οι δυο τους είχαν στο νου τους από χρόνια τώρα να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο. Και τώρα που βρέθηκαν τόσο κοντά, διατάζαν να πάρουν μιά απόφαση. 'Ο Γιάννης χαμήλωσε τα μάτια, έδωσε τόπο στην οργή κι' ανέβαλε την εκδίκησή του που δεν ήθελε να την πάρη σε ξένο μέρος...

Ο Βασίλης, βλέποντάς τον ν' αποφεύγει τον καυγά, του είπε μ' ένα χαμόγελο:

—Κάποια εξήγηση έχουμε να δώσουμε εμείς οι δυο...

—Όποτε θέλεις... 'Εγώ είμαι πάντα πρόθυμος... του απάντησε ο Γιάννης.

Λίγο πιο πέρα, βρισκόταν ένα καφενείο, όπου σούκναζαν όλες οι ράτσες του κόσμου, και τα πληρώματα των βαποριών του λιμανιού...

Προς τα εκεί πήγαν κι' ανέβηκαν σε μιά απόμυρη πλινόλουπη γυνιά της ταράτσας, που έδλεπε προς την απέραντη θάλασσα.

Κι' όταν κάθισαν και ήπιαν σιωπλολοί τα δυο καφεόδια, που τους έφερε, ο Γιάννης σήκωσε το κεφάλι προκλητικά κι' έρωτησε το Βασίλη:

—Τι την έκανες τη Ζαχαρούλα; Ο Βασίλης, κατάληκτος, του απάντησε:

—Ακριβώς αυτό ήθελα να ρωτήσω κι' εγώ εσένα: Τι την έκανες τη Ζαχαρούλα, Γιάννη;

Οι δυο άντρες κυττάχθηκαν περιέργα, υπερήφανα, με την άπορη ζωγραφισμένη στο άκρο πρόσωπό τους.

—Έσύ, δεν την πήρες κι' έφυγες μαζί της; συνέχισε ο Βασίλης.

—Όχι, εγώ νόμιζα πως την έκλεψε εσύ, κι' είχα όρκεισθή να σε σκοτώσω...

Σώπασαν κι' η ματιά τους, που

μάκραινε όλο και πιο πολύ προς τα βάθη του ωκεανού, τους ξανάφερνε τις αναμνήσεις μιάς μεγάλης αγάπης, που άρχισε και τελείωσε τόσο παράξενα στο μικρό τους νησί.

★

'Από παιδιά είχαν κι' οι δυο τους στο σχολείο μιά φιλενάδα στα παιχνίδια τους: τη Ζαχαρούλα! Ξανθή, όμορφη, ψηλή, με δυο μακρές κοιτίδες έτρεχε κι' αυτή μαζί τους, σκαρφάλωνε στις αμυγδαλιές και στις ουκιές, έμπαινε στη βάρκα τους και τραβούσε μαζί τους για κολυμπι στην αντικρινή τάν αμμουδιά, κι' έπειτα γύριζαν όλοι λαχανιασμένοι στα σπίτια τους, που ήταν το ένα δίπλα στο άλλο.

Τα παιδιά μεγάλωσαν, η κοπέλα μαζευτηκε στο νοικοκυριο τ'ενοπιού της.

Ο Γιάννης βρήκε δουλειά σ' ένα καϊκι. Ο Βασίλης τότε είχε την ευκαιρία να πη τη τρυφερά λόγια, που ένοιωσε στην καρδιά του για τη Ζαχαρούλα. 'Εκείνη χαμογέλασε. Τα ίδια λόγια της είχε πη κι' ο Γιάννης, πριν να φύγη... Και τους δυο τους αγαπούσε το ίδιο...

Αυτό κράτησε τρία χρόνια. Ο Γιάννης έμαθε τι σχολία γινόντουσαν για το Βασίλη, μα κι' ο Βασίλης θυμωμε, όταν του μιλούσαν για τους έρωτες του Γιάννη με τη Ζαχαρούλα... 'Εφευγαν, έρχόντουσαν ύστερ' από κοντινά ή μακρινά ταξίδια οι δυο νέοι, μα η Ζαχαρούλα τους αγαπούσε και τους δυο. Δεν αποφάριζε όμως, σε ποιόν να δώσσει τελικά την καρδιά της.

Έτσι, πριν πέντε χρόνια, ενώ κι' οι δυο τους έλειπαν σε μακρινές θαλάσσιες έμβαν από γραμματα, που έλαβαν, ότι η Ζαχαρούλα είχε εξαφανισθεί από το νησί. 'Αλλοι έλεγαν πως ο Γιάννης την είχε κλέψει, κι' άλλοι ότι ο Βασίλης την πήγε στον Πειραιά. Οι δική της ντύθηκαν στα μαύρα και κανείς πια απ' τους δικούς της δεν ήθελε ν' άκουσθ' τ' όνομά της.

Οι δυο νέοι απόφευγαν νάρθουνε στο νησί. Είχαν όρκεισθή, ο ένας το φόνου του άλλου, γιατί ο καθένας θεωρούσε τον άλλο ένοχο!

—Και τί άπόβινε, λοιπόν, η Ζαχαρούλα; ψιθύρισε ο Γιάννης γυρίζοντας προς το μέρος του Βασίλη. 'Εκείνος άνασκόησε τους ώμους και απάντησε:

—Πού θέλεις να ξέρω εγώ, Γιάννη; 'Εμένα μούγραψαν ότι εσύ την ξεμαλάισες, την κατέστρεφες και την έστειλες στον τάφο!

—Τα ίδια έμαθα για εμένα!

Σηκώθηκαν και κατέβηκαν από την ταράτσα. Σουρούπωνε κι' ο ήλιος, ολόπορφυρος, βυθιζόταν στη θάλασσα.

—Γιάννη! άκούστηκε μιά φωνή, καθώς περνούσαν έξω από ένα πρακτορείο.

Ήταν ο δεύτερος καπετάνιος, που πήγε να συνεννοηθή για το φορτίο, που θαπαιρναν και για να παραλάβη το ταχυδρομείο.

—Γιάννη, του είπε, έχεις ένα γράμμα.

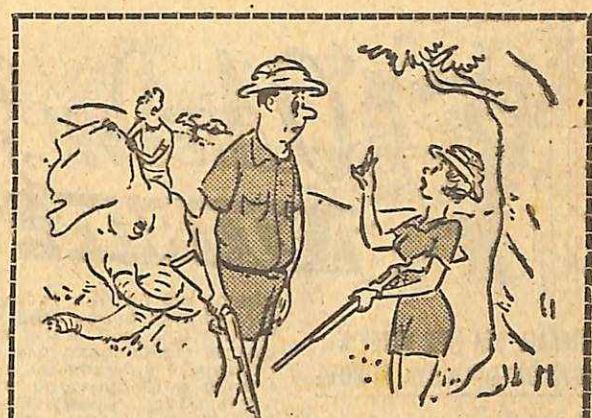
'Εκείνος πλνείσσε πηρε το γράμμα και τ' άνοιξε με περιέργεια. Οι γονείς του είχαν πεθάνει και με τους άλλους του νησιού είχε κοφεί κάθε δεσμό. 'Αρκισε λοιπόν να διαβάξη το γράμμα. Πλαί του στεκόταν ο Βασίλης. Όσο προχωρούσε ο Γιάννης, τα μάτια του βούρκωναν.

—Τι έχεις; τον ρώτησε ο Βασίλης. —Διάβασε; νά δες, έπειτα από πέντε χρόνια, τί άπόβινε η Ζαχαρούλα!

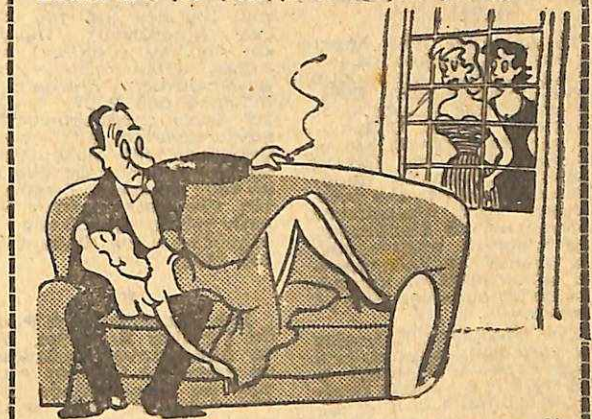
'Η ματιά του Βασίλη έπεσε στο γράμμα του πατέρα της νέας, που αγαπούσαν κι' οι δυο τους.

«...Σήμερα τη θάψαμε, έγραφε. Προτίμησε το θάνατο κι' αυτοκτόνησε. 'Η ζωή της είχε γίνει μαρτύριο με τον άνδρα που διάλεξε και έφυγε μαζί του μιά νύχτα, κρυφά, από το νησί...»

Ο Γιάννης πήρε τότε το Βασίλη από το μπράτσο και τράβηξε την άκροαλιά. 'Εκάλειαν κι' οι δυο βουβά τη χαμένη τους αγάπη, μπροστά στα κίματα του άκεανού, που έμένασαν, καθώς κτυπούσαν πάνω στους βράχους...

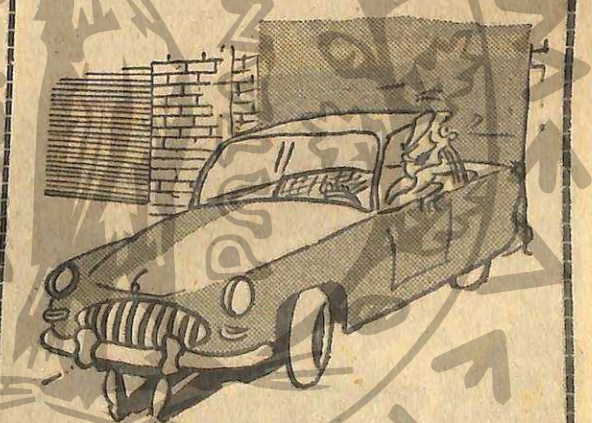
— Γι' αυτό δεν έπαινε φωτιά το τουφέκι μου. Έβαλα αντί για πυρίγγι το κραγιόν μου!...

— Είπε η πρώτη φορά που ο άντρας μου δεν φλερτάει με μιά φιλενάδα μου!...

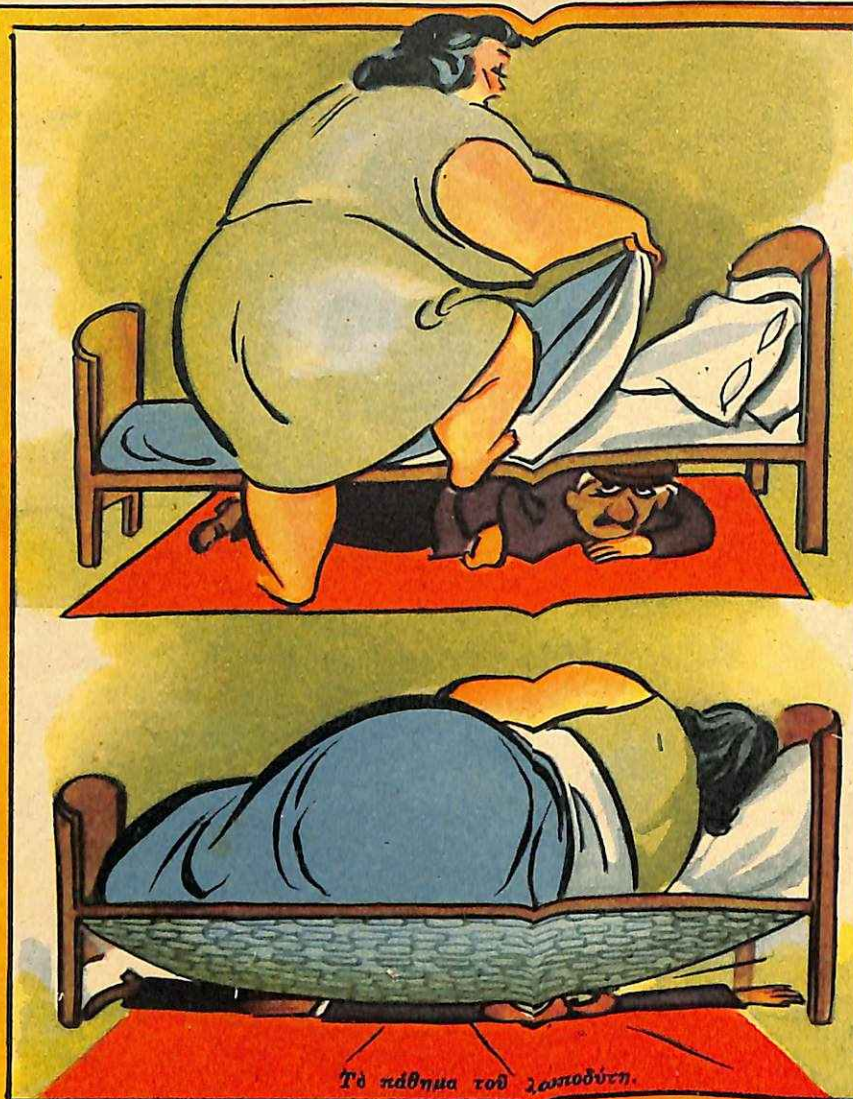

— Πάντα καθυστερούμενος... Περίμενες την ώρα που θα πηδούσε, για να υπαλώσης το αλεξιπυρό σου;...

— Πού είσαι Γιάννη;... Σου είπα να με καθόγησες τώρα που κάνω διαθεση!...

MIPANTA

Τὸ πᾶθμα τοῦ λωποδύτη.

— Ποιὸς σκουπίσε τὸ τραπέζι, Μαρία; Πάνω στὴ σκόνη εἶχα σημειώσει ἓνα ἀριθμὸ τηλεφώνου!...

Μιά θέσι ἐλευθέρη!...

ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ

— Εἶναι ἡ δευτέρα γυναῖκα τοῦ πρώτου μου ἀνδρα καὶ ἡ τρίτη τοῦ δευτέρου μου!...